

www.burmeseclassic.com

ပုညဝင်္ကဏ် အုပ်စိုး

ပုညဝင်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

(၁)

* * *

မိုးတွေ သည်းထန်စွာရွာသော တစ်နေ့တွင် ဖေဖေ သည် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မိုးစက်မေတို့ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

စဉ့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ကာရံထားသည့် မှန်နံရံအနီးတွင် လက်ပိုက်ရုပ်ရင်း သည်းထန်စွာ သွန်းဆွနေသည့် မိုးရေစက်တွေကို 'မိုးစက်မေ' ငေးကြည့်နေချိန်မှာပဲ ဖေဖေကားက ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဖေဖေ စီးနေကျ ကားကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်သာ ဖေဖေပြန်လာပြီဟု သိမှတ်လိုက်ရသော်လည်း ကားထဲမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ပါလာသလဲဆိုတာကိုတော့ 'မိုးစက်မေ' သေချာ မမြင်ရပေ။ မိုးတွေက သည်းထန်လွန်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လုံးစွဲလုံး မှန်ဝါးနေခဲ့သည်။

“ဟော ... မောင်တိုးမင်း ပြန်လာပြီ မညွန့်ရေ... နင့်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ယောက်ျားကို မြန်မြန်ခေါ်ဟော၊ နင်တို့ဆရာ အထုပ်အပိုး တွေ သယ်ရအောင်...။ ဟဲ့... ထီးကြီးကြီး ယူစမ်း၊ ကားက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်မရဘူး၊ ကျောက်ပြား ခင်းလက်စက မပြီးသေးဘူး...။”

အန်တီမေ၏ အသံက မိုးသံတွေကို ဖောက်ထွက် လာသည်။ မညွန့်၏ သူ့ယောက်ျားကို အော်ခေါ်သံ၊ အန်တီမေ ၏ အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်က ပန်းရံသမားတွေကို ပြောဆို ညွှန်ကြားနေသံတွေ မဆုံးခင်မှာပဲ မှန်အပြည့်တင်ထားသော ဖေဖေ ကားက မိုးရေထဲမှာပင် ငြိမ့်အိစ္စာ ရပ်တန့်သွားခဲ့၏။

မောင်းသူဘက်မှ ကားတံခါးချပ်က ပျတ်ခနဲ ပွင့် လာကာ ထီးကြီးတစ်ချောင်းကို ဖွင့်၍ ဖေဖေက ကားပေါ်မှဆင်း လာသည်။ ထို့နောက် ကားခေါင်းကို ပတ်၍ ကားရဲ့ တစ်ဖက် ခြမ်းသို့ ပြေးသွားကာ ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်လေ သည်။

မိုးစက်မေသည် ထူးဆန်းသော ထိုမြင်ကွင်းကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို ဖေဖေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီလိုမျိုး ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလေ့မရှိချေ။ ဖေဖေ ကိုသာ အိမ်ရှိလူအပေါင်းက ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုကြရတာဖြစ် သည်။ ဖေဖေဟာ ကားပေါ် အဆင်းအတက်တိုင်းမှာ ထီးမိုးပေးသူ မရှိဘဲ သွားလေ့မရှိ...။ ထီးဆိုတာ ဖေဖေ ကိုင်ရမည့်အရာမဟုတ် ဟု ယူဆထားသူ...။ ခုလို မိုးတွေ သည်းထန်နေချိန်မှာဆို ထီးမိုးပေးမှ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ့ရှိသူပင်...။

အသက်ကသာ ၄၆ နှစ်ဆိုပေမယ့် ဖေဖေပုံစံက ထာဝစဉ် သွက်လက်နုပျိုသည်။ ဒီအရွယ်ထိ ဝိတ်မတက် မိုက် မပူဘဲ ကျစ်လစ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းထားနိုင်သည်။ လွန်ခဲ့ သည့် ၆ နှစ် မေမေဆုံးပါးသွားကတည်းက နောက်အိမ်ထောင်ထပ် မပြုခဲ့သော ဖေဖေဟာ ချစ်သူရည်းစားအတွက်လေးများ ထည်လဲ တွဲလေ့ရှိတာကိုတော့ မိုးစက်မေရော၊ ဖေဖေ အစ်မ အန်တီ မေလွင် ပါ သိထားသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားကြရပါသည်။

ဖေဖေဟာ အဖြောကလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကလည်း ချော၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိ၊ လူလွတ်လည်းဖြစ်တာမို့ ဖေဖေကိုကြိုက် သည့် မိန်းမတွေကလည်း အများသားပင်...။ ဖေဖေကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အတည်ယူဖို့ စိတ်ကူးရှိပုံ မပေါ်ပါ။ အန်တီမေက တော့ အမြဲ ပြောလေ့ရှိသည်။

“ညည်းအဖေ စိတ်က ဒီအရွယ်ထိ ဂဏှာငြိမ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး မိုးစက်ရဲ့၊ ညည်းတို့ ခေတ်စကားအရဆို အမြဲ တမ်း ဖလန်းဖလန်း ထနေတာ၊ စိတ်ကစားနေတာ...။ ခု ဒီတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန်ဖြစ်လိုက်၊ နောက်ကျ တော့ ငြီးငွေ့ပြီး တစ်ယောက်ပြောင်းလိုက်နဲ့ သံသရာလည်း နေတာ၊ အေးလေ... ဒါပေမယ့်လည်း အတည်တကျပြီး လက်ထပ် ပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်မလာတာ တော်သေးရဲ့လို့ ဆိုရမှာပေါ့...”

မိုးစက်ကတော့ အန်တီမေနှင့် သဘောထားချင်း မတူပါ။

“မိုးစက်ကတော့ အတည်တကျ လက်ထပ်လိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်လို့ ထင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဖေဖေကို မိန်းမ သိပ်ပျတာလို့ပြောရင် မိုးစက် မခံချင်ဘူး။ သင့်တော် တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပြီး တည်ငြိမ်တဲ့ ဘဝကို ထူထောင်မယ်ဆို မိုးစက် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဖေဖေ မိန်းမကို အမေနေရာမှာထားပြီး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံ ပေးမှာပါ”

“ညည်း လေးစားလောက်တဲ့ မိန်းမမျိုး ယူလာဦးမှကိုး၊ ငါသိသလောက်တော့ ညည်းအဖေက ငယ်တာ နုတာလေး တွေကိုပဲ သဘောကျတာ ...၊ မနုးမနပ်အရွယ်တွေကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာမှ ဟုတ်ပေပြန်နေမယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“အဖေ အိမ်ထောင်ရေးချည်းပဲ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလည်း စဉ်းစားဦး၊ ညည်းရဲ့ ဂါမဏိနဲ့ ဘယ်တော့ယူမယ် စိတ်ကူးလဲ ...”

“အာ ... အန်တီမေကလည်း ဂါက ပြန်တောင်မလာသေး ဘူး၊ ပြီးတော့ ဂါနဲ့ မိုးစက်က ...”

“ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာရင် စဉ်းစားတော့ပေါ့၊ ညည်းလည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်ဘူး၊ အသက်က ခုတောင် အစိတ်၊ မကြာခင် ဟိုင်းတော့မှာ ...”

“ဒီခေတ်မှာ ဒီအရွယ် မဟိုင်းသေးပါဘူး အန်တီမေရယ်၊ ၄၀ ဆိုရင်တောင်မှ လှတုန်း အရွယ်တင်တုန်းပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အပေါ်ယံသာ လှချင်လှမယ်၊ အတွင်းခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်စဉ် တွေကတော့ အဲဒီအရွယ်လောက်ဆို အားနည်းယိုယွင်းစ ပြုနေပြီအေ ...၊ တော်ကြာ ... ငါ့လို အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ကြီးတောင်ကြီးမား မောင် တစ်ယောက်ကို လိုက်ထိန်းနေ ရမှ ငါ့လို ဇာတ်နာနေမယ်”

“အဲမယ် ... အန်တီမေက မိုးစက်တို့နဲ့ ခုလိုနေရတာကို မပျော်ဘူးပေါ့လေ ...”

“ငါ့တူမလေးနဲ့ နေရတာတော့ ပျော်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါ့ မောင် မောင်တိုးမင်းကိုသာ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ပျက်ရတာ ပါ”

အန်တီမေ စိတ်ပျက်မယ်ဆိုလည်း စိတ်ပျက်စရာ။

ဖေဖေက မိသားစုအပေါ်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးမရှိ၊ အမြဲ အေး စက်စက် ဆက်ဆံတတ်သူပါ ...။ ဘယ်သူ့စကားကိုမှ သိပ်အရာ မသွင်းဘဲ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်လုပ်တတ်တဲ့ ဖေဖေဟာ အိမ်ကို လည်း မခင်၊ အလုပ်အားချိန်ဆို အပြင်မှာပဲ ပျော်မွေ့ကာ မကြာ ခဏ ခရီးထွက်တတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်ရတာလည်း ရှိသလို သူ့ဟာသူ အပျော်ခရီးထွက်သွားတာတွေလည်း ရှိသည်။ ခုလည်း ငါးရက်ကြာမည်ဟု မိုးစက်တို့ကို အသိပေးပြီး ခရီးထွက် သွားခဲ့သော ဖေဖေဟာ ဆယ်ရက်ကြာတော့မှ ပြန်ရောက်လာ သည်။ ဒီကြားထဲမှာ မိုးစက်တို့ဆီကို ဖုန်းလည်းမဆက်၊ ဖေဖေ အတွင်းရေးမှူးက ‘ဆရာ ကြာဦးမှာ၊ စိတ်ပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အမြဲ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်' ဟု ပြောထားလိုသာ စိတ်အေးရလတာပင် ...။

“ဧည့်သည်ပါလာတယ် ထင်တယ်ဟေ့၊ မညွန့်ရေး... ညည်းတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လုံး ထွက်ကြိုကြစမ်း ...၊ နင်တို့ဆရာ မိုးစိုရင် ဒေါသပုန်ထနေဦးမယ်”

အန်တီမေ ပြောဆိုညွှန်ကြားနေချိန်၊ မိုးစက်မေက မိုးရေထဲသို့ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိချိန်မှာပဲ ဖေဖေ ကားတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ဖေဖေသည် ထိုမိန်းကလေးကို သူ့ထီးရိပ်အောက်သို့ ခိုဝင်စေလိုက်ပြီး ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ အိမ်ဘက်သို့ အတူလျှောက်လာနေလေသည်။ သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးရေစက်တွေအောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယုယစွာ တွဲဖက်၍ လျှောက်လာနေသော ဖေဖေဟန်ပန်က နပျိုလန်းဆန်းနေသည်။

“မိုးစက်ရေး... သမီး အဖေကို ထွက်ကြိုလိုက်ဦးလေ ...၊ ဟင် ...”

မိုးစက်နားသို့ လျှောက်လာသော အန်တီမေသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သွားကာ မိုးစက်ဘေးမှာရပ်၍ အံ့သြစွာ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ငယ် ...ငယ်လိုက်တာ၊ ဧကန္တ တို့မသိဘဲ တခြားမှာအိမ်ထောင်ကျပြီး မွေးထားတဲ့ ကလေးများလား”

မြင်ကွင်းက ပိုနီးပြီး ပိုထင်ရှားလာချိန်မှာ အန်တီမေ ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ အသံထွက်လာသည်။ အန်တီမေအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ရင်နေသည်။

မိုးစက်နှင့် အန်တီမေက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ထားသကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့ တံခါးဝဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်တံခါးဝမှာ ဖေဖေတစ်ယောက်သာ ရပ်နေတာမို့ အန်တီမေက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း ...

“ဟို ... ဟို တစ်ယောက်ကော”

ဟု မေးလိုက်ချိန်မှာ ဖေဖေကို အကာအကွယ်ပြု၍ ရပ်နေသော မိန်းကလေးက ခေါင်းလေးတစ်ခြမ်း ထွက်ပြု၍ မိုးစက်တို့ကို ချောင်းကြည့်လာလေသည်။

မိုးစက်သည် မျက်လုံးပြူးဝိုင်းကလေးတွေနှင့် ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ချောင်းကြည့်လာသော ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖေဖေနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ကောင်မလေးဟာ အသက် ၂၀ တောင် ပြည့်ပီဦးမလား မသိ ...။ ပြောင်ရှင်းနေသော မျက်နှာကလေးတစ်ခုကိုမှာ ဆံပင်တိုလေးတွေ ဖွာလွင့်ဝေဝဲလျက် ...။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အကြောက်ကြောက်အလန့်လန့် ဖြစ်နေပုံကလည်း သူ့မျက်နှာမှာ ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လျက်။

မိုးစက်ရော အန်တီမေပါ အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်နေချိန်မှာ ဖေဖေက ကောင်မလေးကို ရှေ့သို့ဆွဲခေါ်ထုတ်လိုက်ရင်း...

“ကြောက်မနေပါနဲ့ မုန်းရဲ့... ဒီမှာ ဘာမှကြောက်စရာ မရှိဘူး၊ ဒါ ... ဦး ပိုင်တဲ့ အိမ်၊ သူက ဦးရဲ့ အိမ်မ၊ ဒါက ဦးရဲ့ သမီး၊ မမ ... ဒါ ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော့် ဇနီးပဲ၊ မိုးစက်... သူက ဖေဖေ ဇနီးပဲ၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူ ဒီအိမ်မှာ နေမယ်...”

မိုးစက်ရော အန်တီမေပါ ဖေဖေ စကားအဆုံးမှာ မယုံနိုင်စွာ ထိတ်လန့်အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့စကားကြောင့် မိုးစက်တို့ ဘယ်လိုခံစားသွားရတယ်ဆိုတာကို ခေါင်းထဲထည့်ပုံ မရဘဲ...

“မုန်း... လာ၊ ဦး အခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ”

ဟု ပြောရင်း ကောင်မလေး လက်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတာကို မိုးစက်ရော အန်တီမေပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မော့ကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အန်တီမေက တုန်လှုပ်နေကာ...

“ဘုရား... ဘုရား... လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မိန်းမယုတယ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုး ယူလို့ရသလား၊ ကိုယ့်သမီးထက် ငယ်တဲ့ အရွယ်ကလေးကို ယူပြီး ဒီလိုပုံစံနဲ့ အိမ်ပေါ်ခေါ်လာရသလား၊ မင်း လုပ်ရက်လိုက်တာ မောင်တိုးရယ်...၊ ငါ့ကိုမငဲ့ရင်တောင် မိုးစက်ကို ငဲ့ပါဦးတော့လား”

အန်တီမေက ရင်ထုမနာ ရေရွတ်နေသော်လည်း မိုးစက်မေကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ နာလွန်းတာမို့ ဘာဆို ဘာမှ မပြောချင်တော့။ မေမေရှိစဉ်ကတည်းက သူလုပ်ချင်တာရှိရင် ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းတတ်သည့် ဖေဖေစရိုက်ကို သိပေမယ့် ခုလိုမျိုး လုပ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့။

ဖေဖေဘက်ကသာ မိုးစက်ကို အကျိုးအကြောင်း ကြုံပြော အသိပေးခဲ့ရင်၊ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ သဘောထားကို အလေးထားပေးခဲ့ရင် မိုးစက် ဒီလို နာကျင်ရမှာမဟုတ်။ မိုးစက်ဟာ ကိုယ့်အဖေကို နောက်အိမ်ထောင်မပြုဖို့ ကာကွယ်ပိတ်ပင် ဝန်တိုနေသည့် သမီးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်ချလိုက်ပုံက အရပ်ဆိုးလွန်းသည်။ ပြီးတော့ မိုးစက်ထက်တောင် ငယ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ...

မိုးစက်ရင်ထဲမှာ တစ်စုံစီမံ ကျင်၍ နာလာပါသည်။ အန်တီမေ၏ ဩဇာကလည်း ဖေဖေအပေါ် မသက်ရောက်တာမို့ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်နေရုံကလွဲပြီး ဖေဖေကို ဆူပူပြောဆိုရုံမှာ မဟုတ်ပါ။ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်လာခဲ့သော ဖေဖေကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ပါ။ ဒီလိုအချိန်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကိုတော့ ဖေဖေ သိသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

မိုးစက် နာကျင်ငြိမ်သက်နေဆဲမှာ ဖေဖေက အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာကာ...

“မမ ... မညွန့်ကို ကျွန်တော်တို့ ဖားဖို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ခိုင်း

ပါဦး၊ ပြီးရင် ... အပေါ်ထပ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ဦး၊ မုန်း
လိုတာရှိရင် လုပ်ပေးရအောင်၊ ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စ
ဖုန်းဆက်စရာတွေရှိလို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာပဲ ရှိမယ်”

ဟု ပြောပြီး အောက်ထပ် လှေကားထောင့်က စာ
ကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဖေဖေပုံစံက ဘာမှမဟုတ်တာ
မလုပ်ခဲ့သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေးပင် ...။

အန်တီမေက သက်ပြင်းချပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့
လျှောက်သွားသည်။

မိုးစက်သည် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုကာ အားတင်း
လိုက်ပြီး ဖေဖေရှိရာ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

မိုးစက်က စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့ ဖုန်း
ဆက်နေသော ဖေဖေက မိုးစက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်
သည်။ ဖေဖေက သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူရှိနေတုန်း ဘယ်သူ
ဝင်လာတာကိုမှ မကြိုက်ပါ။

မိုးစက်က ဖေဖေရှေ့ ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်မိတော့
ဖေဖေက တိုတိုနှင့် စကားစဖြတ်ကာ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေ အလုပ်လုပ်နေတာ သိရက်သားနဲ့ ဘာကိစ္စ ဝင်
လာရတာလဲမိုးစက် ...”

“ဖေဖေက လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ခုလို ဟန်မပျက် အလုပ်
လုပ်နေနိုင်ပေမယ့် မိုးစက်တို့မှာတော့ ရင်ထဲတအုံနွေးနွေးနဲ့
ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေလို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘာ...”

“ဖေဖေ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်လိုက်
တဲ့အတွက် မိုးစက်ရော အန်တီမေပါ ဘယ်လိုခံစားရမယ်
ဆိုတာ ဖေဖေ မစာနာဘူးလား၊ မိုးစက်တို့ဘက်ကို ဖေဖေ
နည်းနည်းမှ ငဲ့မကြည့်ဘူးလား...”

မိုးစက်သည် ပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာတာမို့
လက်ခုံဖြင့် ပွတ်ဆွဲသုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နာကျင်ဒေါသဖြင့် လူက
ပေါက်ကွဲချင်နေသည်။

“ငါ ဘာတွေများ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး လုပ်မိလို့လဲ မိုးစက်၊
လူလွတ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီအချိန်မှာ အိမ်ထောင်
ပြုတာ ဘာဆန်းလို့လဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုတာ မဆန်းပေမယ့် ဖေဖေလုပ်ပုံက ဆန်း
တယ်လေ၊ ဖေဖေကို အိမ်ထောင်မပြုပါနဲ့လို့ မိုးစက် မပြော
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း အန်တီမေနဲ့ မိုးစက်
ကို ဖေဖေ ကြိုတင်အသိပေးရမှာလေ၊ မတိုင်ပင်ရင်တောင်
အသိတော့ ပေးသင့်တယ်လေ...”

“ငါလည်း အစီအစဉ်မရှိဘူး၊ ဗြုန်းစားကြီး ပြုဖို့အခြေအနေ
ဖြစ်လာလို့ ခေါ်လာခဲ့ရတာ...”

ဘယ်လိုအခြေအနေလဲဆိုတာကိုတော့ သမီးတစ်
ယောက်အနေနဲ့ အသေးစိတ်မေးဖို့ မသင့်တော်တာမို့ ဦးခက်
မမေးရဲပါ။

“ပြီးတော့ ... ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုချင်လည်း စနီးအဖြစ်
တင့်တယ်မယ့် အရွယ်မျိုး၊ အခြေအနေမျိုးကို ရွေးချယ်

သင့်တာပေါ့၊ ခုလို ကလေးသာသာ မနူးမနပ်ပုံစံမျိုးကို ယူလာတော့ မိုးစက်တို့က သူ့ကို အမေနေရာထားပြီး ဘယ်လို ဆက်ဆံနိုင်မလဲ...၊ မိုးစက်ထက် ငယ်တာလေးနဲ့ မိုးစက် ဘယ်လိုဆက်ဆံရမလဲ”

“ဒါတော့ မပူပါနဲ့၊ သူက အနံ့ပါ...”

“ရှင်...”

“သူက အနံ့ အအပါ၊ သမီးနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်နေမယ့် သူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးထက် အသက်ကြီးကြီး၊ အသံ ဉာဏ်ကြီးကြီး မိန်းမမျိုးကို ယူရင်သာ သမီး မိထွေးက သမီးကို ဆရာလုပ်တာ၊ အတိုက်အခံလုပ်တာ၊ ဒီအိမ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခြယ်လှယ်တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာ၊ မုန်းက အဲဒီလိုမျိုးတွေ မလုပ်တတ်တော့ သမီးအတွက် ပိုမကောင်း ဘူးလား”

“ဪ... ဦးနှောက်ကြီးပါပေ မွေးသဖခင်ရယ်ဟုသာ မိုးစက်စိတ်ထဲက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ ဒီလို စကားမျိုးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနိုင်သည့် ဖေဖေကို တအံ့တဩ ကြောင်ကြည့်မိရင်း ရှေ့ဆက် ဘာစကားပြောရမှန်းပင်မသိတော့။ ဖေဖေပုံစံက တကယ့်ကို ပေါ့ပေါ့လေး။ ဘာမှမထူးဆန်းတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လာသလိုမျိုး။

ခုလို တနင့်တပိုး နာကျင်ခံစားမိနေသည့် မိုးစက် ကသာ အိုဗာဖြစ်နေသလိုမျိုး...။

“မမကလည်း ဖေဖေ ယူတဲ့ မိန်းမက ဒီအိမ်နဲ့ ဖေဖေ

စီးပွားကို အုပ်စိုးခြယ်လှယ်လာရင်သာ သဘောမကျဖြစ်မှာ၊ ခုလို သူက ပြန်ပြီး ဆုံးမ သွန်သင်စောင့်ရှောက်ရမယ့် အနံ့ အအ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေသွား မှာပါ၊ ကံ... သွားတော့ မိုးစက်၊ ဖေဖေ စကားကုန်ပြော ပြီးပြီ၊ ဒီမှာ လုပ်စရာအလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဖေဖေ ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့တော့”

ဖေဖေက မိုးစက်ကိုနှင်ရင်း တယ်လီဖုန်းကိုကောက် ကိုင်လိုက်ပြီမို့ မိုးစက် ဖေဖေရှေ့မှ ထထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

မုန်းဆိုတဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးဟာ အနံ့ အအတဲ့...။

ဟုတ်ပါ့မလား ဖေဖေရယ်...။

၃၈ ၃၈ ၃၈

(၂)

* * *

မိုးစက်မေသည် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရှိရိုလေးထိုင်၍ ခေါင်း
ငုံထားသော မုန်းဆိုသည့် ကောင်မလေးနှင့် ဒေါသတွေ မောင်းတင်
ထားသော အန်တီမေ့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ဆုံ
လေးလံနေသည်။ စိတ်စွပ်ထွေးနေမိပါသည်။

အန်တီမေဟာ ဖေဖေကို မနိုင်ရလေသမျှ မုန်းအပေါ်
မှာသာ ပုံချ ဖိနှိပ်လိုက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ညကတည်းက အန်တီမေက သူ့ဒေါသကို မောင်း
တင်နေခဲ့သည်။

“မိုးစက်ရယ် ... သမီးပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဒီကိစ္စဟာ
ဘယ်လိုမှ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလို ဖြုန်းစားကြီး
ယူလာခဲ့ရတယ်ဆိုကတည်းက ဒီကလေးမဘက်က လူတွေ
က ဇွတ်အတင်း အကွက်ဆင် အမိဖမ်းလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာ
ပေါ့၊ ဒီကောင်မလေး ရုပ်ကိုကြည့်လေ ... ရိုးသားချင်ဟန်

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ဆောင်ထားတာ အသိသာကြီး၊ မျက်လုံးက အပိုင်းသားနဲ့
သူ့ကိုယ်သူ အဖြူထည်လေးလိုလို ဘာလိုလို ပုံစံဖမ်းထား
တော့ မောင်တိုးတော့ လည်လွန်းတဲ့ဘီး ဈေးသင့်သွားတာ
ပဲနေမှာ၊ ဒင်းက ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ မောင်တိုး
ယုံအောင် အရင်ဆုံး အယုံသွင်းပြီးမှ အမိဖမ်းလိုက်တာ
နေမှာ ...”

“အဖေအရွယ်ကြီးကို ယူပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာရဲ
တယ်ဆိုကတည်းက ပစ္စည်းမက်လို့ အပိုင်ကြံတာအပြင်
တခြား ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ အသိသာကြီးပါအေ ...”

အန်တီမေ့ရင်ထဲမှာ သံသယတွေ ပြည့်နှက်နေသည်။
ဖေဖေကို မပြောရဲရှာသူမို့ မိုးစက်ကိုသာ တတွတ်တွတ် ပြောဆို
ရင်ဖွင့်ရပါသည်။

ဒီနေ့မနက်မှာ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီသို့ သွားပြီး မုန်း
တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ချိန်မှာတော့ အန်တီမေ့ရဲ့ ဒေါသ
တွေ လွှတ်ပေါက်ကွဲကာ မုန်းကိုခေါ်ပြီး တရားခံစစ် စစ်ဖို့ ကြံရွယ်
တာပင် ...။

မိုးစက်ကတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် တုန်ရီ
ကြောက်ရွံ့ ဝမ်းနည်းနေပုံရသော မုန်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေခို
သည်။ မြင်ရတဲ့အတိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်ရရင်တော့ တော်တော် သနား
စရာ ကောင်းနေပြီ။ အန်တီမေ ပြောသလို ဟန်ဆောင်ကောင်းတာ
ဆိုရင်တော့လည်း မပြောတတ်ဘူးပေါ့ ...။

ရှေ့ဆံပင်တွေက နဖူးတစ်လက်ကျော်ကျော်အထိ

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

အုပ်ကျနေပြီး နောက်ဆံပင်တွေက ပခုံးကို ထောက်ကာ ကော့ပျံနေပုံက ဖြူတီဆလွန်းမှာ သေချာညပ်ထားသည့် ပုံစံမျိုးမဟုတ်။ အိမ်မှာပဲ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြစ်သလို တိညှပ်ပေးထားသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ မနေ့က ရောက်လာတုန်းက အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုသာပါတာမို့ ဒီနေ့မနက်မှာ ဖေဖေ ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် မနေ့က ဝတ်လာသည့် လုံချည်အပွင့်နပ်ကလေးကို ပြန်ဝတ်ထားသည်။ ယောက်ျားနောက် လိုက်လာတာကိုက ဖြစ်သလို ဖုတ်ဖတ်ခါ ထလိုက်လာပုံမျိုး...။ အရပ်ကလေး ခပ်ပျံ့ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ကျစ်ကျစ်၊ အသားဖြူဖြူနှင့်မို့ ရုပ်ရည်ကတော့ သန့်ပြန့်ဖြူစင်သည်။ ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်က ဆွဲဆောင်မှုရှိစွာ ထင်ရှားလှပသည်။ နှာတံလုံးလုံး၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး၊ မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးက နုပျိုငယ်ရွယ်မှုကို သိသာထင်ရှားစေသည်။ ဘယ်လိုပင် ရုပ်သန့်သော်လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် ဘဝက လာရသည်ဆိုတာကိုတော့ သူမရဲ့ မျက်နှာထားနှင့် ဟန်ပန်တွေက ဖော်ပြနေသည်။ ခုလည်းပဲ မိုးစက်တို့ မျက်နှာကို မော်မကြည့်ရဲလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်နေပုံဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

“ကြည့်ဦး... ကြည့်ဦး၊ ရုပ်ကြည့်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်မလေးလိုလိုနဲ့၊ ငါနော်... လုပ်မိတော့မယ်”

အန်တီမေက မိုးစက်နားကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးမှ ချောင်းဟန့်ကာ...

“နာမည်က တစ်လုံးတည်းလားကွယံ...”

“ရှင်...”

“ဪ... ဗမာစကား နားမလည်ဘူးလား”

“အန်တီမေ...”

မိုးစက်က အန်တီမေကို လှမ်းခေါ်သတိပေးရသည်။ ဒီအဖြစ်ကြီးကိုလည်း မုန်း၊ ဒီကောင်မလေးကိုလည်း မုန်းနေပေမယ့် ဖေဖေဇနီးဆိုတာကိုတော့ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားရသည်။ အန်တီမေအနေနဲ့လည်း စကားကို လက်လွှတ်စပယ် မပြောစေချင်။

“မိုးစက် မေးလိုက်ပါ့မယ် အန်တီမေ...”

မိုးစက်က အန်တီမေကို ခွင့်တောင်းလိုက်ပြီး မုန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“နာမည်က မုန်း တစ်လုံးတည်းလား၊ နာမည်အပြည့်အစုံရှိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ မုန်းနာမည်က ‘အမုန်း’ ပါ”

မိုးစက်က အံ့သြသွားမိကာ...

“အမုန်း !၊ မအမုန်းပေါ့... ဟုတ်လား”

“မအမုန်းလို့တော့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ပါဘူး၊ အမုန်းလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်”

“လူနာမည်ကိုများ အမုန်းလို့ မှည့်ရသတဲ့လားအေ...”

အန်တီမေက ဝင်ပြောလာသည်။ မိုးစက်ကတော့ နည်းနည်း အံ့သြမိသည်။

“ညည်းနာမည်ကို ဘယ်သူက ပေးတာကုန်း”

“အ... အမေပါ”

“ညည်းအမေကလည်း ရူးများနေသလား မသိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဟမ်...”

အမုန်းရဲ့ ဟုတ်ကဲ့ကြောင့် အန်တီမေရော မိုးစက်ပါ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိကြသည်။ အန်တီမေက မအောင့်အည်းနိုင်ပုံဖြင့်...

“ဒါ... ဒါဆို ညည်းအမေက ရူးနေတာလား”

“အခုတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။ အမုန်းကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတုန်းကတော့ အမေက အမေ့ကို ထားသွားပြီး တခြားမိန်းမကို ယူသွားတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ်။ အမုန်းကို မွေးတော့ အမေက အဖေ့ကို မုန်းတာနဲ့ အမုန်း နာမည်ကို ‘အမုန်း’ လို့ ပေးလိုက်တာလို့ ပြောပါတယ်။ နောက်တော့ အမေက စိတ်နည်းနည်းနောက်သွားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ အမုန်းအမေက စိတ်မမှန်ဘူး၊ ရူးသွားတာလို့ ပြောကြပါတယ်”

အန်တီမေနှင့် မိုးစက်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ နှုတ်ဆွဲငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။ မထင်မှတ်သော စကားတွေကို ကြားရတာမို့ မောင်းတင်ထားသော အန်တီမေ့များမှာလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ အမုန်းကို မယုံသင်္ကာကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်... ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လားအေး...၊ ညည်း ငါတို့ သနားအောင်များ ဇာတ်လမ်းဆင်နေတာလား”

“အန်တီမေ...”

မိုးစက်က အန်တီမေကို တံတောင်ဖြင့် တွတ်၍ထားလိုက်ပြီးမှ...

“အမုန်း အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“၂၁ နှစ်ပါ”

မိုးစက်ထက် ၄ နှစ်တောင် ငယ်တာမို့ မိုးစက်က သက်ပြင်းချမိသည်။ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ဇနီးကို ညီမလေးလို့ ခေါ်လိုက်လည်း မဖြစ်။ သူ့ကို တလေးတစား နေရာပေးမြှင့်တင်ရအောင် ကလည်း သူ့ပုံစံက ကလေးသာသာ မသိနားမလည်ပုံမျိုး...၊ မိုးစက်တို့နှင့် အံ့မဝင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို မုန်းမုန်းနှင့် ချိုးနှိမ်ပစ်ဖို့ကျတော့ သူ့ပုံက မချိုးမိကပင် ကျိုးနှင့်နေသလို အဆိပ်ကင်းမဲ့လွန်းနေသည်။ တစ်ဖက်သတ်ကြီး အနိုင်ကျင့်တာမျိုးတော့ မိုးစက်လည်း မလုပ်ချင်။ ဘက်မညီလျှင် ပွဲက ကြည့်မကောင်း။

“ညည်းအေး... ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ကိုယ့်အဖေအရွယ်ကို ယူစရာလား...၊ ခုဆို ကြည့်စမ်း... ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ကောင်းသလဲ၊ သူက သူ့ဌေးဦးတိုးမင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး မိုးစက်မေတဲ့၊ အသက်က အစိတ်ရှိပြီ၊ ညည်းထက် ၄ နှစ်တောင်ကြီးတယ်၊ ညည်းက လင်ပါသမီးကို မမခေါ်ရမှာ ဟုတ်ဘူးလား၊ အေးလေ... ညည်းကတော့ ရှက်ရကောင်းမုန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို သူ့ဌေးဦးကို ရထားတာကိုက ညည်းဘဝကို ‘ဘုရားမ’သလို ဖြစ်နေရတာကိုး...”

မိုးစက်က ဘယ်လိုတားတား အန်တီမေတို့က ပြော
ကိုပြောရမှ ကျေနပ်မှာမို့ မကျေနပ်သမျှကို ပြောချလိုက်သည်။
အမုန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခေါင်း
မောလာကာ မိုးစက်ကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မမ... အမုန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမုန်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် အမုန်း တောင်းပန်ပါတယ်။
ဦးက အမုန်းကို လက်ထပ်မယ်ပြောတော့ ဦးမှာ မိန်းမ
ရှိမရှိ အမုန်း မေးကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးမှာ မိန်းမရှိရင်တော့
သူများအိမ်ထောင်ကို အမုန်း မပြစ်မှားပါဘူး။ အမုန်းအဖေ
တုန်းက အမေကိုပစ်ပြီး တခြား မိန်းမကို ယူသွားတာဆို
တော့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အမေလို မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ဦးက
သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ပြောပေမယ့် ဦးသမီး
က အမုန်းထက် ကြီးလိမ့်မယ်လို့တော့ အမုန်း မသိခဲ့ရပါ
ဘူး။ ဦးက သူ့အသက်ကို ပြောမပြတော့ ဦးအသက်ကို
အမုန်း မမှန်းတတ်ဘူး။ ဦးသမီးဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးလို့ပဲ
ထင်ပြီး အမုန်းက ထိန်းပေးမယ်လို့တောင် စဉ်းစားထားခဲ့
တာပါ။”

မိုးစက်သည် အမုန်း၏ စကားကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်
နှင့် ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။ နုနုပျိုပျိုနေတတ်ပြီး သူ့အသက်ကို
လေးဆယ်မကျော်သလို ဟန်ဆောင်ကောင်းတတ်တဲ့ ဖေဖေဟာ
အမုန်းကို သူ့အသက်ကို အမှန်အတိုင်း ဘယ်ပြောပြခဲ့မှာလဲ။
ဒီအရွယ် သမီးကြီးကြီးတစ်ယောက် ရှိတာကိုလည်း သေချာပြော

မပြခဲ့တော့ အမုန်းက သူ့ရဲ့ လင်ပါသမီးလေးဟာ သူ ချိုဖိုးထိန်း
ကျောင်းရမယ့် အရွယ်ကလေးလို့ပဲ ထင်နေခဲ့တာပင်...။

“အမုန်း ဒီအိမ်ကလူတွေအားလုံး စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်အောင် နေပါ့မယ်။ မမနဲ့ အန်တီမေလည်း အမုန်းကို
ဦးဇနီးနေရာမှာ ထားပြီး ဦးနဲ့တန်းတူ ဆက်ဆံဖို့မလိုပါဘူး။
အမုန်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သိပါတယ်။ အမုန်း မညွန့်လို့ပဲ
နေပါ့မယ်။ အမုန်းကို ဘာမဆို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ အမုန်း
မှားတာရှိရင်လည်း ဆုံးမနိုင်ပါတယ်။ စိတ်တိုင်းမကျရင်
လည်း ဆူပူနိုင်ပါတယ်”

မထင်မှတ်လောက်အောင် အောက်ကျိုလွန်းသော
အမုန်း၏ စကားတွေကြောင့် အန်တီမေက အံ့အားတသင့် ငြိမ်
သွားပြီးမှ အမုန်းကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ...

“ဟွန်း... အဲ့ဒီလို အပြောမျိုးလေးတွေနဲ့ ငါ့မောင် တိုးမင်း
ကျလောက်အောင် ပြောခဲ့တာနေမှာပေါ့။”

ဟု ငေါ့တော့တော့ ရေရွတ်လိုက်သည်။ မိုးစက်က
တော့ အမုန်းကို သံသယစိတ်ဖြင့် အကဲခတ်နေသည်။

“ညည်းကို တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်။ ညည်း ငါ့မောင်ကို
တတယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာလား။ အမှန်အတိုင်း ခြံ
နော်၊ မညာနဲ့...”

အမုန်းက မဖြေပါ...။

“ငါမေးနေတယ်လေ၊ ညည်း... သူ့ဘုံမျစ်သလား။”

အမုန်းက နှုတ်ဆိတ်လျက် ငြိမ်သက်မြဲငြိမ်သက်နေတာမို့ အန်တီမေက ပိုပေါက်ကွဲသွားကာ...

“အမလေး ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မိုးစက် တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူက သမီးအဖေကို မချစ်ဘဲ ပစ္စည်းမက်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ သေချာတယ်၊ အဲဒါလေးတော် ဒီလောက်တောင်ပဲ ပြောင်ကျရသလားတော်...”

ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထိုင်နေသော အမုန်းကို ကြည့်ရှင်း မိုးစက်က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိပြီး...

“ဒီမှာ အမုန်း... မင်းကို တို့ အပွင့်လင်းဆုံး ပြောရရင် မင်း ရောက်လာတဲ့အတွက် တို့စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တို့ အဲလည်း အဲဒါတယ်၊ စိတ်လည်း ညစ်တယ်၊ ရင်နာရတာကတော့ မင်းကြောင့်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ တို့ သဘောထားကို အရေးမလုပ် အရာမသွင်းခဲ့တဲ့အတွက် တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ၊ နာကျင်ရတာ...၊ ဖေဖေလုပ်ရပ်ကို တို့ မကြိုက်သလို မင်းကို မနှစ်မြို့တာလည်း အမှန်ပဲ...”

“ဒါပေမယ့် မင်းကို တို့က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ချိုးနှိမ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တို့က အဲဒီလို လုပ်တတ်တဲ့သူမျိုး မဟုတ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်လို့ သေးသိမ်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်တာဟာ မင်းကို ကြည်ဖြူလို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ မင်း မှတ်ထားပါ...”

“တို့ မင်းကို ဖေဖေ ဇနီးအနေနဲ့ မလေးစားနိုင်

ပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ မညွန့်လို့ နေဖို့တော့ မလိုအပ်ဘူး၊ တို့ကလည်း မင်းကို အိမ်ဖော်လို သဘောထားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို သနားလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်အဖေရဲ့ သိက္ခာကို ငဲ့ကွက်လို့ ကိုယ့်အဖေရဲ့ ဇနီးကို အိမ်ဖော်နေရာမှာ မထားနိုင်တာပဲ အမုန်း...၊ တို့ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သဘောပေါက်ပါတယ် မမ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို မင်း သွားနားတော့၊ တို့လည်း နားတော့မယ်...”

မိုးစက်က ဧည့်ခန်းထဲမှ ထထွက်လာကာ မိုးစက်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်သို့ အရပ်ကျိုးပြတ် ပစ်လွှဲချလိုက်မိသည်။ စိတ်ပင်ပန်းလွန်းတာမို့ လူက မလှုပ်ချင်တော့အောင် နုံးနေပါသည်။

အမုန်းရဲ့ စကားတွေ၊ အမူအရာတွေဟာ ဟန်ဆောင်တာလား၊ တကယ်လားဆိုတာ မိုးစက် မခွဲခြားတတ်ပါ။ ဖေဖေသာ သူ့ဇနီးနေရာနဲ့ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ခဲ့လျှင် မိုးစက်က တလေးတစားနဲ့ တည့်တည့်ပေါင်းမည်ဟု ကြံရွယ်စိတ်ကူးပေမယ့် လက်ရှိ အခြေအနေမှာတော့ စိတ်ကူးနဲ့ တခြားစိတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ခုလို မိုးစက် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးရလို့မှာ ဂါကိုတော့ မိုးစက် လိုအပ်စွာ သတိရမိပါသည်။ ‘ဂါ’ သာ ရှိရင်တော့ မိုးစက်

ကို နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောပေးနိုင်မှာပဲ။ ဗရွတ်ရွတ်တတွေပြောပြီး ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ နေတတ်တဲ့ 'ဂါမဏီ' ဆိုတဲ့ မိုးစက်ရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းလေးဟာ မိုးစက်ကို ပျော်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ဖွဖွကြောင့် မိုးစက်က ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မိုးစက်ရေ ... အန်တီမေပါ”

“ဟုတ်၊ ဝင်ခဲ့ပါ အန်တီမေ ...”

အန်တီမေက စေ့ထားသော တံခါးကို တွန်းဖွင့်ကာ မိုးစက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာတာမို့ မိုးစက်က လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်မိသည်။ အန်တီမေက မိုးစက်ရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း ...

“ဂါမဏီ ပြန်လာရင် လက်ထပ်လိုက်ကြတော့ သမီး၊ သမီး ခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေတာ၊ အနေရခက်နေတာကို အန်တီမေလည်း မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့မိတ္တူလေးနဲ့ တစ်အိမ်ထဲ နေပြီး စိတ်ကျဉ်းကြပ် အနေခက်နေရမှာထက်စာရင် ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်တာက ပိုကောင်းတယ် သမီး”

မိုးစက်က သက်ပြင်းချမိကာ ...

“ဂါနဲ့ မိုးစက်နဲ့ တရားဝင် ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်ကြသေးတာ”

“ခုမဖြစ်ပေမယ့် နောင် ဖြစ်လာဖို့ သေချာနေတာပဲ၊ ဂါမဏီ မေမေနဲ့ အန်တီမေနဲ့ကလည်း သေချာပြောထားဆိုထားပြီး သား၊ သမီးတို့ချင်း သံယောဇဉ်ကလည်း နည်းမှမနည်းတာ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျောင်းသွားဖော်၊ ကစားဖော်၊ အိမ်နီးချင်း၊ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း တတွဲတွဲပဲလေ ...၊ ပြီးတော့ ဂါမဏီကလည်း သမီးအပြင် တခြား ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ မပတ်သက်သလို သမီးကလည်း ဂါမဏီအပြင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ သမီးတို့ချင်းက 'ချစ်တယ်' လို့ ဖွင့်ပြောစရာ မလိုလောက်အောင် သံယောဇဉ်တွေ၊ နားလည်မှုတွေ ကြီးမားခိုင်ခံ့နေပြီးသားပဲလေ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ အန်တီမေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂါ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောလာပြီးမှပဲ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို စဉ်းစားကြရအောင်ပါ”

“ခက်တာပဲဟယ် ...၊ သမီးရဲ့ ဂါမဏီကိုလည်း အန်တီမေ အားမရပါဘူး၊ တကတည်း ... ခေတ်လူငယ်လေးဖြစ်ပြီး နှုတ်သွက် ခြေသွက်မရှိလိုက်ပုံများ ...”

အန်တီမေက ညည်းညူပြောဆိုနေချိန်မှာ မိုးစက်က ဂါမျက်နှာကို မြင်ယောင်လွမ်းဆွတ်လာကာ မျက်လှည့်များပင် ဝဲလာရတာမို့ အန်တီမေ မမြင်အောင် ခပ်မြန်မြန် ဂျက်တောင်ခတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မိုးစက် အခန်းထဲက အန်တီမေ ထွက်သွားတော့ မိုးစက်တစ်ယောက်တည်း ငိုငိုတွေတွေလေး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မျက်ရည် ဝေဝေလာသော မျက်ဝန်းကလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားကာ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးဆီမှာ စိုက်တဲ့သွားရပါသည်။

မိုးစက်က အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော ဓာတ်ပုံလေးကို ထပ်မံငေးကြည့်နေမိသည်။ မိုးစက်တို့ အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ်က ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးက ဆေးသားတွေတောင် အရောင်မှေးမှိန်နေခဲ့ပြီ...။ မိုးစက်က ဂါဆပ်ပုံစံအတိုင်း လိုက်ညှပ်ထားသည့် ယောက်ျားလေး ဆံပင်ပုံစံအတိုလေးနှင့် ...။ မိုးစက် ဝတ်ထားသည့် အားကစား ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် စပိုရှပ်လေးကလည်း ဂါနှင့်ဆင်တူ။ နှစ်ယောက်ကိုယ်ထားသည့် ကြက်တောင်ရိုက်သည့် ဘတ်မင်တန်တွေကလည်း အတူတူ။ ဖိနပ်၊ ခြေအိတ်နှင့် နဖူးစည်းလေးတွေလည်း ဆင်တူပင်။

ဂါကဆို မိုးစက်က သူ့ကို အတုလိုက်ခိုးတိုင်း နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ...

“မိုးစက်ကလည်းဟာ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးလိုနေစမ်းပါ။ နင့်အရွယ် ကောင်မလေးတွေ ညှပ်တဲ့ ဆံပင်ပုံမျိုးလေးတွေ မတွေ့ဘူးလား။ ဂျပန်ဆံတောက်လိုလိုလေးလေ၊ ကုပ်ပေါ်မှာ ထူထူဝဲဝဲလေး၊ ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ ကောင်းလဲ၊ နင့်မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ ယောက်ျားလေး ဆံပင်

ပုံစံကြီးနဲ့မလိုက်ပါဘူး၊ ငါ့ဆံပင်ပုံစံမျိုး လိုက်လိုက်မညှပ်စမ်းပါနဲ့၊ တော်ကြာ နင့်ကို သူများတွေက ယောက်ျားလျာလို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်”

“ထင် ထင်ပေါ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ငါနဲ့ ဆံပင်ပုံစံ အတူတူလိုက်ညှပ်ပြီး အကျိုး ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ဆင်တူလိုက်ဝယ်တော့ သူများတွေက နင့်ကို ငါနဲ့ ညီအစ်ကိုလို့ ထင်နေကြတာဟာ ...”

“ထင် ထင်ပေါ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး ...”

“တယ် ... ငါထုလိုက်ရ ...”

“အဟီး ...”

ဂါက လက်သီးဆုပ်နှင့် ရွယ်တော့ မိုးစက်က စက်လေး ပုသွားပြီး ရယ်မိသည်။ ဂါက အဲဒီလို ပြောတိုင်း မိုးစက်က ခေါင်းလေးကို စောင်းကန်းကန်းလေးမောကာ ‘ထင် ထင်ပေါ့ဟာ’ ဟူသော စကားမျိုးကိုသာ မထိတရံ ပြန်ပြောတတ်မြဲပင် ...။ ဂါကို အတုလိုက်ခိုးလွန်းတာမို့ မိုးစက်ရဲ့ ပြောပုံ ဆိုပုံ ဟန်ပန်မှုရာတွေဟာ ဂါနဲ့တူကာ ယောက်ျားလေးစတိုင်လ် ပေါက်နေခဲ့ရသည်။

မိုးစက်နဲ့ ဂါမတိဟာ အိမ်နီးနားချင်း၊ ငယ်သူငယ်ချင်း။ ဂါအဒေါ်နဲ့ မိုးစက်ရဲ့ အဒေါ် အန်တီမေကလည်း သူငယ်ချင်း ...။ မွေးကတည်းကပင် အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြရသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ယောက်လုံးမှာ မွေးချင်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၊ တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးတွေချည်း ဖြစ်တော့ နှစ်ယောက်

အတူကစား၊ အတူစား၊ အတူကျောင်းသွားကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန် တွယ်တာခဲ့ကြသည်။

ဂါမဏီ ဆံပင်ညှပ်ရမည့်နေ့ဆို မိုးစက်ပါ ဂါမဏီ အနေနှင့်အတူ လိုက်သွားကာ ဆံပင်ညှပ်ခုံပေါ် တက်ထိုင်ပြီး ...

“မိုးစက်လည်း ညှပ်မယ်၊ မိုးစက်ကို ဂါမဏီပုံစံမျိုး ညှပ်ပေး...”

ဟု ဇွတ်ပူဆာလျှင် ဂါမဏီမေက မိုးစက်ကို ချောမော့ကာ ...

“ဂါမဏီ ယောက်ျားလေးပုံ ညှပ်မှာလေ မိုးစက်ရဲ့၊ ဂါမဏီပုံက သမီးနဲ့ဆို မလှဘူး၊ သမီးက မိန်းကလေးပုံ လှလေး ညှပ်ရမှာ”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဂါမဏီပုံ ညှပ်မယ်၊ ဂါမဏီပုံ ညှပ်မယ်၊ ဂါမဏီပုံညှပ်ရရင် မပြန်ဘူး ... အိ ... ဟီး”

“ဟား ... ဟား ... အရူးမ၊ မိုးစက်မေ အရူးမလေး ဆိုနေပါတယ်ဗျို့ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတူချင်လို့တဲ့ဗျို့ ... ”

ဂါမဏီ စလေ ... မိုးစက်က ငိုလေမို့ နောက်ဆုံးတော့ ဂါမဏီမေက မိုးစက် မေမေကို ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ဂါမဏီဆံပင်ပုံမျိုး ညှပ်ခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဂါမဏီတော့ သူနဲ့ ဆံပင်ပုံဆင်တူညှပ်၍ ဆံပင်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲခါကာ ဆောင်ကြွားကြွား ပုံစံမျိုးလေး လုပ်နေသော မိုးစက်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောရင်း ...

“အရူးမလေး၊ ငါ ကတုံး တုံးရင်ကော နင်လိုက်တုံးမလား”

“တုံးမှာပေါ့၊ ကတုံးတုံးတာများ ဘာခက်လို့လဲ၊ အဆိုက်တောင် သက်သာသေး ... ”

“မိန်းကလေးက ကတုံးကြီးနဲ့ဆို ဘယ်လှပဲမလဲဟ၊ နင်ကို တခြားကောင်လေးတွေက ‘ကတုံးမဒေဝီ’ လို့ စကြနောက်ကြမှာပေါ့”

“စပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

အဲဒီလို ဆောင်ကြွားကြွားလေး ပြန်ပြောတတ်ခဲ့သော မိုးစက်ဟာ တစ်ခုသော နွေရာသီမှာ မိတ်ဖုတွေထွက်၍ ဂါမဏီကတုံးတုံးသောအခါ သူလည်း ခေါင်းတွေယားလို့ပါဟုဆိုကာ အတူ ကတုံးလိုက်တုံးခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှမကသေး ... ဂါမဏီကိုရှင်ပြုဖို့ စီစဉ်ချိန်မှာ သူလည်း အတူ ခေါင်းတုံးလိုက်တုံးမည်ဟု ပူဆာသဖြင့် မိုးစက်ကိုပါ ကတုံးတုံး၍ မယ်သီလရှင်လေး ဝတ်ပေးလိုက်ရပါသေးသည်။

ဂါမဏီက တစ်ပတ် ကိုရင်ဝတ်တာမို့ မိုးစက်ကလည်း သီလရှင် တစ်ပတ် ဝတ်ခဲ့၏။ နှစ်ပါးလုံး လူထွက်လာကြချိန်မှာလည်း ကတုံးကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ဦးထုပ်ဆင်တူဝယ်၍ ဆောင်းကာ ကတုံးဖက်ရှင် ထွင်ပြန်သည်။ မိုးစက်ကို ဂါမဏီကလူတွေကော မိုးစက်တို့အိမ်ကလူတွေပါ ‘မနိုင်ဘူး’ဟု ဆိုကာ လက်မြှောက်ထားကြရပါသည်။

ဂါမဏီ သားအမိ ဈေးဝယ်ထွက်ပြီးမှ မိုးစက်လည်း အတူလိုက်သွားကာ ဂါမဏီ ဝယ်သမျှ အင်္ကျီ၊ ဇာင်းဘီ၊ ဖိနပ်တိုင်း

ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ‘မိုးစက်ကိုလည်း အဲဒါမျိုးဝယ်ဃး’ဟု ပူဆာတတ်သဖြင့် ဂါမေမေမျော ဘာမဆို နှစ်ခုစီ ဝယ်ရရှာပါသည်။

ဂါက ကြက်တောင်ရိုက်သည်။ စက်ဝတ်စီးသည်။ ဆောလုံးကန်သည်။ ရေကူးသည်။ မိုးစက်ကလည်း အားလုံးလိုက်လုပ်သည်။ ဂါ စက်ဘီးစီးသလို လိုက်စီးမိလို့ ဒူးပြဲရတာလည်း အခါခါ...။ သို့သော် မိုးစက်က ဇွဲကောင်းလွန်းတာမို့ မကြာခင်မှာပဲ ဂါနှင့်အတူ စက်ဘီးစီးနိုင်၊ ကြက်တောင်ရိုက်နိုင်သွားပြီး အတူကစားခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

မိုးစက် ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်မှာ မေမေဆုံးတော့ မိုးစက်က ဂါကို ပိုပြီး တွယ်တာလာခဲ့ရပါသည်။ မေမေဆုံးသည့်နေ့က တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုကြွေးနေသော မိုးစက်ဆီကို ဂါက ပြေးလာပြီး မိုးစက်ကို ထွေးပွေ့ဖေးမလိုက်ချိန်မှာ မိုးစက် စိတ်တွေ လုံခြုံသွားသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ မိုးစက်က ဂါ လက်မောင်းမှာ ခေါင်းအပ်ပြီး ငိုတော့ ဂါက မိုးစက်ခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လျက် ...

“မိုးစက် ... နင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော်၊ နင့်ဘေးမှာ ငါ အမြဲရှိနေမယ် ... သိလား”

ဟု နွေးထွေး နူးညံ့စွာ ပြောခဲ့ပါသည်။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ဂါဟာ မိုးစက်ဘဝရဲ့ အားကိုးရာဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။ ဂါမေမေကလည်း မိုးစက်ကို သနားကာ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ မေမေရှိစဉ်ကတည်းက အလုပ်ရွပ်၊ ခရီးထွက်၊ အိမ်မကပ်၊ မိသားစုအပေါ် နွေးထွေးမှုမရှိသူမို့ မိုးစက်နှင့် နည်းနည်း အနေစိမ်းသည်။ အားငယ်ဝမ်းနည်းနေခဲ့သော မိုးစက်ကို ဂါကပဲ ထူမတ်လာစေခဲ့တာဖြစ်သည်။ မိုးစက် ပျက်အောင် ရယ်စရာတွေ ပြောတတ်တဲ့ ဂါ။ အမြဲ စနောက်တတ်တဲ့ ဂါ...။ မိုးစက်စိတ်ကို အမြဲတမ်း နွေးထွေးစေခဲ့တဲ့ ဂါကို မိုးစက်က အားလည်းကိုးသည်။ မိုးစက် အားကိုးရလောက်အောင်လည်း ဂါက မိုးစက်အတွက်ဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ရှိသူ၊ မိုးစက်ရှေ့က ဓားမားမတ်မတ် ရပ်တတ်သူ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိုးစက်ကို နားအလည်နိုင်ဆုံးသူဟု မိုးစက်က သတ်မှတ်ထားရသူ...။

သို့သော်လည်း ဂါဟာ ခုချိန်ထိ မိုးစက်ကို ‘ချစ်တယ်’ဟု တစ်ခွန်းမပြောဖူးပါ။ မိုးစက်ကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲကို ချစ်စိတ်စဝင်လာခဲ့တဲ့ အပျိုဦးအရွယ်ကလေးကတည်းက ဂါကို ချစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဂါကို မိုးစက်ရဲ့ချစ်သူ၊ မိုးစက်နှင့် အတူတကွ တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားရမည့် ခင်ပွန်းအဖြစ် စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ခဲ့ရပါသည်။

သူငယ်တန်းကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့တဲ့ မိုးစက်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆယ်တန်းအောင်ချိန်မှာ ကျောင်းချင်းမတူတော့ပါ။ ဂါက သူဝါသနာပါသည့် ရေကြောင်းဥညာတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာမို့ ဂါ လုပ်သမျှ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ မိုးစက်မှာ အကြပ်ရိုက်သွားခဲ့ရပါသည်။

မိုးစက်တို့ ဆယ်တန်းအောင်ချိန်က သန်လျင်

ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ မိန်းကလေးတက်ခွင့် မရတာမို့ မိုးစက်က စိတ်ညစ်ကာ အမျိုးမျိုး ဂျီကျခဲ့ပါသည်။

“ဂါ ... ရေကြောင်းတက္ကသိုလ် မတက်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါနဲ့အတူ တူ UFL ပဲ တက်ရအောင်ဟာ၊ အဲဒါမှ နင်နဲ့ငါ ကျောင်း အတူတက်ရမှာလေ”

“ငါ ဝါသနာပါတာလေးပဲ လုပ်ပါရစေဟာ ... ငါ ငယ် ငယ်လေးကတည်းက သင်္ဘောကပ္ပတိန် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ ငါ့အိပ်မက်ပဲ၊ ကျောင်းပြီးရင် ငါ သင်္ဘောလိုက်မယ်၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်တဲ့အထိ ကြိုးစားမယ်”

“ဟွန့် ... နင်အလုပ်က ဘာကောင်းလို့လဲ၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ရင် သင်္ဘောချည်း မောင်းနေရမှာ မဟုတ်လား၊ အိမ်နဲ့ခွဲပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ အကြာကြီးနေရမှာ၊ နေ့တိုင်း ကြည့်လေ ရာရာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးပဲ မြင်နေရရင် နင် ဂေါက်သွား မှာ သေချာတယ်၊ လုပ်မနေနဲ့ဟာ ... ငါနဲ့ပဲ တူတူတက်”

“မိုးစက်ကလည်းဟာ ... နင်နဲ့ ငါ ကျောင်းချင်းမတူလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အိမ်ချင်းကပ်နေတာပဲဟာ၊ နေ့တိုင်း တွေ့နေရ မှာပဲ”

“မရဘူးဟာ၊ ငါက နင်နဲ့အတူ ကျောင်းတက်ချင်တာပါဆို နင် မေ့နေပြီလား၊ ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ကျောင်း အတူတက်ဖို့ ကတိပြုထားကြတယ်လေ”

“အဲဒါက ကလေးတုန်းကပါဟာ ...”

“ဘယ်တုန်းကပဲဖြစ်ဖြစ် ကတိဟာ ကတိပဲ ...”

“ဂျီမကျပါနဲ့ မိုးစက်မေရယ်”

“နင် အဲဒီကျောင်းကလွဲရင် တခြား ဘယ်ကျောင်းတက် တက် ရတယ်၊ ငါမတက်ချင်တဲ့ ကျောင်းဆိုလည်း နင်နဲ့ အတူ လိုက်တက်မယ်”

“ငါတို့ကျောင်းမှာပဲ အတူလိုက်တက်လေ၊ ယောက်ျားလေး ယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ...”

“ဂါနော် ... ငါ့ကို ရန်မစနဲ့၊ ကြည့်စမ်း ... ငါ ခုမှ စဉ်းစား မိတယ်၊ နင် ... ဒါ တမင် ပညာပြတာမဟုတ်လား ...”

“ဘာပညာပြလို့လဲ ...”

“နင့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကောင်မလေးတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြုံချင်လို့ ငါလိုက်တက်လို့မရတဲ့ ကျောင်းကိုရွေးတာ မဟုတ်လား ...”

“မဟုတ်ရပါဘူးဟာ ... ဟား ... ဟား ...”

အမျိုးမျိုး ရစ်နေ၊ ဂျီကျနေသော မိုးစက်ကြောင့် ဂါက တဟားဟား ရယ်မဆုံး။ မိုးစက်ကတော့ ဂါ့ကို စိတ်လည်း ဆိုး၊ ဝမ်းလည်းနည်းကာ မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ...

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ အဲဒီကျောင်းကို သွားမယ်”

ဂါက မျက်ခုံးပင့်လျက် ...

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ...”

“ပါမောက္ခနဲ့ သွားတွေ့မလို့ ...”

“သွားတွေ့ပြီးတော့ ...”

“မိန်းကလေးတွေကိုပါ ဝင်ခွင့်လက်ခံဖို့ သွားပြောမှာပေါ့ဟဲ့...”

“ဟား... ဟား... စိတ်ကလည်း ကြီးပါ့ဟာ... မိန်းကလေး လက်ခံရင်တောင် နှင့်အမှတ်ကမှ မမိတာ၊ ဝင်ခွင့်အမှတ်က မြင့်တယ်ဟာ၊ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် အမှတ်လောက်နီးနီးပဲ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် စာမေးပွဲဖြေတုန်းက နင် စာကောင်းကောင်းကျက်လို့မရအောင် နှောင့်ယှက်ခဲ့ပါတယ်၊ နင်သောက်မယ့် ကော်ဖီခွက်ထဲကို အိပ်ဆေးခတ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါမှ အမှတ်လေးနည်းနည်းနဲ့အောင်ပြီး အဲဒီတက္ကသိုလ်ကို ဝင်ခွင့်မရအောင်”

“ဟား... ဟား... မိုးစက်တို့ကတော့ ရစ်တယ်ဟေ့...”

မိုးစက်က အမျိုးမျိုး ဂျီကျရင်း ငိုလည်းငိုချင်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသွားတာမို့ မိုးစက်ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားရသည်။ မိုးစက်စဉ်းစားသွားမိတာက ‘ခွဲခွာခြင်း’ကိုပင်။

“ဂါ...”

“ဟင်... ပြောလေ မိုးစက်...”

ငြိမ်ငြိမ်တွေတွေလေး ဖြစ်သွားသော မိုးစက်ကို ဂါက ဂရုတစိုက်လေး ပြန်ပြောသည်။ မိုးစက်က မျက်ရည်တွေပြည့်လာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဂါကို ကြည့်ရင်း...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကျောင်း... ကျောင်းပြီးရင် နင်က သင်္ဘောလိုက်သွားမှာပေါ့နော်”

“အေးလေ...”

မိုးစက်က ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ စိတ်နှလုံး ဆုပ်နှစ်ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။

“မိုးစက်... မိုးစက်၊ ချက်ချင်းကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

မိုးစက်က မဖြေနိုင်ဘဲ အိမ်နဲ့ ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ တဟီးဟီး ဖွင့်ထုတ်ငိုကြွေးလျက် ဂါရဲ့ပခုံးတွေ၊ ကျောတုန်းတွေကို ထုရိုက်ပစ်လိုက်ရင်း...

“အီး... ဟီး... လူဆိုးကြီး၊ ငါ မခွဲနိုင်မှန်းသိရက်သားနဲ့ အဆေးကြီးကို ခွဲသွားရမယ့်အလုပ်မျိုးကို ရွေးတယ်၊ အီးဟီး လူညစ်ကြီး... လူဆိုးကြီး”

မိုးစက်က တဖြဲဖြဲအော်ငိုတော့ ဂါမေမေက ပြေးလာကာ...

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဂါ၊ မိုးစက် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်း ဘာသွားစပြန်ပြီလဲ...”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲ မေမေရေ၊ သားတက်မယ့် ရေကြောင်း တက္ကသိုလ်ကို လိုက်မတက်ရလို့ ဂျီကျနေတာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပြီးရင် သား သင်္ဘောတက်မယ်ဆိုလို့ အော်ငိုနေတာ”

ဂါမေမေက မိုးစက်ကို သနားသွားကာ မိုးစက်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၍ မိုးစက်ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ရင်း...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဂါနဲ့က ခွဲရလည်း ခဏပါ သမီးရယ်၊ သူက အမြဲ သင်္ဘောတက်နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ လလောက် တက်ပြီး ၃ လလောက် ပြန်ထိုင်နားလို့ ရတာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒါက ဂါ ကျောင်းပြီးမှဆိုတော့ နောက် ၅ နှစ်လောက် လိုပါသေး တယ်”

“အဝေးကြီးက ကိစ္စကို ကြုံပြီး ဂျိကျနေတာ မေမေရေ”

ဂါမေမေကပါ မိုးစက်ကို ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးတော့ မှ မိုးစက်က အငိုတိတ်သည်။

ဂါမေမေ ထသွားတော့ မိုးစက်က ဂါကို မျက်နှာ စုပုပ်ပုပ်လေးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဂါက ကျောကော့ကာ လက် နောက်ပြန်၍ သူ့ကျောကိုပွတ်ရင်း...

“အား... ခုထိနာနေတုန်းပဲ၊ ကျောကွဲပြီလား မှတ်ရတယ်၊ လက်သံပြောင်ချက်ကတော့...”

ဟု ရဲ့မဲ့ညည်းညူတော့ မိုးစက်က သနားသွားကာ

“အရမ်း နာသွားလားဟင်...”

“နာတာပေါ့ဟ၊ လူကို မညှာမတာ စွတ်ရွတ်ထုတာကိုး”

“ငါ ပရုပ်ဆီ လိမ်းပေးရမလားဟင်”

“ခုမှ လာဖားမနေနဲ့၊ နေပစေ...”

“ဂါကလည်းဟယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့...”

မိုးစက်က ခုပဲငိုတော့မလို မျက်နှာထားလေးဖြင့် အသနားခံသလို ပြောတာမို့ ဂါက မိုးစက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကြည့်ပါဦး... ရုပ်ကိုက အဆိတပြန်ပြန်၊ မျက်ရည်တရွဲနဲ့၊ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး၊ ငါနဲ့ ခွဲရမှာကို ဒီလောက် ကြောက်ရသလား မိုးစက်ရယ် ... ဟင်...”

ဂါက ပြောပြောဆိုဆို မိုးစက်ပါပေါ်က မျက်ရည် တွေကို သူ့လက်ဖြင့် လှမ်းသုတ်ပေးရင်း...

“ဂါ လဆိုတာ မကြာပါဘူး မိုးစက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ငါက အမြဲ သင်္ဘောပေါ်မှာ နေမှာမှမဟုတ်တာ၊ ငါ့ လ သွားပြီး တာနဲ့ ၃ လလောက်ကို ပြန်နားနေဦးမှာ၊ ငါ ပြန်နားတဲ့ အချိန်တွေကျရင် လုံးဝ fine ပဲ၊ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ ဘူး၊ နင် ဘယ်သွားချင်သွားချင် ငါလိုက်ပို့မယ်၊ နင် ဘာပဲ ပူဆာပူဆာ လုပ်ပေးမယ်၊ ဒီက အလုပ်တစ်ခုခုကို အမြဲ လုပ်နေရင်တောင် မနက်ကနေ ညနေအထိ အားမှာမဟုတ် တော့ နင့်အတွက် အချိန်နည်းနည်းပဲ ပေးနိုင်မှာလေ၊ ၃လလောက် အလုပ်မရှိဘဲနေပြီး နင်နဲ့ တတွဲတွဲနေနိုင်တာ က ပိုမကောင်းဘူးလား...”

“အဲဒါတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ လ အလုပ်လုပ်နေတာ တော့ မကောင်းဘူး၊ ငါ့ လဆိုတာ အကြာကြီး”

“ပြီးရင် ၃ လ ပြန်နားမှာပဲလေ”

“၃ လဆိုတာ ခဏလေး...”

“ငါ ဘယ်ရောက်ရောက် နင့်ဆီ အမြဲငှန်းဆက်နေမှာပဲ ဟာ...”

ဂါက ချောမော့နှစ်သိမ့်တော့မှ မိုးစက် နည်းနည်း ဖြေသာလာသည်။ ပြီးတော့ ဂါကို မျက်လွှာကလေးပင့်၍ ကြည့်ရင်း ...

“မေမေဆုံးတုန်းက နင်ပြောတော့ ငါ့ဘေးမှာ အမြဲရှိနေပါမယ်ဆို ...”

“အဲ့ဒါက နင့်အတွက် ဘာမဆို လုပ်ပေးမယ်၊ နင့်ဘက်က ရပ်တည်မယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ နင့်ဘေးမှာချည်း အမြဲကပ်နေရရင် ငါက အိပ်ပေါလောကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့ ...”

“အင်းနော် ... ဒါလည်း ဟုတ်ပေသား”

မိုးစက်က စက်ကလေးပု၊ လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာပြောမိတော့ ဂါက မိုးစက် ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖွထုသည်။

ဂါ ရေကြောင်းပညာတက္ကသိုလ် တက်နေချိန်မှာ မိုးစက်က UFLမှာ တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်စတက်တော့မှပဲ မိုးစက်က ယောက်ျားလေးဆံပင်ပုံတိုတိုလေးကို အရှည်လေး စထားကာ တဖြည်းဖြည်း မိန်းကလေးပုံပြောင်းလာခဲ့သည်။ မျက်နှာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ ရှေ့ဘက်သို့ တစ္ဆေတစောင်းကလေး ဖြာဝဲကျနေသော ဆံပင်ပုံစံလေးဖြင့်၊ မျက်ခုံးထူထူ နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါး၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်ကလေးဖြင့် ဘိုဆန်ဆန် လှပကာ ခါးကျောရှည်မျော၊ သွယ်လျချပ်ရပ်သည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ ၅ ပေ ၆ လက်မ ရှည်သော အရပ်အမောင်းကြောင့် မိုးစက်က ကျောင်းမှာ ထင်ပေါ်လူသိများသည်။ မိုးစက်ကို စိတ်ဝင်စားသူများစွာ

ရှိပေမယ့် မိုးစက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေနိုင်တာကို မိုးစက် သူငယ်ချင်းတွေကပင် အံ့ဩရသည်။

“မိုးစက်ရယ် ... နင့်မှာ ချစ်သူရှိပြီသားမို့ အဲ့ဒီလောက်ထိ တည်ငြိမ်နေတာလားဟင် ...”

သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလိုမေးလာတိုင်း မိုးစက်က ပြန်မဖြေဘဲ သူတို့သိရခက်သော အပြုံးကလေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေမြဲပင်။ မိုးစက် စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ချစ်သူ မရှိပေမယ့် အချစ်ရှိပြီသားမို့ နှလုံးသားက ကိုယ့်ချစ်စိတ်လေးနဲ့ကိုယ် ဣန္ဒြေရနေတာပါ”

ဟု ပြန်ပြောဖြစ်မြဲပင်။

တကယ်ပင် မိုးစက်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးရဲ့ အချစ်မှာမှ စိတ်မလှုပ်ရှား၊ စိတ်မကစားဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည်။ မိုးစက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဂါထံမှာသာ မြှုပ်နှံပြီးသားဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးလို့ ဂါ သင်္ဘောတက်သွားသည့်အချိန်တွေမှာတော့ မိုးစက်ဘဝဟာ ပြုန်းခနဲ အေးစက်ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ရသည်။ ဂါ မရှိတော့ကတည်းက မိုးစက် ပတ်ဝန်းကျင်က အရာရာဟာ အသက်မဲ့သွားသလို ခံစားရသည်။ ဂါမရှိသည့်နေ့များစွာကို လွမ်းဆွတ်ခြင်းဖြင့် ခရီးနှင့်ရကာ ဂါရှိသည့် နေ့တွေမှာတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းကို အဖော်ပြုခွင့်ရသည်။ ဒီလိုနဲ့ ခံစားတစ်လှည့်၊ ခံစားတစ်လှည့် ဖြတ်သန်းရင်း ခုဆို ဂါဟာ စက်ကန်းမိတ်ပင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ချို(ဖ်)မိတ် တစ်ဆင့်ပြီးလျှင် သူမျှော်မှန်းသည့် ကပ္ပတိန် ဖြစ်လာတော့မှာပင် ...။

မိုးစက်သည် စားပွဲပေါ်မှာထောင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ငေးကြည့်ရင်းကပဲ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တဲ့ အချိန်လေးကို ပြန်သတိရလာပါသည်။ မိုးစက်နဲ့ ဂါ ကြက်တောင်အတူရိုက်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ဂါမေမေ ရိုက်ပေးထားခဲ့တဲ့ ပုံကလေး...။ ဂါနဲ့ မိုးစက်နဲ့ ယောက်ျားချင်း လည်ပင်းဖက်သလို တစ်ယောက်ပဲရုံးတစ်ယောက်ဖက်ကာ ရတ်ကတ်တွေကို မြှောက်ကိုင်ထားကြသည်။ ဂါရော မိုးစက်ပါ မျက်လုံးလေးတွေ ပိတ်သည်အထိ ရယ်မောနေခဲ့ကြသည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ်မို့ ဂါအရပ်က သိပ်မရှည်သေး။ မိုးစက်နှင့် အရပ်တူတူလောက်သာ ရှိသေးသည်။ နောက်တော့မှ သူ့အရပ်ကြီးက ရှည်မားလာခဲ့ကာ ခုဆို ၅ ပေ ၁၁ လက်မရှိပြီ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကျစ်ကျစ်၊ ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်၊ မျက်နှာနုနုနှင့် ကြည့်ကောင်းလှသော ဂါဟာလည်း မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းစွဲပင်။

သို့သော်... ဂါသည်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ တရင်းတနှီး မနေခဲ့။ ခုချိန်ထိ ချစ်သူလည်း မရှိခဲ့။ ဂါ ဒီလိုနေခဲ့တာဟာ မိုးစက်ကို ချစ်နေလို့များလားဟု မိုးစက်က တိတိတခိုး စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ အန်တီမေနဲ့ ဂါမေမေကတော့ ဂါဒီလိုနေတာဟာ မိုးစက်ကြောင့်ဟု သေချာယုံကြည်နေကာ ဂါနဲ့ မိုးစက်ကို တစ်နေ့မှာ သေချာပေါက် လက်တွဲကြမည့်သူများဟု စိတ်ချ လက်ချ ရှိခဲ့ကြသည်။

မိုးစက်သည် ဖိုတိုစတန်းလေးကိုလှမ်းယူပြီး သေချာအနီးကပ် ငုံ့ကြည့်ရင်း မှန်ပေါ်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထပ်ထပ်

ဖိပွတ်လိုက်သည်။ မိုးစက်ရဲ့ လက်ညှိုးမှာ ဖုန်မှုန့်လေးတွေ ကပ်ပါမလာပါ။ မိုးစက်က မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထသည်နှင့် ဓာတ်ပုံလေးကို ဖုန်သုတ်သည့်အလုပ်ကို အရင်လုပ်သည်။ တစ်လတစ်ခါ ဖိုတိုစတန်း မှန်ကိုဖြုတ်ကာ မှန်ကြည်ဆေးဖြင့် သေချာတိုက်လိုက်သေးသည်။ ဒီတော့ ဖုန်က ဘယ်ရှိပါ့မလဲ...။

ဓာတ်ပုံလေးကို ငုံ့ကြည့်နေမိတာမို့ မိုးစက်ရဲ့ မျက်ရှည်လေးတစ်စက်က ဓာတ်ပုံပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသဖြင့် မိုးစက်က တစ်ရှူးစလေးဖြင့် အမြန်ပြန်သုတ်လိုက်ရသည်။

‘အမုန်း’ အကြောင်းကို ဂါကို ပြောပြချင်လိုက်တာ။ အမုန်းကြောင့် မိုးစက် ခံစားနေရတာကို ဂါသိရင် ဘာပြောမလဲ၊ ဘယ်လိုဖြေသိမိမလဲ...။ သေချာတာကတော့ ဂါစကားတစ်ခွန်းက မိုးစက်ရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို သက်သာသွားစေမှာပင်...။

မိုးစက်က သက်ပြင်းလေးချမိရင်း ဖိုတိုစတန်းလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မိုးစက်ရဲ့ ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာတာမို့ ဖုန်း screen ကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ဖေဖေ ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေပါသည်။

ခုလို ရုံးချိန်အတွင်းမှာ ဖေဖေက မိုးစက်ဖုန်းကို စခေါ်လေ့မရှိတာမို့ နည်းနည်း အံ့သြသွားမိသည်။

မိုးစက်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကိုင်ရှင်းပင် ဖေဖေအသံကို ကြားရသည်။

“မိုးစက်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သမီးကို ဖေဖေ ခိုင်းစရာရှိတယ်။ သမီးအားရင် မုန်းကို
ခေါ်ပြီး သူ လိုအပ်မယ့် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ
လိုက်ဝယ်ပေးလိုက်ပါ”

မိုးစက်သည် ဖေဖေ ဒီလိုလေသံနှင့် ခပ်တည်တည်
ခိုင်းလာတာကို အံ့လည်းအံ့ညွှဲ စိတ်လည်းတိုကာ...

“အဲ့ဒီကိစ္စက မိုးစက်လုပ်မှ ဖြစ်မှာလား ဖေဖေ”

“မိုးစက်မလုပ်ရင် သမီးရဲ့ အန်တီမေက လုပ်ပေးနိုင်မယ်
ထင်လိုလား။ ဖေဖေကရော မအားတဲ့ကြားက မုန်းအတွက်
တိုလီထွာလီလေးတွေ လိုက်ဝယ်ပေးရမှာလား။ ဘယ်မိန်းမ
အတွက်မှ ဖေဖေ ဒါမျိုး မလုပ်ပေးခဲ့ဖူးဘူး...”

“အမုန်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကိုသမီး လိုက်လုပ်ပေးတာက
သင့်တော်တယ်လို့ ဖေဖေ ယူဆတယ်ပေါ့”

“သမီးကရော ဖေဖေအနေနဲ့ ဖြစ်သလိုလေးဝတ်ထားတဲ့
အမုန်းလက်ကိုဆွဲပြီး စူပါမတ်ကတ်ကြီးတွေထဲကို ဝင်သွား
ပြီး အတွင်းခံ ကောင်တာကအစ လာရှာပေးနေရမှာကို
သင့်တော်တယ်လို့ ထင်သလား...”

မိုးစက်မှာ ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ နှုတ်ပိတ်သွားရပါ
သည်။ ကိုယ့်အဖေပုံစံနဲ့ ဒီလို စုတ်တိစုတ်ချာ မိန်းကလေးနဲ့
တွဲသွားတာကို မိုးစက် မကြည့်ရက်တာတော့ အမှန်ပင်။ ဖေဖေနဲ့
အမုန်းဟာ ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘယ်လိုယူဖြစ်
သွားသလဲဆိုတာ မိုးစက်လည်း ဂယနုဏ မသိရ...။ ပုံမှန်တော့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်ဘူးဟုလည်း ခံစားမိနေသည်။ သို့သော် ဖေဖေကလည်း
သူတို့အကြောင်းကို ရေရေရာရာ မပြော။ အမုန်းကလည်း ပြောမှာ
မဟုတ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမုန်းကို ခုလို ပုံစံနှင့်တော့ ဖေဖေနှင့်
တွဲပြီး ပွဲမထုတ်ချင်ပါ ...။

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ မိုးစက်၊ ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ လုပ်ရမလား၊
သမီးလုပ်မလား၊ ဖေဖေမှာ အချိန်မရှိဘူး၊ မြန်မြန်ဖြေ...”

“သမီးပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ် ဖေဖေ”

စိတ်တိုတိုနှင့် ဖြေလိုက်သော မိုးစက်အသံက ခပ်
တောင့်တောင့် ထွက်လာသည်။ တစ်ဖက်က ဖေဖေကလည်း
သူလိုချင်သော အဖြေကို ရတာနှင့် ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းချသွားသည်။

မိုးစက်မှာတော့ စိတ်တိုကျန်ရစ်ရကာ ကိုယ့်ဒေါသ
ကိုယ် ထိန်း၍ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ခပ်မြန်မြန်
လျှောက်နေရင်းက ဓာတ်ပုံထဲက ဂါကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဂါရယ်... နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဟယ်၊ ငါ့အဖေက
သူ အပြင်က သယ်လာတဲ့ အရွပ်ထုပ်ကြီးကို ငါ့လက်ထဲ
ထိုးထည့်တာ ကောင်းသလားဟင်...၊ ငါ့ထက်ငယ်တဲ့
မိထွေးငယ်ငယ်လေးကို ခေါ်ပြီး ငါက ဈေးဝယ်ထွက်ရ
တယ်ဆိုတာ လူကြားလို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လားဟင်...”

ဟု တတွတ်တွတ် တိုင်တည်ပြောဆိုနေလိုက်လေ
သည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ယူထားတဲ့ နေရာက ကလေးလိုလို လုပ်နေရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး”

မိုးစက်က ဒေါသသံစွက်၍ ပြောလိုက်တော့ အမုန်းက ငြိမ်သွားကာ မိုးစက်ကို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်လာပြီးမှ ဟိခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“မမက ရယ်စရာပြောတာကိုး၊ မမက အမုန်းရဲ့ သမီးဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မမက အမုန်းထက် အသက်ကြီးတာပဲဟာ၊ ငရဲတွေ ငအုံတွေ ကြီးကုန်ပါလိမ့်မယ် မမရယ်”

“တို့က သဘောတရားကို ပြောတာလေ၊ နည်းနည်းပါးပါး စကားကို ပညာသားလေးနဲ့ ပြောတာတောင် မင်းက နားမလည်ဘူးလား...”

“ဟုတ်...၊ နားမလည်လို့ပါ”

“စကားပြောရတာ တိုင်ပင်အောက်လိုက်တာဟယ်”

ဟု မိုးစက် စိတ်ထဲက ညည်းတွားမိသည်။ ကိုယ်က ငေါ့ပြောလို့လည်း ပြောမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်တိုလို့ ပြောလည်း သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်ချင်ရယ်နေသည်။ ကျပ်မုပြည့်ရဲ့လားမသိပါ...။

မိုးစက်မျက်နှာက တင်းနေတာမို့ အမုန်းက ငလာငြိမ်သွားပြီးမှ မျက်နှာလေး ငယ်လာကာ...

“မမ၊ မမ မကြိုက်ရင် အမုန်း မကြည့်တော့ဘူးနော်၊ အမုန်းကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်...”

(၃)

* * *

“အမုန်း၊ မြန်မြန်လာပါလို့ တို့ပြောနေတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ...၊ မင်းလျှောက်လျှောက်ကြည့်နေသမျှကို လိုက်စောင့်ပေးနေဖို့ တို့မှာအချိန်မရှိဘူး”

“အဟီး... ကုန်တိုက်ကြီးက အကျယ်ကြီးဆိုတော့ ကြည့်ချင်စရာတွေချည်းပဲ မို့လို့ပါ မမရဲ့...”

အမုန်းက အရူးလိုလို အပေါလိုလို ပြန်ပြောရင်းခေါင်းက ချာချာလည်ကာ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် နှေးတုံ့နှေးတုံ့ လုပ်နေပြန်တာမို့ မိုးစက်မေက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ...

“မင်း ဒီလိုလုပ်နေတာကို စိတ်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေရအောင်တို့က မင်းအမေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မလည်း မဟုတ်ဘူး အမုန်း၊ သဘောတရားအားဖြင့်ဆိုရရင် တို့က မင်းရဲ့ သမီးပဲ၊ မင်းက ဝါဂိုကြီးသွားပြီဆိုတော့ မင်းကတောင်တို့ကို သည်းခံအလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးရဦးမှာ၊ မင်း

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ဟု တောင်းပန်လာပြန်သည်။ မိုးစက်က ရင်မောစွာ
ဖြင့် အမုန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်မိရင်း...

“ဒီလိုနေရာမျိုးတွေကို မင်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလား”

“ဟုတ်၊ မရောက်ဖူးဘူးရှင်”

“မင်းက ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူးလား”

“အမုန်း ရန်ကုန်ကို ခုမှရောက်ဖူးတာ၊ အမုန်းက ကလေး
ကပါ”

“ကလေးမှာ ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လို...၊ ကျွတ်... ထားလိုက်
ပါတော့၊ လာ... ဟိုဘက်က ဆိုင်ကို သွားရအောင်”

မိုးစက်က မစပ်စုချင်တော့တာမို့ စကားစကို ပြတ်
ပြီး ဖက်ရှင်ဆိုင်တွေရှိရာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်
လာတော့ အမုန်းက မိုးစက်လက်ကို ကပျာကယာလှမ်းချိတ်ပြီး
လိုက်လာသည်။

မိုးစက်က စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာ
ခြေလှမ်းတုံ့ကာ အမုန်းကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်း လမ်းလျှောက်တာ တို့လက်ကို မတွဲလို့ မရဘူးလား”

“ဟို... လူချင်းကွဲသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“လူချင်းကွဲမှာကြောက်ရအောင် ဒီနေရာက လူတွေ ပြန်
ညပ်နေတဲ့ ညဈေးတန်းမို့လို့လား၊ ကလေးပီစီးကွေးလေ
အမေ့ ထဘီစဆွဲပြီး လိုက်သလိုပုံစံမျိုး လာလုပ်မနေ
မင်းနဲ့တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်တယ်ဆိုတာ မေ့နေရင် ဆေး

ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး၊ မင်းလုပ်ပုံက သိပ်ရယ်စရာ ကောင်း
နေလို့ ပြောတာ”

မိုးစက်က ခပ်တင်းတင်းပြောတော့မှ အမုန်းက
မိုးစက်ကို အားကိုးတကြီး တွဲထားသည့်လက်ကို ပြုတ်သွားသည်။
ပြီးတော့ မိုးစက်နောက်မှာ ခြေတစ်လှမ်းစာလောက်ချန်၍ လျှောက်
လိုက်လာသည်။

လင်ပါ သမီးကို အားကိုးတကြီးလေး ကြောက်
ကြောက်ရွံ့ရွံ့လေး ဆက်ဆံပုံကြောင့် မိုးစက်မှာ သူ့ကို မုန်းရ
မလို့၊ ဖေးမချောမော့ရမလို့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ဖြစ်နေရ
သည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို ဘာမှ မသိနားမလည်သလိုပုံစံမျိုး၊
သောကမရှိသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပုံစံမျိုးလေးဖြင့် မျက်နှာလေး
ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေတတ်တဲ့ အမုန်းဟာ မိုးစက်က တင်း
တင်းမာမာလေး ဆက်ဆံပြောဆိုလိုက်တိုင်း ကြောက်ရွံ့စွာ ငြိမ်ကုပ်
သွားတတ်သည်။ မိုးစက်ကို သူ့အစ်မကြီးလို ဆိုးနွဲ့စရာ၊ အားကိုး
အားထားပြုစရာ လူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံလာတာကို မိုးစက်
က လက်မခံချင်ပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး အမုန်းနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းသာ
နေလိုပါသည်။ အမုန်းကိုလည်း မချစ်လို့၊ အမုန်းချစ်တာကိုလည်း
မခံလို။

မိုးစက်က ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ခုထဲသို့ ပင်လာကာ
အမုန်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကဲ... အမုန်း ဒီအထဲက မင်းကြိုက်တဲ့ အဝတ်အစားကို ရွေး...”

“ဟို... အမုန်း မရွေးတတ်ဘူး၊ မမ ရွေးပေး”

“ဘာ...”

“ဟို... ဟို... အမုန်းက အဲဒါမျိုးတွေ မဝတ်ဖူးလို့၊ မမလို ဝတ်ဖူးတဲ့ သူက ရွေးပေးရင် ပိုအဆင်ပြေမလားလို့ပါ”

အမုန်းက အသံလေးတိမ်ဝင်သွားကာ မရဲတရဲ ပြောလာသည်။

မိုးစက်သည် အူကြောင်ကြောင် အမုန်းကိုကြည့်ရင်း အသည်းယား စိတ်တိုလာကာ...

“တို့ ရွေးမပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရွေး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်နေလိုက်သည်။ သူ့ကို ဒီအထိ ခေါ်လာပေးတာပဲ လွန်လှပြီ။ သူဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို အသေးစိတ် လိုက်ရွေးပေးနေရဦးမှာတဲ့လား။ လုံးဝပဲ အမုန်း...။

“ဒီ... ဒီဟာရယ်၊ ဒီဟာရယ် ယူမယ်...”

အမုန်းက မျက်စိရှေ့ တွေ့ရာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ အရောင်းဝန်ထမ်း မိန်းကလေးက အမုန်းပြသည့် အင်္ကျီတွေကို တစ်လှည့်၊ အမုန်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ညီမ ဝတ်ဖို့လား”

“ဟုတ်...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါတွေက ဆိုင်ကြီးတွေပဲ ရှိတာ ညီမရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို အသက် ၃၀ ကျော် အမျိုးသမီးတွေပဲ အဝတ်များတယ်၊ ညီမတို့လို အရွယ်တွေက မဝတ်ကြဘူး၊ ဟိုဘက်က ပုံစံလေးတွေ ကြည့်ကြည့်ပါလား၊ အဲဒါမျိုးမှ ညီမနဲ့လိုက်မှာ”

အရောင်းဝန်ထမ်းက အမုန်းကို အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်း ဆိုင်သေးသေးလေးတွေ ချိတ်ထားသည့်ဘက်သို့ ခေါ်သွားသည်။ မိုးစက်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ မိုးစက်ဝတ်ဖို့ အင်္ကျီတွေ ကြည့်သလိုလိုနှင့် အမုန်းဘက်သို့ မသိမသာလေး ခိုးစွေကြည့်နေသည်။ အမုန်းပုံစံက ရယ်စရာ။ သူဝတ်ဖို့ရွေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီက အဒေါ်ကြီးတွေဝတ်တတ်တဲ့ ပုံရိုးရိုးတုံးတုံးကြီးတွေ...။ ‘ငန့်မ၊ အေမ၊ တောသူမ၊ ဒါလေးတောင် မရွေးတတ်ဘူးလား... ဟဲ့’ ဟု မေးကာ ခေါင်းကို နာနာလေး ခေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

အမုန်းက မျက်စိသူငယ်ပုံစံနှင့် အရောင်းဝန်ထမ်း ခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားရင်း မိုးစက်ကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အကူအညီ တောင်းသလို လှည့်ကြည့်သွားတာမို့ မိုးစက်က တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကိုယ့်ရှေ့က အင်္ကျီကို စိတ်ဝင်စားချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ကိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အမုန်းကို ကျောခိုင်းထားပေမယ့် အပြန်အလှန် ပြောနေသော စကားတွေကိုတော့ ကြားနေရသည်။

“ဒါလေးနဲ့ ညီမနဲ့ လိုက်မယ်ထင်တယ်”

“ဟင်... အင်္ကျီက သေးသေးလေးရယ်...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သူက ဆွဲသားလေ ညီမရဲ့၊ ဝတ်လိုက်ရင် ကျယ်သွားမှာ၊ ညီမလို ကိုယ်လုံးလှတဲ့သူက ဘော်ဒီဖစ်လေးတွေ ဝတ်ရင် အရမ်းလှတယ်”

“ဟိုလေ ချောင်ချောင်ချိချိလေးတွေပဲ ပြပါလား၊ ကျွန်မက အင်္ကျီကျပ်ကျပ် မဝတ်တတ်လို့ပါ”

“ဒါဆို ... ဒါလေး မကြိုက်ဘူးလား”

“အဲလို လည်ပင်းပေါက်ကြီး ဟိုက်နေတာမျိုး မဝတ်ရဲဘူး”

“ဒီလောက်က ဟိုက်တယ်မခေါ်ပါဘူး ညီမရဲ့၊ ညီမလို လည်တိုင်လှလှ ရင်ညွန့်ပြည့်ပြည့်လေးနဲ့ဆို ဒီလောက် အဟိုက်လေးဝတ်ရင် အရမ်းလှမှာ ...”

“ကျွန်မ မဝတ်ရဲလို့ပါရှင်၊ လည်ပင်းအစေး ကော်လံပါတဲ့ ဟာမျိုးပဲ ပြပါ”

“ညီမက သိပ်ရိုးတာကိုး၊ ခုခေတ်မှာ ဒီလောက်ဝတ်မှ ခေတ်မီတာ ညီမရဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... ဒါလေးကတော့ လုံခြုံ ချောင်ချိမယ်ထင်တယ်၊ သဘောကျရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါလေး ကြိုက်ပါတယ်”

“ဝတ်ကြည့်ဦးမလား ...”

“မကြည့်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ဒါလေး ထည့်လိုက်မယ်နော်”

“ဈေးက ဘယ် ... ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“နှစ်သောင်းခွဲပါ ညီမ ...”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို မကြိုက်တော့ဘူး၊ မမရေ ... လာ ပြန်ကြရအောင် ...”

“ဟင် ... ဟဲ့ ... အမုန်း၊ နေဦးလေ ...”

အမုန်းက မိုးစက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားနှင့်ပြီမို့ မိုးစက်က ဆိုင်ရှင်ကို တောင်းပန် ပြုံးလေး ပြုံးပြခဲ့ပြီး အမုန်းကို မိအောင်လိုက်လာကာ အမုန်းလက် ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ အမုန်း၊ ဆိုင်ရှင်ကို အားမှာ ရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား”

“အင်္ကျီက ဈေးကြီးတာကိုး ...”

“မကြီးပါဘူး၊ တို့အနေနဲ့ဆို ဒါက ပုံမှန်ပဲ”

“အမုန်းအနေနဲ့တော့ ကြီးတယ်၊ ဘယ်နှယ် ... ဒီလို ရိုးရိုး အင်္ကျီသေးသေးလေးကို ဒီလောက်နဲ့ရောင်းစရာလား၊ ရူးနေ သလား မသိပါဘူး”

“တချို့ အရူးတွေက ဒီလိုပဲ ကိုယ်ရူးတာ ကိုယ်မသိဘဲ သူများကို အရူးလိုထင်တတ်ကြတယ်”

“ရှင် ...”

“အမုန်းပဲ ကြိုက်တုန်းက ကြိုက်တယ်ပြောပြီး ဈေးသိတော့ မှ ချက်ချင်းကြီး မကြိုက်ဘူးလို့ပြင်ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားတာလေ၊ စောစောတုန်းကလည်း ကိုယ့်အရွယ်နဲ့ မလိုက်တဲ့ အင်္ကျီပစ္စည်းတုံးကြီးကို ယူသွားပြောသေးတာ၊ စိတ်မနဲ့တဲ့လူ ကျနေတာပဲ”

“မမ ရွေးမပေးလို့ အဲဒီလို ဖြစ်ရတာပေါ့”

“မင်း တို့ ကို အပြစ်ပြောစရာ မလိုဘူး၊ တို့က မင်းအဝတ် အစားက အစ လိုက်ရွေးပေးနေရမှာလား၊ ဒီအထိ ခေါ် လာပေးတာပဲ တော်သေးတယ်လို့ မှတ် ...”

မိုးစက်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပစ်လိုက်တော့ အမုန်းက ငြိမ်ကုပ်သွားကာ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ...

“ကန်တော့၊ ကန်တော့နော် ... မမ”

“ဘာကို ကန်တော့ရပြန်တာလဲ”

“မမကို ခိုင်းမိသလိုဖြစ်သွားရင် ကန်တော့ပါတယ်လို့ ပြော တာပါ ...”

ဒီအမုန်းတစ်ယောက်နဲ့တော့ ငါပဲရူးတော့မယ် ထင်

ပါရဲ့။

မိုးစက်မှာ အမုန်းကို ဘယ်လိုဆက်ဆံပြောဆိုရမှန်း မသိတော့ဘဲ စိတ်တွေသာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

“ကဲ ... လာတော်မူပါ၊ ဒီနေ့ မင်းအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်တဲ့ အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ နောက်နေ့တွေ ထိ တို့ လိုက်လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

“အမုန်း အဲဒီဘက်က ဆိုင်တွေမှာ မဝယ်ချင်ဘူး”

“ပြောပါဦး ... ဘယ်ဘက်က ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်ချင်သလဲ ဆိုတာ ...”

“ဟိုအောက်ဘက်က ဆိုင်တွေမှာ ဝယ်ချင်တယ်၊ ခုန အဲဒီ

နားက ဖြတ်လာတော့ အမုန်းကြိုက်တဲ့ အင်္ကျီလေးတွေ ချိတ်ထားတာတွေ့တယ်”

အမုန်းက အောက်ထပ် ပရိုမိုးရှင်းဒရီယာမှာ ချိတ်ဆွဲ ရောင်းချနေသည့် အင်္ကျီဆိုင်တွေဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် သည်။ အဲဒီအင်္ကျီမျိုးတွေက ငါးထောင် ခြောက်ထောင်တန်မျိုးတွေ များကာ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် စပွန်သား ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီ တွေလည်း ပါသည်။ တချို့ တန်ဖိုးနည်း အင်္ကျီလေးတွေဆို မိုးစက်က မညွှန့်နှင့် သူ့ကလေးတွေအတွက် ဝယ်ပေးနေကျမို့ အမုန်းကို ဝယ်ပေးဖို့ မသင့်တော် ... ။

အမုန်းကတော့ ထိုဆိုင်တန်းတွေဘက်ကို သွားဖို့ပဲ ထက်သန်နေကာ ...

“လာပါ ... မမရဲ့၊ အဲဒီမှာပဲ သွားဝယ်ရအောင်ပါ”

“အဲဒါမျိုးတွေ အမုန်း မဝတ်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အမုန်း ကြိုက်တာကိုး”

“အမုန်း ကြိုက်ပေမယ့် အမုန်းအနေနဲ့ ဝတ်ဖို့ မသင့်တော် ဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေက ဈေးပေါတယ်”

“အမုန်းက ဈေးပေါပေါပဲ ကြိုက်တာ၊ အဟိ ... ပိုက်ဆံ ကုန် သက်သာတယ်လေ ...”

မိုးစက်သည် ပြောရင်း ဟိခနဲ ရယ်လိုက်သေးသော အမုန်းကို စိတ်တိုလာပြီမို့ မျက်နှာထား ပြန်တင်းလှိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ အမုန်း ... တို့ရှေ့မှာ ကလေးအထာသလို လာမလုပ် နဲ့၊ တို့ပြောတာ သေချာနားထောင်၊ ဟဲ့အဖေ ဦးတိုးမင်း

ဆိုတာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အထက်တန်းလွှာထဲက လူပဲ။ အဲဒီလို လူရဲ့ ဇနီးက စပန်ဘောင်းဘီပွလေး တလွင့်လွင့်နဲ့ အပြင် ထွက်လို့ ဖြစ်မလား...။ တီရှပ် အပေါစားလေးဝတ်ပြီး ယောက်ျားနဲ့ တွဲသွားလို့ဖြစ်မလား။ တို့က မင်းကို ဒါမျိုး အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးလိုက်ရင် တို့အဖေက တို့ကိုပဲ အပြစ်တင်မယ်။ တို့ကပဲ မင်းကို စေတနာမရှိလို့ ကပ်စေးနဲ ပြီး အပေါစားတွေ ဆင်ပေးတယ်ထင်မယ်။ အဲဒီတော့ မင်း တို့ကို ချောက်မတွန်းချင်ရင် တို့ဝယ်ပေးတာတာကိုပဲ လက်ခံလိုက်...”

“ဟို... သိပ်... သိပ်တော့ မတန်ဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ဘာမှလည်း သိပ်တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်မရှိဘဲ ဈေး က ကြီးနေတာကိုး”

“ဘရန်ဒက်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ နာမည်ကြီးတံဆိပ် ပစ္စည်းဆိုတာ သူ့ကွာလတီကို ထိန်းထားတယ်။ ဝတ်တဲ့ သူ့ကို အဆင့်တစ်ခု သတ်မှတ်ပေးတယ်။ သက်သောင့်သက် သာလည်း ရှိစေတယ်။ 100% ကော်တွန်ဆိုရင် ဈေးမပေါ့ ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဝတ်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတယ်။ မင်းပြောတဲ့အဝတ်အစားတွေက လှပတောက်ပြောင်ပေမယ့် ဝတ်ရတာ မသက်သာဘူး။ နိုင်လွန်သားတွေပါရင် လျှောင့် ပိတ်ပြီး ကိုယ်နဲ့တွေ့ထွက်လာရော၊ ရှင်းပြရတာ မောလာပြီ၊ ပြောတာပဲနားထောင်ပြီး တို့နောက်က လိုက်ခဲ့ပါတော့”

မိုးစက်က လှည့်ထွက်လာတော့မှ အမုန်းက နောက် မှ လိုက်လာသည်။ သူကြိုက်တာ ယူပစေဟု လွှတ်ထားလျှင်လည်း အဆင်မပြေ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မှာမို့ မိုးစက်ပဲ ရွေးချယ် ခေးရသည်။ ရွေးရုံတင်မကသေး... အမုန်းက အဝတ်အစားတစ်စုံ ဝတ်ကြည့်ပြီးတိုင်း မိုးစက်ရှေ့မှာ လာလာရပ်ပြကာ ‘လှလားဟင် မမ’ ‘အမုန်းနဲ့ လိုက်ရဲ့လားဟင် မမ’ ဟု တဖွဖွမေးသေးတာမို့ မိုးစက်မှာ စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ပြနေရသေး သည်။ ဘယ်လိုဝင့်ကြွေးကြောင့်မှန်းမသိ မိထွေးလေးကို ခုလို လိုက်လုပ်ပေးနေရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် ရင်ထုမနာတောင် ဖြစ်ချင်လာရပါသည်။

မိုးစက်တို့ အိမ်ကထွက်လာစဉ်က မကျေမနပ် ဗျစ် တောက် ဗျစ်တောက် ပြောဆိုရင်း ဒေါသအိုးတွေ ပေါက်ကွဲကျန် ခဲ့သည့် အန်တီမေသာ ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်လျှင် ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်မှာမလွဲပင်...။

အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ တော့လည်း အမုန်းက မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်နေကာ လက်မှာဆွဲ ထားသည့် အဝတ်အစားအိတ်တွေကို မကြာခဏ ငုံ့ကြည့်ငုံ့ကြည့် လုပ်နေသည်။

မိုးစက်က အမုန်းကို မသင်္ကာဖြစ်လာကာ အမုန်း ရှေ့မှာ လက်ပိုက်ရပ်၍ မျက်လုံးလေးတွေ မှေးစင်းကာ အမုန်းကို ကြည့်နေလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား အမုန်း...”

၆၂ ♠ ပုညဝင်

“အင် ... ဘာကိုလဲဟင်”

“ပိုက်ဆံကုန်မှာကြောက်လို့ ဈေးကြီးတာတွေ မဝယ်ချင်တာ မင်းရဲ့စိတ်ရင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငွေမမက်ချင်သောင့်ဆောင်ပြနေတာလား ...”

“ပိုက်ဆံကုန်မှာ ကြောက်တာတော့ အမှန်ပါပဲ မမရဲ့ ...၊ ဦးမှာ ပိုက်ဆံရှိတာတော့ အမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးလေ၊ အမှန်းက မမနဲ့တန်းတူ မသုံးသင့်ဘူးလို့လည်း ထင်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မမက သေချာရှင်းပြပြီး ဝယ်ပေးတော့လည်း အမှန်း နည်းနည်းတော့ ပျော်တာမို့၊ ဒါမျိုးတွေ အမှန်း တစ်ခါမှမှ မဝတ်ဖူးတာ ...”

အမှန်းက ရိုးသားသန့်စင်သည်ဟု ယူဆရသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် မိုးစက်ကိုကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။

သူ့စကားတွေက သူ့စိတ်ရင်းအမှန်လား၊ ဟန်ဆောင်မှုလားဆိုတာကို အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးသွားမည်ထင်သည်။

အမှန်းဟာ မိုးစက်တို့အိမ်မှာ ဘယ်လို စိတ်မျိုး၊ ဘယ်လိုခဲယူချက်မျိုးဖြင့် ရှင်သန်ရပ်တည်သွားမယ်ဆိုတာကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပင် ဖြစ်လေသည်။

~ ~ ~

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၄)

* * *

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“မိုးစက်ရေ ... သမီး နိုးပြီးလား၊ မိုးစက်ရေ ...”

မနက်စောစောမှာ တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ အန်တီမေရဲ့ အရေးတကြီးခေါ်သံကြောင့် မိုးစက် အိပ်ရာမှနိုးလာရပါသည်။ ပုံမှန်နေ့တွေမှာဆို အန်တီမေက မိုးစက်ကို ခုလိုလာနှိုးလေ့မရှိပါ။ မိုးစက်က ကိုယ်ပိုင် အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကျောင်းတစ်ခုဖွင့်ထားပြီး တစ်ပတ်နှစ်ရက် စာသင်ပေးရသည်။ သင်တန်းမှာ ဝန်ထမ်းတွေ ခန့်ထားတာမို့ မိုးစက်က နေ့တိုင်း ပုံမှန်သွားစရာမလိုဘဲ ခုံလို စာသင်ရက်မဟုတ်သည့် နေ့တွေမှာ နေ့မြင့်သည့်အထိ အိပ်တတ်တာကို အန်တီမေလည်း သိသည်ပင်။ ညာကန်ဆို ညဉ့်နက်ခံ၍ စာဖတ်လေ့ရှိသော အကျင့်ကြောင့် မိုးစက်က စောစောနိုးလေ့မရှိပါ။

“မိုးစက်ရေ ... မိုးစက်၊ သမီးရေ ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

အန်တီမင်းက အဆက်မပြတ် တံခါးခေါက်ရင်း ခေါ်နေတာမို့ မိုးစက်က အိပ်ချင်မှုတွဲဖြင့် ထသွားကာ တံခါးဖွင့် ပေးလိုက်သည်။

“မိုးစက်ရေ... ငါတော့ အမုန်းတစ်ယောက်နဲ့ သေချင်တော့ တာပဲ၊ ဒင်းကြောင့် ငါပဲသေမလား၊ ငါ့ကြောင့် ဒင်းပဲ သေမလား...”

အန်တီမေက ဒေါသတကြီး ပူလောင်လှုပ်ရှားနေ တာမို့ မိုးစက်က ရင်ထိတ်သွားကာ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အန်တီမေ”

“မိုးမလင်းခင်က ထပြီး အိမ်အလုပ်တွေကို သိမ်းကြိုးလုပ် နေတယ်လေ၊ မညွန့်ကိုတောင် ဘေးဖယ်ခိုင်းပြီး သူချည်း လုပ်နေတယ်လေ”

“ဪ ... ဘာများလဲလို့ အန်တီမေရယ်၊ ဒီလောက်ကိုစု လေးနဲ့ အန်တီမေက သေချင်ရသလား၊ သူ့ကို မညွန့်လို နေဖို့ မလိုအပ်ဘူးလို့ မိုးစက်ပြောထားပြီသားပဲ၊ မိုးစက် တို့ သဘောထားကို ပြောထားရက်နဲ့ သူလုပ်ချင်လည်း မိုးစက်တို့က ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ရုံပဲ၊ သူ ဒီလိုလုပ်နေတာ ကို ဖေဖေမြင်လို့ပြောလာရင်လည်း သူ့သဘောနဲ့သူ ဖွတ် လုပ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရုံပဲ”

“အေး ... သမီးက ခုပြောတော့ ပေါ့ပေါ့လေး၊ သူ ဘာ

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာသာ ညည်းသိရင် ငါ့ထက် တောင် ဒေါသအိုး ကွဲသွားဦးမယ်”

“သူက ဘာပြောလို့လဲ ...”

“သူ့ကို ညည်းက ညည်းအမေနေရာမှာ ထားမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့၊ ညည်းက သူ့သမီးပါလို့ ပြောထားတယ်တဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် သူက အမေတစ်ယောက်လို အစစအရာရာ ဝတ္တရားကြေမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ...၊ အဲဒီစကားကို သမီးကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ စောစော လာနှိုးရတာ ...”

“ဟင် ... တွေ့မယ်၊ ဒင်းတော့ ...”

မိုးစက်သည် ဒေါသအိုး ဖြန်းဖြန်းကွဲလျက် အိပ်ခန်း ထဲမှ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်လာပါသည်။

“ဟင် ... လူကြည့်တော့ အရိုးခံ အတီးအတန့် အနံ့ညာတ ပုံမျိုး၊ ငါ့ရှေ့ကျ ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းလုပ်နေပြီး ငါ့ကွယ် ရာကျမှ မဟုတ်တာ လီဆည်ပြောတယ်”

မိုးစက်သည် ပါးစပ်ကလည်း တဗျစ်တောက် တောက်ပြောလာရင်း လှေကားထိပ်မှာ ရပ်လိုက်သည်။ လှေကား ထိပ်မှရပ်ကြည့်လျှင် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကျယ်ကိုမြင်ရသည်။ ဧည့်ခန်း ထဲရှိ ဖွင့်ထားသော တီဗီထဲမှ ကြော်ငြာသီချင်းသံ ထွက်ပေါ်နေ သည်။ အမုန်းက ခေါင်းကို ငဲ့ကာငဲ့ကာဖြင့် သီချင်း တိုးတိုးလိုက် ဆိုရင်း ကြက်မွေးတစ်ချောင်းဖြင့် ပလက်စမာ တီဗီကြီးကို ဖုန် သုတ်နေလေသည်။

“အမုန်း ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

မိုးစက်ရဲ့ အသံက လှေကားထိပ်မှ ဟိန်းထွက်လာသည်။ အမုန်းက မိုးစက်ရှိရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်သွားကာ...

“မမ... နီးပြီလား၊ မမ နီးရင်စားဖို့ အမုန်း အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ဒေါ်မညွန့်ကို မမ ဘာကြိုက်တတ်လဲဆိုတာ မေးပြီး သေချာလုပ်ထားတာ၊ မနက်စာက မမကြိုက်တဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲရယ်၊ ပန်းသီးဖျော်ရည်ရယ်၊ နေ့လယ်စာအတွက်က...”

အမုန်းက အဆက်မပြတ်ပြောရင်း လှေကားဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။ မိုးစက်ကလည်း လှေကားထိပ်မှာ ခါးထောက်ရပ်နေရာက လှေကားထစ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် နင်းဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် လှေကားရင်းမှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိသွားကြသည်။

မိုးစက်သည် အမုန်းကို အသည်းယား ဒေါသထွက်ကာ ဆွဲကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ဒေါသကို မနည်းထိန်းထားကာ စူးစူးရှရှ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အမုန်းက မျက်နှာရိပ် မျက်နှာက မသိလှဘဲ သူ့စကားကို ဆက်ဆက်ပြောလာသည်။

“နေ့လယ်စာအတွက်က ကြက်သားချဉ်စပ်ရယ်၊ ချဉ်ဆါကြော်ရယ်၊ မမကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေကို သေချာချက်...”

“တော်တော့...”

မိုးစက်က ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်လိုက်တော့မှ အမုန်းက မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ကြည့်ဦး၊ ရပ်ကြည့်တော့ မထင်ရဘူး...။

“မင်း... စကားကို ဘာလို့ လီဆည်ပြောရတာလဲ အမုန်း”

“ရှင်...”

“ကျွတ်၊ ဟန်ဆောင်မနေစမ်းနဲ့”

“အမုန်း ဟန်ဆောင်ပါဘူး၊ မမပြောတာကို တကယ် နားမလည်တာပါ”

“အန်တီမေကို မင်း လီဆည်လုပ်ကြတဲ့စကားတွေ ပြောထားတာ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ တို့က မင်းရဲ့ သမီးပဲလို့ မပြောမိခဲ့ပါလား”

“ပြော... ပြောတယ်လေ”

“ဘာ...”

“ဈေးဝယ်ထွက်တုန်းက မမပဲ အမုန်းကို ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အမုန်းက ဝါပိုကြီးသွားပြီဆိုတော့ အမုန်းကတောင် မမကို သည်းခံအလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးရဦးမှာဆို၊ မမက အမုန်းရဲ့ သမီးပဲလို့ သေချာပြောခဲ့သေးတာလေ၊ မမက ဟောဒီလို့မျိုး အမုန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ‘တို့က မင်းရဲ့သမီးပဲ’ လို့ သေချာပြောခဲ့တာလေ၊ မမ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဪ...”

အမုန်းက မိုးစက် သူ့ကိုကြည့်တတ်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် မိုးစက်ကိုကြည့်ရင်း မိုးစက်လေသံအတိုင်း တူအောင် တုပြောလိုက်သဖြင့် မိုးစက်က ပြန်မှတ်မိလာသည်။ ဈေးဝယ်ထွက်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

၆၈ ♠ ပုညခင်

တုန်းက မိုးစက် အဲဒီလိုပြောခဲ့ဖူးတာ။ သို့ပေမယ့်... အဲဒီစကားလုံးချည်း သီးသန့်တော့မဟုတ်။

“မမ... မှတ်မိပြီမဟုတ်လား၊ မမ အဲဒီလိုမျိုး ပြောခဲ့တယ်လေ...”

“အဲဒါက သဘောတရားကို ပြောတာ၊ မင်းက ကလေးအထာပုံမျိုးဖမ်းနေလို့ စိတ်တိုပြီး ပြောတာ၊ သဘောတရားအားဖြင့်ဆိုရင် တို့က မင်းရဲ့ သမီးပဲလို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ...၊ မမ အဲဒီလို ပြောတယ်လို့ပဲ အမုန်းက ပြောတာလေ”

“သဘောတရားပါသေးတယ်၊ သဘောတရားအားဖြင့်လို့ ပြောတာ၊ တကယ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် သတ်မှတ်ယူဆပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး”

“သဘောတရားဆိုတာက ဘာလဲ...”

“ဟမ်...”

“မမပြောတဲ့ သဘောတရားဆိုတာကြီးကို အမုန်းမှ နားမလည်တာ၊ အမုန်းသိတာတော့ မမက အမုန်းရဲ့ သမီးလို့ ပြောခဲ့တာပဲ...”

“တို့က မင်းရဲ့ သမီးဖြစ်စရာလား”

မိုးစက်က စိတ်တိုလာက ခတ်ဆတ်ဆတ် အော်ပစ်လိုက်တော့ အမုန်းက မိုးစက်ကို နားမလည်သလို မျက်လုံးပြူးဝိုင်းကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“သူပဲ ပြောတုန်းက ပြောပြီးတော့...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၆၉

“သဘောတရားအားဖြင့်လို့ ပြောခဲ့တာပဲဟဲ့...”

“သဘောတရားဆိုတာ ဘာကြီးမှန်းမှ မသိတာ မမရဲ့”

မိုးစက်နဲ့ အမုန်းဟာ စကားလေး တစ်လုံးတည်းနဲ့ ကပ်ရှပ်ပူးလိမ်ကာ ရှင်းထုတ်မရဘဲ ရှင်းလေ ပြန်ရှပ်လေလေဖြစ်လာသည်။ အမုန်းကတော့ အမုန်းဟာ မိုးစက်ရဲ့ စကားကို သူနားလည်သလို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို မှတ်ယူလိုက်တာပင်...။

“ကဲ... တော်ပြီ၊ အဲဒီ သဘောတရား ကိစ္စကို တို့ ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ လီဆည်မှုကိုပဲ ဆက်ပြောမယ်၊ တို့ ဘယ်တုန်းက မင်းကို အမေနေရာမှာ ထားမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသလဲဟင်၊ တို့မပြောတဲ့ စကားကို မင်း လီဆည်ပြီး ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အမုန်း မလီဆည်ပါဘူး၊ အမုန်းအတိုင်းပဲ ပြောတာပါ”

“ပြောင် လာမလိမ့်နဲ့ အမုန်း...”

“အမုန်း ဘာလိမ့်မိလို့လဲ၊ မမ ပြောတဲ့ စကားကိုပဲ ပြောတာပါ၊ မမက အမုန်းရဲ့ သမီးလို့ပြောတာဟာ အမုန်းကို အမေနေရာမှာ ထားမယ်ဆိုတာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်း အတူတူပဲ မဟုတ်လား...၊ ပြီးတော့ မမပြောသေးတယ်လေ၊ မင်းက တောင် တို့ကို သည်းခံအလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးရဦးမာကဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အမုန်းက မမဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မမ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် သည်းခံမယ်၊ ဒါကို အလိုလိုက်မယ်၊ မမ လိုအပ်တာတွေအားလုံးကို တာဝန်ယူ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ အလုပ်တွေအားလုံးကို ကြိုးလုပ်ပေးချင်ခဲ့တာပါ။”

“မလိုဘူး၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ မင်းကလည်း တို့အမေနေရာမှာ မရှိဘူး၊ တို့ကလည်း မင်း သမီးနေရာမှာ မရှိဘူး။”

“ဟို ... သ ... သဘောတရားအားဖြင့်ဆိုရင်တော့ ရှိတယ် ပေါ့နော် ...”

“မရှိဘူး၊ မရှိဘူး၊ သဘောတရားအားဖြင့်လည်း မရှိဘူး၊ ဘယ်နှည်းနဲ့မှ အဲဒီလို ဖြစ်မလာဘူးဆိုတာသာ မှတ်ထား လိုက်တော့၊ နောက်လည်း သဘောတရားဆိုတဲ့ စကားလုံး ကို ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ အာရုံနောက်လို့ သေတော့မယ်၊ စောစောစီးစီး ဘာတွေလာစားနေမှန်းကို မသိတော့ဘူး။”

မိုးစက်သည် စိတ်တုံ့ပြန်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်လှည့် တက်လာခဲ့သည်။ ဘုရားခန်းဘက်မှ ပြန်ထွက်လာသော အန်တီမေ က မိုးစက်ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာကာ ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ကောင်းကောင်းပြောပစ်ခဲ့ရဲ့လား။”

“သူပြောတာချည်းပဲ နားထောင်လာခဲ့ရတယ် အန်တီမေ၊ မိုးစက် ပြောတဲ့ စကားကို ဉာဏ်မမီဘဲ သူ့ဘာသာ ယူဆ ချင်သလို ယူဆနေတာကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းကို မသိ တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေရော အန်တီမေ၊ သူဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘူးလား။”

“သမီးအဖေက မနက်အစောကြီးကတည်းက ဂေါ်ဖ်ရိုက် ဖို့ ထွက်သွားပြီ၊ ဂေါက်ကွင်းကနေ ရုံးကို တန်းသွားလိမ့်

မယ်၊ အမုန်း ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့နေပြီး ဘာတွေလုပ် နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး၊ သူယူလာတဲ့ မိန်းမကို တို့က ကလေးထိန်းသလို ဆီးထိန်းပေးနေရတာ ကတော့ မဟုတ်သေးဘူး။”

အန်တီမေက ရင်မောစွာ ငြီးတွားရင်း အောက်ထပ် သို့ ဆင်းသွားသည်။ မိုးစက်က အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ရေမိုးချိုးကာ အပြင်သွားဖို့ပြင်ဆင်ရင်း ဖေဖေနဲ့ အမုန်းအကြောင်း ကို တွေးနေမိသည်။ အမုန်းရှိနေတဲ့အတွက် ဖေဖေဟာ အရင်က ထက် ပိုပြီး နုပျိုလန်းဆွင်နေပေမယ့် အမုန်းကို သိပ်ပြီး လူထဲသူထဲ ပွဲထုတ်ခေါ်မသွား၊ တန်းတူရည်တူလည်း မဆက်ဆံဟုထင်မိသည်။ ဖေဖေအတွက် အလုပ်နှင့် အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေကသာ အရေးပိုကြီးပြီး အမုန်းကတော့ ဖေဖေအိမ်ပြန်လာချိန်မှာ စောင့်ကြို အပမ်းပြေစေသောသူ တစ်ယောက်အဆင့်မှာသာ ရှိနေသည်။

အေးလေ ... အမုန်းကလည်း အမုန်းပါပဲ ... ။ သူ့ ကိုကလည်း လူတောတိုးလောက်တဲ့ ပုံမျိုးမှမဟုတ်တာ ... ။ အို ဒါတွေ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူတို့ဘာသာ ဘယ်လို ဆက်ဆံရေး အဆင့်မှာပဲရှိရှိ ငါ့အပူမှ မဟုတ်တာပဲ။ သမီးတစ်ယောက်နေရာ က တွေးရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

မိုးစက်က ရေချိုး ခေါင်းလျှော်ပြီးစဖို့ မှန်ငါးခုံရှေ့ မှာထိုင်ကာ ရေစိုဆံပင်တွေကို ဒရိုင်ယာနှင့်မှုတ်ရင်း ပတ်လည်နေခဲ့မိ တာပင်။

ဆံပင်တွေ ရေခြောက်သွားလာ မိုးစက်က ပခုံး

ပေါ်မှာ ဖွာကျနေသည့် ဆံပင်အဖျားလေးတွေကို အခွေလေးတွေ ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ဘီးလိတ်ကလေးဖြင့် သေချာပုံကျအောင် ပြီးလိုက်သည်။ ဒီဆံပင်ပုံကို ပြောင်းထားတာ သိပ်မကြာသေး။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လလောက်က ဂါ သင်္ဘောတက်ဖို့ စင်ကာပူ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ မိုးစက်ဆံပင်က ပခုံးသာသာ အဖြောင့်လေး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကမှ ဆံပင်ဖျားလေးတွေကို ခွေလိမ်လေးတွေ သွားလုပ်လိုက်တာပင် ...။ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက မိုးစက် ဆံပင်တွေက သန်မာထူဖြောင့်သည်။ ဂါနဲ့ အတူတူ ယောက်ျားဘိုကေ ဘေးခွဲလေးညှပ်တုန်းကလည်း ဆံပင်တွေက ထူလွန်းသဖြင့် သိပ်တိုသွားရင် ထောင်ချင်သည်။ နောက်ဆံပင်တိုလေးတွေက ထောင်နေကာ ဘေးခွဲထားသည့် ဆံပင်လေးတွေကပဲ စင်းကျနေတတ်တာ ...။ ဂါက မိုးစက် ဆံပင်တွေကို သဘောကျသည်။

“နင့်ဆံပင်တွေက ထူပြီး ပြောင့်စင်းနေတာပဲ၊ နင့်က ဆံပင်အရမ်းလှတယ်ဟ၊ ပုံဆန်းဆန်းတွေ လျှောက်မညှပ်နဲ့၊ စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့်လေးပဲ ချထားရင် လှနေပြီ”

အဲ့ဒီလိုပြောတတ်တဲ့ ဂါဟာ တစ်ခါတလေ မိုးစက်ရဲ့ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲကာ စိတ်လိုလက်ရ ဖွတ်မြီးကျစ်ပေးတတ်တဲ့ လူမျိုးပင် ...။ ခု မိုးစက် ဆံပင်ပုံပြောင်းထားတာကို ဂါ ပြန်လာရင် ဘာပြောဦးမယ် မသိပါ။ အိုး ... မိုးစက်လည်း ဂါ အကြောင်းတွေ့တာ များနေပြီထင်ပါရဲ့နော်။

မိုးစက်သည် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးစိစိလေး

ဖြစ်လာရင်း ဆံပင်ကို အပြီးသပ်ပြီးကာ ခရမ်းရင့်စိုစို စကတ်ရှည်ရှည် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးနှင့် ခရမ်းပျော့ရောင် ကုတ်အင်္ကျီ ခါးတိုပုံစံလေးကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မိုးစက်က ဘောင်းဘီ ကွာတားအရှည်နှင့်ဂါဝန်လေးတွေကို ဝတ်ရတာ ကြိုက်ပေမယ့် သင်တန်းကျောင်းကို သွားရင်တော့ ခုလို ဣန္ဒြေရသည့် ဖက်ရှင်မျိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိပြီပင်။

မိုးစက်သည် ကြိုးတိုတို စလင်းဘတ် ခပ်သေးသေးကိုလွယ်ကာ စာအုပ်တချို့ကို ပိုက်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

မိုးစက် အောက်ထပ်ကိုရောက်တော့ ဘုရားပန်းတွေ ပွေ့ကာ အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းသို့ တက်မည့်ဆဲဆဲ အန်တီမေက အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဟင် ... သမီး ... ဒီနေ့ အတန်းဝင်စရာရှိလို့လား”

“မရှိပေမယ့် သင်တန်းကျောင်းသွားပြီး လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ သွားလုပ်တော့မယ် အန်တီမေရေ၊ အမုန်းရဲ့ လုပ်ပုံကိုပုံတွေကြည့်ပြီး အိမ်မှာနေရတာ အာရုံနောက်လွန်းလို့”

မိုးစက်က အန်တီမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဖိနပ်စင်လေးဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အန်တီမေက တဗျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ဘုရားပန်းလဲဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မညွန့်က မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ကသုတ်ကရက် ထွက်လာကာ မဝံ့မရဲဖြင့် ...

“မမိုးစက်...”

“ဟင်... ဘာလဲ မညွန့်၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဟို... မနက်၊ မနက်စာ မစားတော့ဘူးလား”

“အပြင်မှာပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

“အိမ်မှာပဲ စားသွားလိုက်ပါလား မမိုးစက်ရယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟို... ကျွန်မလည်း အမုန်းတစ်ယောက်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်တာပါပဲ မမိုးစက်ရယ်”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“မမိုးစက်ကို ကျွေးချင်လို့တဲ့၊ မမ ခုန အပေါ်ထပ်ပြန်တက်သွားကတည်းက စားပွဲပေါ်မှာ မနက်စာတွေ သေချာပြင်ဆင်ထားပြီး စားပွဲဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေတာ တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ၊ ထိုင်ခိုင်းတာလည်း မထိုင်ဘူး၊ သူမညောင်းဘူးလား မသိဘူး၊ ရပ်နေလိုက်တာ တုတ်တုတ်ကို မလှုပ်ဘူး...”

“ကျွတ်...”

မိုးစက်သည် စိတ်တိုစွာဖြင့် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်မိတော့ မညွန့် ပြောသလို ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့မှာယှက်၍ ခပ်တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေသော အမုန်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးစက်က အမုန်းဆီသို့ လျှောက်လာကာ အမုန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ အမုန်း...”

“မမ စားဖို့ မနက်စာပြင်ပြီး စောင့်နေပေးတာပါ”

“မင်း တို့ကို အရွဲ့တိုက်နေတာလား”

“အရွဲ့တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကို တကယ် စားစေချင်လို့ပါ”

“ဒီမှာ... အမုန်း၊ တို့ကို ကြည့်စမ်း...”

ခေါင်းငုံ့၍ မိုးစက်မေးသမျှကိုပြန်ဖြေနေသော အမုန်းရဲ့ခေါင်းက မဝံ့မရဲ မော့လာပြီး မိုးစက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မိုးစက်က သူ့မျက်ဝန်းတွေကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မင်း အခု တို့ဆီက ဘာလိုချင်လို့ ဒီလိုတွေ လုပ်နေတာလဲ...”

“မေတ္တာ လိုချင်လို့ပါ”

“ဘာ...”

“မမက လှလည်း လှတယ်၊ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်၊ အမုန်းလို အဘက်ဘက်က နိမ့်ကျတဲ့သူကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလည်း မပြောဘူး၊ အဲ့ဒါကြောင့် အမုန်းက မမကို သဘောကျတယ်၊ ပြီးတော့ အမုန်းက အမုန်းရဲ့ဘဝအခြေအနေနဲ့ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရင် ဒီအိမ်ကလူတွေက အပုန်းကို ဆဲဆိုရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်လို့တောင် မျှော်လင့်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် မမက အဲ့ဒီလိုမလုပ်တဲ့အပြင် အမုန်းကို ခေါ်ပြီး အမုန်းလိုအပ်တာတွေ ဝယ်ပေးတော့ အမုန်းက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မမကို ပိုပြီး သဘောကျတာပေါ့၊ အမုန်းသဘောကျတဲ့ မမဆီက မေတ္တာကို အမုန်းလိုချင်လာတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် အမုန်း တတ်နိုင်သလောက်လေး ကြိုးစားကြည့်တာပါ”

“ဪ... ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါပေမယ့် မင်း ခုလို ကြိုးစားတာက ပိုပြီး မေတ္တာပျက်စရာ ဖြစ်နေလို့ အေးအေး ပဲ နေတော်မူပါ၊ မင်းကို တို့ မနှိပ်စက်ဘူး၊ အနိုင်မကျင့် ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေတ္တာလည်း မရှိနိုင်ဘူး အမုန်း၊ အဲဒီ တော့ မင်း ခုလို ကြိုးစားနေလည်း အလကားပဲ”

“အမုန်းရဲ့ မေတ္တာမှန်ရင် တစ်နေ့ကျ မမဘက်က တုံ့ပြန် လာလိမ့်မယ်လို့ အမုန်းထင်ပါတယ်”

“မင်း မျှော်လင့်နေရင် မင်းပဲ မောမှာပေါ့ အမုန်းရဲ့”

“မျှော်လင့်ရင်း မောနေရတာက လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိ တာနဲ့ စာရင် တော်သေးတာပေါ့ မမရယ်”

အံ့မယ် ... လူကသာ အနံ့ ဆိုပေမယ့် စကားလုံး တွေကတော့ ပြောင်မြောက်သားပါလား။

မိုးစက်က အမုန်းကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်မိရင်း သရော်တော်တော်လေး ပြုံးလိုက်မိသည်။

အမုန်းကတော့ မိုးစက် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြုံးမှန်း မသိဘဲ အပြုံးကို မြင်ရသဖြင့် အားတက်သွားကာ ...

“မမ အမုန်းကို သဘောမကျရင်တောင် အမုန်းလက်ရာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲကိုတော့ သဘောကျမှာပါ၊ အမုန်းလက်ရာ ကို လူတိုင်း သဘောကျကြတယ်၊ အမုန်းက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ

လုပ်တဲ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးပဲ၊ မမကလည်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆို အကြိုက်ဆုံးပဲလို့ ဒေါ်ညွန့်ပြောလို့ အမုန်း အရသာ ရှိရှိလေး လုပ်ထားပေးတာပါ၊ အမုန်း လုပ်ပေးတဲ့ ရှမ်း ခေါက်ဆွဲကို စားမိတဲ့အတွက် မမ အမုန်းကို ဘာမှပြန်လုပ် ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ မမ စားရင်ပဲ အမုန်းက ကျေးဇူးတင် လှပါပြီ၊ အဲဒါကြောင့်လေ ...”

“နားငြီးလိုက်တာ၊ စကားကို များတယ်၊ တော်ပြီ... ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်တော့ ...”

မိုးစက်က နားအေးပြီးရောသဘောဖြင့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အမုန်းက ပျော်သွားကာ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို အမြန်ယူကာ ပြင်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲနဲ့လေးက မွေးပျံ့လာတော့ မိုးစက် ဗိုက်ထဲမှာ ပိုပြီးဟာလာသည်။ နွေးနွေးမွေးမွေး ခေါက်ဆွဲပန်းကန် လေးကို အမုန်းက မိုးစက်ရှေ့မှာ လာချပေးသည်။ မိုးစက်က မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းဖြင့်ပင် ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို တုန့်ညှပ်၍ စားလိုက်တော့ လျှာဖျားမှ စိမ့်နေအောင် စားကောင်းတာကို အသိ အမှတ်ပြုရလေသည်။

သို့သော် ... မိုးစက်က ချီးကျူးစကားတော့ မဆို ချင်၊ အသိအမှတ်လည်း မပြုချင်တာမို့ အမုန်းကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်းမပြောဘဲ ခေါက်ဆွဲကိုသာ ငုံ့စားနေလိုက် တာမို့ ခေါက်ဆွဲတစ်ပန်းကန်က လျင်လျင်မြန်မြန် ကုန်သွားသည်။

“မမ ... စားကောင်းရဲ့လားဟင်”

၇၈ ♠ ပုညခင်

“အဟမ်း... ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ညွှန်းသလောက်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး”

မိုးစက်က ချောင်းဟန်ကာ ခပ်တည်တည်ပြောရင်း အမုန်း တစ်ဖက်သို့လှည့်သည်နှင့် လိုက်ပွဲပန်းကန်ကို ခပ်မြန်မြန် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဒါကို မြင်လိုက်သော မညွှန်းက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားသည်။

မိုးစက်က စားပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ရင်း...

“နားငြီးလို့သာ စားလိုက်ရတယ်၊ သိပ်ခံတွင်းတွေ့လှတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အမုန်းကတော့ ပြောင်ရှင်းနေသော ပန်းကန် နှစ်ပန်းကန်ကို သိမ်းဆည်းရင်း ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးကျန်နေခဲ့လေသည်။

~ ~ ~

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၅)

* * *

မိုးစက်မေသည် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာတွင် ရပ်တန့်ရင်း အလင်းရောင် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခါစ နံနက်ခင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဆို မိုးစက်မေက အိပ်ရာစောစောထတတ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် ဂျီဆီက ဖုန်းမလာတာ ကြာသည့် ခုလိုရက်မျိုးတွေမှာ ညဘက်လည်း ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်၊ မနက်ကျရင်လည်း အစောကြီးနိုးကာ ပြန်အိပ်မရာဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေတတ်သည်။ ညက ဂျီဆီအိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဂါက မိုးစက်ကို ပြုံးပြနေခဲ့သည်။ ဂျီအပြုံးက အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မိုးစက်ကို အားရှိစေသည်။ သူတစ်ဖက်သားကို အမောပြေစေသည့် ကြည်လင်အေးမြသည့် အပြုံးကလေး...။ မိုးစက်မေ စွဲလမ်းရသော အပြုံးကလေး...။ ထို အပြုံးမျက်နှာကလေးကို တမေ့တမော ငေးကြည့်ချင်ပေမယ့် ကြည့်လို့မဝမီ အိပ်ရာမှနိုးကာ ရင်ထဲမှာ ဟာကျန်ခဲ့ရသည်။ အဲ့ဒီ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နောက်တော့ ဆက်အိပ်လို့မရတော့တာမို့ ဝရန်တာမှာ လာရပ်နေမိသည်မှာ ခုလို ရောင်နီပျို့လာသည်အထိပင် ...။

ခုနေ ဂါ-ဖုန်းဆက်လာရင် မိုးစက် အရမ်းပျော်မှာပဲ။ ဖေဖေ အမုန်းကို ခေါ်လာသည့်အတွက် မိုးစက်ရင်ထဲမှာ ခံစားနာကျင်ရ မွန်းကြပ်နေသမျှတွေဟာ ဂါအသံကလေးကို ကြားရုံမျှဖြင့် ပြေပျောက် အေးငြိမ်းသွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ ဂါက အမြဲတမ်း မိုးစက်ကို နှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောတတ်သည်။ မိုးစက်က ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် လေးလေးပင်ပင် ခံစားနေပြီဆို ဂါက ရယ်မောကာ ...

“စိတ်ညစ်လျှင် ရုပ်ကျွမ်း။ စိတ်ပျော်မှ ရုပ်တက်၏။

အမြဲတမ်း နုပျိုလှပလိုပါလျှင် သင့်စိတ်ကို ပြင် ...”

ဟု စာရွတ်သလို ရွတ်ပြတတ်သည်။

မိုးစက်က ဂါအသံကို ကြားယောင်ကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးမိနေဆဲ မိုးစက်ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ အမုန်းက ဝင်လာသည်။

ခြံတံခါးဝသို့ လျှောက်သွားနေသော အမုန်းကို ဝရန်တာမှာ ရပ်နေရသာ မိုးစက်က စီးမြင်နေရသည်။ ခြံတံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ နွားနို့ပို့နေကျ ကုလားလေးက ရပ်စောင့်နေသည်။ အမုန်းက နွားနို့ကုလားဆီ လျှောက်သွားပြီး ပိုက်ဆံပေး၊ နွားနို့ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

အမုန်းဟာ ဒီလိုပဲ ... အမြဲနိုးနိုးကြားကြား ကြိုးစားနေတတ်သည်။ မနက်ဆိုလည်း အစောကြီးထကာ ဖေဖေသောက်ဖို့ နွားနို့ကို ကိုယ်တိုင်ကြိုသည်။ ဖေဖေအတွက် မနက်စာကို

သေချာပြင်ဆင်သည်။ အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို မညွန့်ထက်ပိုပြီး ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ထားသည်။ အမုန်း ဘာလုပ်လုပ် သဘောမကျလှသော အန်တီမေကတော့ ...

“သင်းက ဒီအိမ်ကို အုပ်စိုးဖို့ ကြံရွယ်နေတာလေ မိုးစက်ရဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ သင်းလက် သင်းခြေပဲ ဖြစ်ချင်နေတာ၊ ဒီကိစ္စကို သမီးမပြောရင် အန်တီမေ ပြောရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလာသဖြင့် အန်တီမေ ဒေါသကိုသိသော မိုးစက်ကပဲ ပြောဖို့ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ မိုးစက်က အမုန်းကို အလုပ်တွေ သိမ်းကြိုးမလုပ်ဖို့ ခေါ်ပြောတော့ အမုန်းက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအလုပ်တွေမှ အမုန်းမလုပ်ရရင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ အမုန်း ဘာလုပ်ပြီးနေရမလဲ၊ အမုန်းက ပညာလည်း သိပ်မတတ်ဘူး၊ ဉာဏ်လည်းမကောင်းဘူး၊ တော်လည်း မတော်ဘူး၊ ဦးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း မဝင်ဆံ့ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ အပြင်မှာ အမုန်း ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ အမုန်း တတ်တာ ဒါပဲရှိလို့ ဒါပဲလုပ်ရတာပါ၊ ဒီလိုမှမလုပ်ရရင် အမုန်းက အိပ်ချည်းနေလိုက်၊ ထမင်းစားလိုက် လုပ်နေရမှာလား မမရယ်၊ အမုန်းကို ဒီအလုပ်လေးတွေလောက်တော့လည်း လုပ်ခွင့်ပြုပါနော် ...”

အသနားခံသလိုလေး တိုးလျှိုးပြောနေသော အမုန်းကြောင့် မိုးစက်က ရှေ့ဆက် ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ငါတ်နေလိုက်ရသည်။

အမှန်းက ဖေဖေ ဝေယျာဝစ္စသာမက မိုးစက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကိုပါ လုပ်ပေးချင်သည်။ မိုးစက် သင်တန်းကျောင်း သို့ သွားသည့်နေ့တွေမှာဆို မိုးစက်လက်ထဲသို့ ကြိမ်ခြင်းတောင်း လေး တစ်ခုကို ထိုးထိုးပေးတတ်သည်။ အဖုံးကလေးပါ ပါသည့် လက်ဆွဲကြိမ်ခြင်းတောင်း လှလှလေးထဲမှာ စားစရာမျိုးစုံပါသည်။ ခေါပုတ်ကြော်၊ ဂျုံပဲပုပ်မြေပဲကြော်၊ တို့ဟူးကြော်၊ မြီးရှည် စသဖြင့် စားစရာတွေကို ပလတ်စတစ်ဘူးပြားလေးတွေဖြင့် ဆင့် ကာစီကာ ကျကျနန ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ပထမတုန်းကတော့ မိုးစက်က အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ဇွဲကောင်း လှသော အမှန်းက နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကြိမ်ခြင်းတောင်းကိုကိုင်ကာ တံခါးဝ မှာ ရပ်လျက် ...

“မမ မစားချင်လည်း မမတို့ သင်တန်းက ဝန်ထမ်းတွေကို ကျွေးလိုက်ပါနော်၊ အများစားဖို့ပါ များများလုပ်ထားတာ ပါ”

ဟု တပုပုတဆာဆာ ပြောလွန်းတာမို့ နားအေးပြီး ရော သဘောထားကာ ထိုကြိမ်ခြင်းကို လက်ခံလိုက်ရသည်။ သင်တန်းက လူတွေကတော့ သဘောအကျကြီးကျကာ ...

“မမိုးစက်တို့အိမ်က ထမင်းချက် အသစ်က အရမ်းတော် တာပဲ၊ အရမ်းကို စားကောင်းတာပဲ”

“နောက်လည်း များများ ယူလာပေးဦးနော်”

“ထမင်းချက်အင်္ဂါကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးနော်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အားလုံးက အဲဒီလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ အားပေးကြ တာမို့ မိုးစက်က အောင်သက်သက်ကလေး ငြိမ်နေရသည်။ နောက် တော့ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာကို ဖုံးကွယ်မနေချင်တော့ တဲ့ ...

“ဒါတွေကို ထမင်းချက်က လုပ်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့ သူက လုပ်ပေးတာပါ”

ဟု ဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

သင်တန်းက လူတွေအားလုံးက အံ့သြနေကြကာ ...

“မမမိုးစက် မိထွေးက တော်လိုက်တာနော်၊ သမီးလည်း မိထွေးနဲ့ နေရတာ မမမိုးစက်ရဲ့၊ သမီး မိထွေးက အရမ်း ဆိုးတာ၊ အိမ်ပေါ်ကို စတက်လာကတည်းက မျက်နှာက မော်နေတာပဲ ...၊ ဖေဖေ သိမ်းထားတဲ့ မေမေ လက်ဝတ် လက်စားတွေကို အကုန်တောင်းပြီး ဝတ်တာပဲ၊ မီးဖိုချောင် ဘက်ကို ဆိုရင်တော့ ယောင်လို့တောင် လှည့်တာမဟုတ် ဘူး၊ စကားပြော လိုက်ပြီဆိုလည်း အပေါ်စီးက၊ ဖေဖေ ရှာဖွေရသမျှကို သူပဲအုပ်စီးပြီး စိတ်ကြိုက်သုံးစွဲနေတာ၊ သမီးတောင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ လခလေးနဲ့ပဲသုံးစွဲ နေရတာ ...၊ ပြီးတော့ သူက ပညာလည်း တတ်တာ မဟုတ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဖေဖေအားလုံး လုံးဝအောက်ကျိုတာ မဟုတ်ဘူးလေ ...”

ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတော့လည်း အခန်းကို ချိုးမွှမ်း ရမလိုပင်။ သို့သော် ... ချိုးမွှမ်းမစောချင်သေး။ ဂုဏ်လက မင်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သမီး ခေါင်းဆောင်းထားသည့် ကာလလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်အချိန် ဘီလူးခေါင်းက ပေါ်လာမယ်မသိချေ။

“တူ ... တူ ... တူ ...”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မိုးစက် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အတွေးထဲက နိုးလာသည်။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဖုန်းဆက်လာသူဟာ ဂါမုဂါအစစ်ပေါ့ ...။ မိုးစက်က ဝရန်တာ လက်ရန်းပေါ် တင်ထားသည့် ဖုန်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း နိုင်ငံခြား call ပင်။ မျှော်နေတုန်းမှာ ရောက်လာတဲ့ ဖုန်းမို့ မိုးစက်က မြူးပျော်သွားကာ ဖုန်းလေးကို ဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ဂါလား”

“ကျန်းဂန်သာလို့ မာပါစ ခင်ဗျာ ...”

ကြည်လင်ရွှင်လန်းသော ဂါအသံကြောင့် မိုးစက်က ပြုံးမိသော်လည်း စိတ်ကောက်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ...

“ခုမှ လာမေးမနေပါနဲ့ ဂါရာ၊ ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီးတော့များ၊ ဒီအတောအတွင်း ငါသေသွားရင် နင် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တောင် မိမှာမဟုတ်ဘူး သိလား...”

“အား ... ကြားရတာ ဝမ်းနည်းစရာပဲကွာ၊ ငါက မုန့်ဟင်းခါး သိပ်ကြိုက်တာ ...”

“ဘာရယ်...”

“နင့်ရက်လည် မမိတော့ မုန့်ဟင်းခါး မစားရတော့ဘူးပေါ့”

“ဂါစုတ်...”

မိုးစက်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲ ထေ့ငေါ့ စကား နိုင်လှတာလေးတွေ ပြောဆိုပြီးမှ စကားကောင်း ဆက်ပြောလို့ ရသည်။

“ဂါ ... နင် ခုနောက်ပိုင်း ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကျဲကျဲ လာတယ်၊ ငါ့မှာတော့ နင့်ဖုန်းကို မျှော်လိုက်ရတာ ...”

“သင်္ဘောတက်နေတဲ့သူက အားတိုင်းယားတိုင်း ဖုန်းဆက်လို့ ရမလား မိုးစက်ရာ၊ လောဘမကြီးစမ်းပါနဲ့၊ ပထမ အခေါက်တွေတုန်းကတော့ ခွဲခါစမို့လို့ နင် မနေတတ်မှာ စိုးလို့ ခဏခဏ ဂရုစိုက်ဆက်ပေးတာ၊ ခုဆို အခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပြီပဲဟာ ...၊ ခုထိ ကျင့်သားမရသေးဘူးလား၊ နင်ဆက်စေချင်သလို နှစ်ပတ် တစ်ခါတော့ ဘယ်ဆက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ နင်က ငါ့ရည်းစားဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ ...”

ဂါစကားကြောင့် မိုးစက်က ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“နင့်မှာ ငါမသိဘဲ ထားထားတဲ့ ရည်းစားရှိနေပြီလား ဂါ ...”

“ဟား ... ဟား ... မရှိပါဘူး မိုးစက်ရာ၊ နင့်ကို ကြောက်တာနဲ့ ငါ့ခမျာ ရည်းစားတောင် မထားရဲရှာပါဘူး ...”

“ပြီးတာပဲ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒေါ်မိုးစက်မေ ဒါ အိုဗာဆီး ပြောနေတာနော်၊ ဟိုဘက်အိမ် ဒီဘက်အိမ် ပြောသလို ဖိန်ညှိပြောနေရင် မွဲလိမ့်မယ်၊ လိုရင်းပဲပြောရအောင်၊ နင့်မှာ ဘာအထွေအထူး

ပြောစရာရှိလဲ၊ ရှိရင်ပြော...၊ ငါ့ အခု အမေရိကားမှာ သင်္ဘောကမ်းကပ်တုန်း ဖုန်းဆက်တာ၊ ငါ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ ကျန်းမာရေးကလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ငါပြောစရာရှိတာတော့ အဲ့ဒါပဲ၊ နင့်မှာကော ဘာတွေ အထူးပြောစရာရှိလဲ၊ ရှိရင်ပြော”

“ငါ ခုတလော အာရုံသိပ်နောက်တာပဲဟာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး...”

“ဖေဖေက မိန်းမယူလိုက်ပြီဟ... ”

“ဟာ... မိုက်တယ်...”

“မမိုက်ပါဘူး ဂါရဲ့၊ ဖေဖေ ယူလာတဲ့ မိန်းမက ငါ့ထက် တောင် ငယ်တယ်”

“ဟား... အဲ့ဒါက ပိုမိုက်တာ”

“ဂါနော်...၊ ငါ ဒီမှာ တကယ် ခံစားပြီးပြောနေတာကို လောင်မနေနဲ့...”

“ဘာခံစားစရာရှိလို့လဲဟ...၊ အသက်ကြီးကြီး ယူလာမှ နင့်ဘက်က ဂါရဝေါစ နီဝါတောစတွေ လုပ်နေရဦးမှာ၊ ငယ်ငယ်လေးဆိုတော့ နင် သူနဲ့ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်း လို့ရတာပေါ့၊ အဖော်တောင်ရသေး...”

“ငါနဲ့ သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းဖို့တောင် သူက ဉာဏ်မမဲ ပါဘူးဟာ...”

“နင်... ဒါဆို... နင့်အဖေက ကျပ်မပြည့်တဲ့ ကောင်မလေး ကို ယူလာတာလား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“ကျပ်မပြည့်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟဲ့...”

“ဪ... တော်ပါသေးရဲ့”

“သူ့အသက်က ခုမှ ၂၁ တဲ့”

“ဟာ... ဦးတို့ စွဲချက်ကတော့ကွာ၊ အားကျစရာပဲ...”

“စကားကောင်း ပြောစမ်းပါ ဂါရယ်...”

“နင် စိတ်ပြေအောင် ဖော့ပြောပေးနေတာပါ မိုးစက်ရယ်၊ ဒီမှာ ငါပြောတာ သေချာနားထောင်၊ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူဆိုတာ ရှိတယ်၊ နင့်အဖေ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ကို ယူလာတာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ၊ အဲ့ဒီ မိန်းကလေးက နင့်အဖေကို ယူတာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပဲ၊ လူတိုင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ့အကြောင်းပြချက်နဲ့သူ တော့ ဆီလျော်နေမှာပဲ၊ ဒါကို ဘေးလူက သွားအပြစ်ပြော လို့ မရဘူးဟ၊ သူဆိုတာ ကိုယ်မဟုတ်ဘူးလေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်တောင် ကိုယ် သေသေချာချာ မသိတာ၊ သူများ စိတ်ကို ဘယ်လိုလိုက်သိနိုင်မှာလဲ...”

ဂါရဲ့ နွေးထွေးသော နှစ်သိမ့်စကားလေးကြောင့် မိုးစက် စိတ်တွေ အေးချမ်းလာရပါသည်။ ဂါဟာ အဝေးကနေ တောင် မိုးစက်စိတ်ကို ကြိုးကိုင်နိုင်သည်။

“ပြီးတော့လေ ဖေဖေကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးပဲ ဂါရဲ့၊ အိမ်ကိုသာ ခေါ်လာပေမယ့် သူ့မိန်းမကို သိပ်ပြီး ဟန်းတူ ရည်တူ သဘောထားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘာထဲလည်း ပွဲမထုတ်ဘူး၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်ဆို

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

တာကို သူ့ကုမ္ပဏီကလူတွေတောင် မသိကြဘူး၊ အသိ
အမှတ်ပြုပွဲတွေ ဘာတွေ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ လက်မှတ်တောင်
ထိုးထားရဲ့လား မသိဘူး”

“အဲ့ဒါတွေက အရေးမကြီးဘူးလို့ ယူဆတာလည်း ဖြစ်နိုင်
တာပဲ၊ သူချစ်ရင်ပြီးတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါဟာ”

“ဗေဗေ အချစ်ဆိုတာကလည်း နင်သိတဲ့အတိုင်း ခဏခဏ
ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေတတ်တာမျိုးလေ၊ ခေါ်လာ
ကာစတုန်းကတော့ နည်းနည်း သံသယလှုပ်ပေမယ့် ခုတော့
လည်း သူ့မိန်းမအပေါ်မှာ အာရုံသိပ်ရှိတဲ့ပုံ မပေါ်တော့ဘူး၊
ရိုးများသွားပြီလားတောင် မသိပါဘူး”

“ရိုးရအောင် အိမ်ထောင်ပြုတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီမို့
လို့လဲ”

“အဟီး ... တစ်လ ...”

“ဟား ... ဦးတို့ကတော့ စံပါပဲ၊ ကဲ ... ထားလိုက်ပါတော့
ဟာ၊ နင်အထင်မှာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ အဲ့ဒါ
တွေ လျှောက်တွေးပြီး ဦးနှောက်စားမနေနဲ့တော့၊ ငါရတဲ့
ပိုက်ဆံလေးလည်း ဖုန်းဖိုးနဲ့ မွဲလိမ့်မယ် မယ်မင်းကြီးမ
လေးရဲ့ ... နော်၊ ဒါပဲ ... အတွေးမများနဲ့၊ ပျော်အောင်နေ
ဟုတ်ပြီလား၊ ဖုန်းကတ်ကုန်တော့မယ်ဟ၊ ဘာပြောဦး
မလဲ”

ဂါရဲ့ နှုတ်ဆက်ခါနီးစကားကြောင့် မိုးစက်က ရိုးရာ
မပျက် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ဂါ ဖုန်းမဆက်တော့ မျှော်၊ ဂါ

ဖုန်းဆက်တော့ ပျော်။ ဖုန်းချခါနီးတော့ မျက်ရည်စို့ရတာဟာ
မိုးစက်ရဲ့ ရိုးရာပင် ...။

“မြန်မြန် ပြန်လာ ...”

မိုးစက်က ပြောနေကျ စကားကိုပင် ပြောဖြစ်သည်။
ဖြစ်နေကျအတိုင်း အသံက အနည်းငယ် တုန်ကာ ငိုသံခပ်ပါပါ။

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ပြန်လာပါမယ်ဟာ”

ဂါကလည်း ပြန်ဖြေနေကျ စကားကို ပြောပြီး ဖုန်း
ချသွားသည်။

သူ့အပေါ် တွယ်တာလွန်းတဲ့ မိုးစက်ရဲ့ သံယောဇဉ်
ကို သူလည်း ခံစားမိမှာပင် ...။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဂါက ...

“ငါ ဒီလောက် အခေါက်ခေါက် သွားလိုက် ပြန်လိုက်
လုပ်နေတာတောင် နင့်မှာ မရိုးနိုင်သေးဘူးလား မိုးစက်ရာ”

ဟု စိတ်မော့စွာ ညည်းညူတတ်ခဲ့ပါသည်။

မိုးစက်မေက ဖုန်းလေးကို ပိတ်လိုက်တော့ ဝဲနေ
သော မျက်ရည်စတွေက ပါးပေါ်သို့ လိမ့်စီးကျလာသည်။

မိုးစက်က လက်ခုံဖြင့် ပါးကို ဖိပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း
မိုးစက်ရဲ့ အခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီအလွမ်းတွေဟာ ဘယ်တော့မှ နိဂုံးချုပ်ပျံ့မလဲ
ဂါရယ်။

“ပိုက်ဆံ !၊ အမုန်းမှာ ပိုက်ဆံ မရှိလို့လား၊ ဖေဖေ ပေး
မထားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

အမုန်းက မိုးစက်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် ကြည့်
ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ မိုးစက် နည်းနည်းတော့ အံ့သြမိသည်။

“အမုန်းက ဘာအတွက် ပိုက်ဆံလိုတာလဲ...”

“ဟို... အဟီး၊ မုန့်ဝယ်စားချင်လို့”

“ဟမ်...”

မိုးစက် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာကာ မျက်ခုံးတွေ
လည်း ပင့်တက်သွားရသည်။ ဖေဖေဟာ အမုန်းကို မုန့်ဝယ်စား
ဖို့ ပိုက်ဆံလေးတောင် ပေးမထားဘူးတဲ့လား...။

“ဘယ်လောက် လိုချင်တာလဲ အမုန်း...”

“ဟို... လိုရမယ်ရ၊ တစ်... တစ်သောင်းလောက် ပေးထား
ပါလားဟင် မမ၊ တစ်သောင်းဆို ချွေတာသုံးရင် တစ်လ
လောက်တော့ သုံးလို့ရပါတယ်၊ အမုန်း ဈေးကြီးတာတွေ
ဝယ်မစားပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ လမ်းထိပ် ဝက်သားတုတ်
ထိုးဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာရင် အမုန်း ပါးစပ်ထဲမှာ
သွားရည်တွေ စိမ့်စိမ့်ယိုလာတတ်လို့ပါ၊ တစ်ပတ် တစ်ခါ
ဝက်သားတုတ်ထိုး ဝယ်စားလို့ရရင် တော်ပါပြီ...”

မိုးစက်သည် ပိုက်ဆံလေး တစ်သောင်းလောက်
လိုချင်တာတာကို အားနာပါးနာ မရဲတရဲ တိုးလှိုင်းယှဉ် ပြောနေ
သော အမုန်းကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေမိရပါသည်။ လင်ပါ

(၆)

* * *

“မမ...”

မိုးစက် အပေါ်ထပ် စဉ်ခန်းမှာ ထိုင်နေတုန်းမှာ
အမုန်းက မိုးစက်ရှေ့မှာ လာရပ်ရင်း ခေါ်လိုက်တာမို့ မိုးစက်က
တိဗီမှ မျက်နှာလွှဲကာ အမုန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

အမုန်းမျက်နှာက တစ်မျိုးတမည်ကလေး...။ အံ့
လည်လည် ရှက်အမ်းအမ်း အားနာနာလေး။ မဝံ့မရဲ ကြောက်ဆုတ်
ဆုတ်လေး ဖြစ်နေသည်။

“ပြောလေ... အမုန်း၊ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ”

“ဟို... ဟိုလေ...”

အမုန်းက ချက်ချင်း ပြောထွက်မလာ။

“ပြောစရာရှိတာ ရဲရဲ ပြောလေ အမုန်း”

“အမုန်း ပိုက်ဆံ နည်းနည်းလောက် လိုချင်လို့...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

သမီးဆီက ပိုက်ဆံတစ်သောင်း မုန့်ဖိုးတောင်းနေတဲ့ အမုန်းအဖြစ်ကို သနားရမလား... ရယ်မောရမလား... စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမလား...။ ဪ... အဖြစ်ဆိုလှပါလား အမုန်းရယ်လို့ပဲ ညည်းတွားလိုက်ရလေမလား...။

ဖေဖေဟာ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ကိုယ် သုံးစွဲနိုင်တဲ့ မိုးစက်ကိုတောင် တစ်လတစ်လ သိန်းချို့ပြီး မုန့်ဖိုးပေးတတ်သူ၊ အန်တီမေအတွက် မီးဖိုချောင်စရိတ်ကိုလည်း အလှူပယ်ပေးထားတတ်သူပါ။ မိုးစက်တို့တွေဟာ ဖေဖေရဲ့ ထင်ရာစိုင်းတတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့် စိတ်ညစ်ကြရပေမယ့် ငွေရေးကြေးရေးအတွက်တော့ တစ်ခါမှ ပူပင်တောင့်တ မရှိခဲ့ရပါ...။

မိုးစက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်မှောင်လေးတွန့်ရင်း “နေပါဦး... အမုန်းရဲ့၊ ဖေဖေက အမုန်းကို ပိုက်ဆံတစ်သောင်းတောင် ပေးမသုံးဘူးလား”

“ပေးဖို့မေ့နေတာ ထင်ပါတယ်၊ အမုန်းလည်း ဦးဆံက မတောင်းရဲလို့ မတောင်းတာ”

“ဒီပိုက်ဆံလောက်ကတော့ မင်း ဘာသာ ဖေဖေ ဗီရိထဲက နှိုက်သုံးလိုက်လို့ ရတာပဲ အမုန်းရဲ့...”

“ဦးပိုက်ဆံအိတ်ကို အမုန်း မနှိုက်ရဲလို့ပါ၊ အခန်းထဲမှာ မီးခံသေတ္တာတော့ တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးက သေတ္တာကို အမြဲ သော့ခတ်ထားတာ မမရဲ့၊ သေတ္တာဖွင့်ခါနီးရင်လည်း အမုန်းကို အပြင်ထွက်ခိုင်းပြီးမှ ဖွင့်တာ၊ သူ့သေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင်ရှိမှန်း မသိလို့

အမုန်းမှာ မီးခံသေတ္တာကြီးနားကို ကပ်တောင် မကပ်ရဲဘူး၊ တော်ကြာ သေတ္တာထဲက တစ်ခုခုလျော့နေရင် အမုန်းကို သူ့ခိုး စွပ်စွဲခံရမှ ဒုက္ခ မမရဲ့၊ အမုန်းလေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်တောင် မီးခံသေတ္တာကို ဖုန်မသုတ်ရဲဘူး၊ အမုန်း လက်ဗွေရာ ထင်နေမှာကြောက်လို့၊ ပြီးတော့ ဦးမရှိရင်လည်း မီးခံသေတ္တာကြီး ရှိနေတဲ့ အခန်းထဲမှာ အမုန်းတစ်ယောက်တည်း နေရတာ အရမ်းကြောက်လို့ အပြင်မှာပဲ နေပြီး အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေတာ...”

မိုးစက်သည် အမုန်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးနှိုက်ရသည်။ ဒီလို မိထွေးမျိုးကို အမုန်း ဘယ်လိုမုန်းရပါတော့မလဲ...။ မမုန်းတော့တဲ့အပြင် အမုန်းကို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသလို ဆက်ဆံချင်တဲ့ ဖေဖေကိုတောင် အပြစ်တင်ချင်လာရသည်။

“ကဲ... ကဲ... ရော့...၊ ငါးသောင်း ယူထား”

မိုးစက်က ဆိုဖာရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူကာ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း ထုတ်ပေးတော့ အမုန်းက မျက်လုံးပြူးသွားကာ...

“ဟာ... ငါးသောင်းတောင် မလိုပါဘူး မမရဲ့၊ တစ်သောင်းပဲ ပေးပါ”

“လိုရမည်ရပေါ့...၊ ယူထားလိုက်ပါ၊ လိုချင်တာရှိရင်လည်း ဒီပိုက်ဆံထဲကပဲ ဝယ်လိုက်ပေါ့၊ ဖေဖေကိုလည်း မင်းကို ပိုက်ဆံပေးသုံးဖို့ တို့ ပြောပေးမယ်”

“ဟာ ... မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့၊ လုံးဝ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော် မမ၊ တော်ကြာ ... ဦးက အမုန်းကို ငြို့ငြင်နေပါဦးမယ်၊ အမုန်း ပိုက်ဆံလည်း များများမလိုပါဘူး၊ မမတို့အိမ်မှာ စရိတ်ငြိမ်း စားသောက်နေရတာပဲ၊ တစ်လ တစ်သောင်း လောက်ရရင် အဆင်ပြေပါပြီ မမရဲ့...”

လက်တကာကာဖြင့် ငြင်းဆန်နေသော အမုန်းကို ကြည့်ရင်း မိုးစက် စိတ်ရှုပ်လာပါသည်။ ဒါ ဘယ်လိုဆက်ဆံရေး မျိုးနည်း ...။ မိုးစက် အဖေကို ယူထားပေမယ့်လည်း ဒီအိမ်မှာ စားသောက်နေထိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ပြားပြားမှောက် ရှိကျိုး ကျေးဇူး တွေတင်နေရကာ ဖေဖေနဲ့တကွ မိုးစက်တို့ကိုပါ ကျေဖူးရှင် အရှင်သခင်သဖွယ် သဘောထားနေတဲ့ အမုန်းကိုကြည့်ရတာ ရင် မောစရာ ကောင်းလှသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းတာက ဒီလိုနေနေရတဲ့အတွက် အမုန်းဟာ စိတ်ညစ်နေဟန်မရှိ ...။ အန်တီမေ့ကို ရိုသေကာ မိုးစက်ကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်ခင်သဘောကျလှ၏။ မိုးစက်ကိုဆို အောက်ကျို့ကျိုးနွံလှကာ မိုးစက် ဘာပြောပြော စိတ်မဆိုး၊ ပြီးတော့ မိုးစက်ကို ချစ်ခင်အားကျစွာဖြင့် တရင်းတနီး လည်း ဆက်ဆံတတ်သည်။

မိုးစက်ကိုကြည့်တဲ့ အမုန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖြူစင် ကြည်လင်လှသည်။ ဖေဖေကိုတော့ အမုန်းဟာ ရဲရဲတောင် ကြည့် ဝံ့သူမဟုတ်။ ဖေဖေနဲ့ အတူလည်း ထမင်းမစား ...။ ဖေဖေ ပြန်မလာခင်ကတည်းက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မီးဖို

ချောင်ထဲမှာ စတီးလ်စလုံကြီး တစ်ခုထဲ ထမင်းရောဟင်းတွေပါ ရောပုံထည့်နယ်ဖတ်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲက စားပွဲခုံပုခိုင်းလေးမှာ ထိုင်စားထားနှင့်သည်။ ဖေဖေ ပြန်လာခါနီးရင်တော့ ထမင်းစား ခန်းထဲက စားပွဲခုံကြီးပေါ်မှာ ရှင်ဘုရင်ပွဲတော်အုပ်တမျှ ပြင်ဆင် ပြီး စောင့်နေသည်။ ဖေဖေ ထမင်းထိုင်စားပြီဆို အမုန်းက ယပ် တောင်တစ်ချောင်း ကိုင်၍ ထမင်းစားပွဲဆားမှာ ရပ်နေကာ ယပ် တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပေးလိုက်၊ ဟင်းပွဲ လျှော့ရင် ထပ် ဖြည့်ပေးလိုက်နှင့် အလွန် အလိုက်သိသော စားပွဲထိုးလို ပြုမူနေ တတ်သည်။

အမုန်းရဲ့ ပုံစံဟာ ဖေဖေကို ခင်ပွန်းယောက်ျားအဖြစ် အရမ်းချစ်ပြီး ပြုစုယုယနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ အလွန် ကြောက် ရသော အရှင်သခင်တစ်ပါးကို ဝပ်တွားခယနေတာနှင့်သာတူသည်။

အမုန်းနှင့် ဖေဖေဆက်ဆံရေးကို မိုးစက် ဘဝင်မကျ တာတော့ အမှန်ပင် ...။ မိုးစက်ရဲ့ အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို တော်မဝင် တန်းမမီတဲ့ အနံ့ညာတ မိန်းမငယ်လေးတစ် ယောက်ကို ယုလာတဲ့အတွက် စိတ်ပျက်မိတာမှန်ပေမယ့် ခုလို လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ချိန်မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေး မျှတသာယာတာကိုသာ မြင်ချင်ပါသည်။ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် အိမ် ထောင်ရေးကို မိုးစက် မနှစ်သက်တာတော့ အမှန်ပင်။

“နော် ... မမ၊ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်”

“ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့ အမုန်း၊ တို့ကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ် လေး ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိုးစက်က အမုန်းထဲမှ အကြည့်လွဲကာ တိဗီကို ပြန်ကြည့်နေလိုက်ပြီမို့ အမုန်းက ပိုက်ဆံငါးသောင်းကို ကျစ်ကျစ် လေးဆုပ်ကာ မိုးစက်နားက ထွက်သွားပြီးမှ ခြေတုန့်ရပ်၍ မိုးစက် ကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မမ...”

ဟု ခေါ်လာတာမို့ မိုးစက်က အမုန်းကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ အမုန်းရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးတုံ့ချိုရီနေကာ...

“ဟို... မမ အမုန်းကို မေတ္တာ ရှိသွားပြီပေါ့နော်”

“ဘာရယ်...”

“အဟဲ... မမက အမုန်းကို မုန့်မိုးတွေလည်း အများကြီး ပေးတယ်၊ စကားလည်း ကောင်းကောင်းပြောပေးတာဆို တော့ အမုန်းကို မေတ္တာရှိပြီလားလို့ပါ၊ မမက အမုန်းကို မနှိပ်စက် အနိုင်မကျင့်ပေမယ့် မေတ္တာလည်း မရှိနိုင်ဘူးလို့ ပြောထားကတည်းက အမုန်းက မမ အမုန်းကို မေတ္တာရှိ လာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာ...”

“အိပ်မက် မက်မနေနဲ့...”

မိုးစက်က လျော့နေသော မျက်နှာကြောကို ပြန်တင်း ရင်း ပြောလိုက်တော့ အမုန်းက မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။ မိုးစက်က အမုန်းကို အလွယ်တကူနဲ့တော့ အရောဝင် ရင်းနှီးလိုက် တာမျိုး မလုပ်ချင်။ အမုန်းကို မေတ္တာရှိရင်တောင် စိတ်ထဲကသာ ကျိတ်၍ ရှိချင်သည်။ အပေါ်ယံမှာ မဖော်ပြချင်...။ အမုန်းက မိုးစက်ကို အရောဝင်ရင်းနှီး ရောင့်တက်လာမည့် ဆက်ဆံရေးကို

မိုးစက် မကြိုက်...။ အမုန်းနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်းသာနေလိုပေသည်။ ကိုယ့်အဖေကိုယူထားတဲ့ ဒီမိထွေးငယ်လေးအပေါ်မှာ မာနလေး တော့ နည်းနည်းထားချင်မိသည်။

“အမုန်းရေ... အမုန်း၊ ဆရာ ပြန်လာပြီ”

“ဟင်... ဦး ပြန်လာပြီ”

အမုန်းက အောက်ထပ်သို့ ပျာခနဲ ဆင်းပြေးသွား သည်။ ပြီးတော့ တံခါးဝမှာ အသင့်ရပ်ကာ ဖေဖေကို ကြိုဆိုမည်၊ ဖေဖေ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးမည်။ ဖေဖေလက်ထဲက အိတ်ကိုယူကာ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သွားထားမည်။ ဒါ အမုန်းလုပ်နေကျ အလုပ် ပင်။

မိုးစက်က အမုန်းအကြောင်း ဆက်မတွေးတော့ဘဲ တိဗီကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ မိုးစက်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မိုးစက်လည်း ဗိုက် ဆာလာပြီမို့ပင်။

အမုန်းရောက်လာပြီးနောက်မှာ ဖေဖေက အောက် ထပ် စာကြည့်ခန်းဘေးက အခန်းကျယ်မှာ ပြောင်းနေလိုက်သဖြင့် မိုးစက်နှင့် အန်တီမေတို့ အခန်းနှစ်ခန်းသာ အပေါ်ထပ်မှာ သီးသန့် ကျန်နေခဲ့သည်။ ခုလို ခွဲခြားထားလိုက်တော့လည်း မျက်နှာက နည်းနည်းသက်သာသည်။ အကြောင်းထူးမရှိလျှင် မိုးစက်လည်း အောက်သို့ သိပ်မဆင်းဖြစ်တော့။

မိုးစက် အောက်ထပ်ကိုရောက်လာတော့ ဖေဖေက

ထမင်းစားလို့ မပြီးသေး။ အမုန်းက ထမင်းစားပွဲဆားမှာ ရပ်၍
လိုတာဖြည့်ဆည်းပေးနေသည်။

မိုးစက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာတော့ အန်တီ
မေ့နှင့် လှေကားထိပ်မှာ ဆုံသည်။

“သမီး... မိုးစက် ထမင်းစားတော့မလား”

“ဖေဖေ စားနေတုန်း အန်တီမေ၊ ပြီးမှ စားတာပေါ့၊
အန်တီမေလည်း အတူစားမယ် မဟုတ်လား”

“စားမယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက် စားပွဲထိုးနေတယ်
မဟုတ်လား...”

အန်တီမေက အောက်ထပ်ကို မေးဝေါ်ပြရင်း မေး
လိုက်တာမို့ မိုးစက်စိတ်မှာ တစ်မျိုးလေး နာကျင်သွားသည်။
အမုန်းကို ချစ်လို့မဟုတ်ပေမယ့် အမုန်းရဲ့ နိမ့်ကျမှုအတွက် မိုးစက်
ရင်မှာ စာနာစိတ်ရှိသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... လင်မယားချင်း ဆိုပေမယ့်လည်း ဘုန်း
ကံချင်းမတူတော့ ဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ အန်တီမေရယ်၊ အမုန်း
ဒီလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်ဖြစ်နေတာကို မိုးစက် သဘောမကျပါဘူး”

“အဲမယ်... ဘာလဲ ညည်းက အမုန်းဘက်က နာတာလား
ဟိုက အောက်ကျို့နောက်ကျို့နဲ့ သနားခံ ဆက်ဆံလာတာ
နဲ့ တင်းမခံနိုင်တော့ဘူးလား”

မိုးစက်က သက်ပြင်းချကာ ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်
တော့ အန်တီမေက မိုးစက်ရှေ့မှာ လာထိုင်သည်။

“အမုန်းကို မိုးစက် သဘောမကျတာ မကျတာနဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့
မဆိုင်ပါဘူး အန်တီမေရယ်၊ မိုးစက်က ဖေဖေအိမ်ထောင်
ရေးကို သဘာဝကျပြီး အဆင်ပြေသာယာတဲ့ အိမ်ထောင်
ရေးမျိုး ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဒီလိုဆက်ဆံရေးမျိုးကို မြင်နေရ
တာ မိုးစက်လည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ တန်းတူရည်တူ
သဘောမထားနိုင်ဘူးဆိုလည်း အစကတည်းက မယူလာခဲ့
နဲ့ပေါ့၊ ခုတော့ သူများသားသမီးကို တမင် ခေါ်နိုင်စက်
နေသလို မဖြစ်ဘူးလား၊ သေချာပြန်စဉ်းစားရင် အမုန်းက
ကလေးသာသာ မလိမ်မိုးမလိမ်မာ အရွယ်လေးလေး...”

“အမယ်လေးအေ... အရွယ်ငယ်ပေမယ့်လည်း အစွယ်
မငယ်လို့သာ ငါ့မောင်တိုးမင်းလို လူကို အရယူလာနိုင်တာ
ပေါ့၊ တခြားဟာ မတတ်တောင် မြှူဆွယ်တာတော့ တတ်
မှာပေါ့”

“သူများ သားသမီးကို ဒီလိုတော့ လက်လွှတ်စပယ် မပြော
ပါနဲ့ အန်တီမေရယ်၊ မိုးစက်တော့ ဖေဖေကို အမုန်း အမိ
ဖမ်းလိုက်တာလို့ကို မထင်ဘူး၊ သူ့မှာ ဖေဖေကို သိမ်းသွင်း
နိုင်လောက်တဲ့ အသိဉာဏ်မျိုးတောင် ရှိမယ်မထင်ဘူး၊
မိုးစက်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အမုန်းကြားမှာ
မိုးစက်တို့ လိုက်မမီနိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ရှိခဲ့မယ်ဘဲ
တယ်၊ သူတို့ ယူလိုက်ပုံက သိပ်တော့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး”

မိုးစက် စကားကြောင့် အန်တီမေက သက်ပြင်းချ
ကာ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“တွေ့ရင်တော့ ရင်မောစရာတွေချည်းပါပဲ မိုးစက်ရယ်၊
မောင်တိုးမင်း တစ်ယောက်ကလည်း...”

အန်တီမေက စကားစ ဖော်ပြီးမှ ရှေ့မဆက်ဘဲ
ငြိမ်နေသည်။

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လဲ...ဟင် အန်တီမေ၊ ဆက်ပြောလေ”

အန်တီမေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ထပ်ချရင်း...

“ခုထိ ခြေမငြိမ်ဘူး...”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ အန်တီမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“အရင်တုန်းက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ စက္ကထရို
ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတာ အန်တီမေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ အမှန်း
ကတော့ အိမ်ထဲမှာပဲနေတော့ ဒါတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ...
အန်တီမေက အိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ဖို့ ရှေ့ပင်း
စင်တာတွေ သွားနေရတော့ သူတို့အတွဲကို လှမ်းမြင်တာ
နှစ်ခါရှိပြီ...”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ အန်တီမေရယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်ကို
မိုးစက် သိတယ်၊ သူက အရမ်းလည်တဲ့ ပုံစံမျိုး အန်တီမေ
ရဲ့၊ မိုးစက် ဖေဖေရုံးကိုသွားရင်း တစ်ခါဆုံဖူးတယ်၊ ဖေဖေ
က သူ့ကို အရေးပေးထားလို့လားတော့ မသိဘူး၊ မိုးစက်
ကို ဆက်ဆံပုံက မထိတရီနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်...၊ အန်တီမေလည်း သူ့ကို သဘောမကျ
ဘူး၊ သူက တခြား ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ အဆင်မပြေ
လို့ အလုပ်ထွက်သွားရတာ၊ အလုပ်ထွက်ပြီးမှ မောင်တိုးမင်း

နဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်နေမှန်းတော့ အန်တီမေလည်း မသိခဲ့ဘူး၊
အမှန်းကို မနှစ်မျို့တာမှန်ပေမယ့် အမှန်းနေရာမှာ အဲဒီ
မိန်းကလေး ရောက်လာမှာကိုတော့ အန်တီမေ လုံးဝ
မကြိုက်ဘူး သမီး၊ အဲဒီမိန်းမက တို့တစ်မိသားစုလုံးကို
မွေနှောက် ဒုက္ခပေးမယ့် မိန်းမမျိုး”

“သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အန်တီမေရယ်၊ ဖေဖေက ငြီးငွေ့
လွယ်တတ်တဲ့ သူမျိုးပါ၊ ဒီတစ်ယောက်ကို ငြီးငွေ့ရင်လည်း
ထားခဲ့ဦးမှာပါ၊ အတည်ယူဖို့အထိတော့ စဉ်းစားမှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ အမှန်းကိုကျတော့ သူ့ထားတဲ့နေရာမှာ ထားတဲ့
အတိုင်း နေပြီး သူ့ဘာလုပ်လုပ် ပါးစပ်ပိတ်နေမယ့် မိန်းမ
မျိုးမို့ အတည်ယူလာခဲ့တာနေမှာပါ”

“အင်းလေ... စေ့စေ့တွေးကြည့်ရင်တော့လည်း အမှန်းက
သနားစရာပါ၊ သူ့ခမျာ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားကို
ရထားပေမယ့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ခံစား စံစားနေရတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အားမနာတမ်းပြောရရင် ထမင်းစား ကျွန်ခံ
အဆင့်ပဲ ရှိတာ”

‘ထမင်းစား ကျွန်ခံ’ ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကြောင့်
မိုးစက် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားရပါသည်။

ထို့နောက် မိုးစက်က အန်တီမေကို ကြည့်လာ ပြုံး
လိုက်ရင်း...

“အန်တီမေက မိုးစက်ကိုကျတော့ ပြောတယ်၊ အန်တီမေ

၁၀၂ ♠ ပုညဝင်

လည်း ပါးစပ်က ဘာပြောပြော ရင်ထဲမှာတော့ အမုန်းကို
သနား အားနာနေတာမဟုတ်လား”

“အို... ဘာလို့ သနားရမှာလဲ၊ မသနားပေါင်အေ...”

အန်တီမေက ခပ်တင်းတင်း ငြင်းလိုက်ပေမယ့်

အန်တီမေ သနားနေတာကို မိုးစက် သိပါသည်။

မိုးစက်လည်း အန်တီမေလိုပဲလေ ...။

~ ~ ~

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၇)

* * *

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

“ဖေဖေ... မိုးစက်ပါ”

“အွန်း... ဝင်ခဲ့လေ...”

မိုးစက်က ဖေဖေ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်၍
ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေက မိုးစက်ကို မကြည့်အား...။ ပြုံးတုံ့တွဲ
မျက်နှာနှင့် သူ့ကွန်ပျူတာကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်ရင်း စာရိုက်
နေသည်။ အင်း... Facebook သုံးနေတာလား၊ G-talk သုံးနေ
တာလား၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပင်...။ ဖေဖေမျက်နှာဟာ
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တာတော့
ဆရာသည်။

အလွန်ပင် နုပျိုခေတ်မီလှတဲ့ ဖေဖေဟာ သူ့စိတ်
ကို အလုပ်နှင့် မိသားစုထဲမှာသာ နှစ်မြှုပ်ပြီး မှုန်းကြပ်လေးလံ
ခံမယ့်သူမျိုး မဟုတ်...။ အာရုံလန်းစရာကိစ္စများမြှောင်စွာဖြင့်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ နေထိုင်ချင်သူမျိုး။ Facebook မှာ နာမည် တစ်မျိုးဖြင့် account ဖွင့်ထားကာ သူငယ်ချင်းများစွာထားပြီး ဟေးလားဝါးလား ပြောင်ပြောင်လှောင်လှောင်လေး လုပ်ချင်လုပ်နေ တတ်သည်။ ဖေဖေမှာ အာရုံလန်းစရာ ကိစ္စလေးတွေက အများ သားလေ...။

“ဖေဖေ... မိုးစက် ပြောစရာလေးရှိလို့”

“အင်း... ပြောလေ”

ဖေဖေက သူ့နားမှာ ဖွင့်ချထားသည့် အာလူးကြော် ဘူးထဲက အာလူးကြော်တချို့ နှိုက်စားရင်း ကွန်ပျူတာကနေ လည်း အကြည့်မလွှဲဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ... မိုးစက်ပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

“နားထောင်နေတယ်လေ...”

ဖေဖေက ခုထိ မိုးစက်ကို မကြည့်သေး။

မိုးစက်က သက်ပြင်းချကာ...

“ဖေဖေ... အမုန်းကို ဘယ်လိုသဘောထားနေတာလဲ”

“သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ...”

ဖေဖေစကားကြောင့် မိုးစက် စိတ်ပျက်ရသည်။

“ဖေဖေကိစ္စက သမီးနဲ့ မဆိုင်ဘူးလား ဖေဖေ”

“ဒါ... ဖေဖေ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ ဖေဖေ၊ မိုးစက်မှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

မိုးစက်ကထရပ်လိုက်တော့မှ ဖေဖေက Laptop ကို ပိတ်ချလိုက်ပြီး မိုးစက်ကို မော့ကြည့်ကာ...

“ပြန်ထိုင်စမ်း သမီး...”

မိုးစက် ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“သမီးက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ၊ လိုရင်းကို တည့်တည့် ပြော”

“အမုန်းကို ဖေဖေ ဆက်ဆံပုံက မတရားဘူးလို့ မိုးစက် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့... ဖေဖေ အမုန်းကို ပိုက်ဆံလေး ဘာလေး ခေးသုံးသင့်တယ်လို့ မိုးစက် ထင်တယ် ဖေဖေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောတာလဲ...”

“အမုန်းက မုန့်ဝယ်စားချင်လို့တဲ့... မိုးစက်ဆီက မုန့်ဖိုး လာတောင်းတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိုးစက်ဆီက မုန့်ဖိုးလာတောင်းတယ်ဆိုတာ ဖြစ်သင့်ရဲ့လား၊ ဖေဖေ ဇနီးဆိုလည်း ဖေဖေ ဇနီးနေရာနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အခွင့် အရေးမျိုးတော့ ပေးထားသင့်တာပေါ့”

“သမီးက မုန့်အကြောင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ ဒီကောင်မ လေးက ဦးနှောက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံများများပေး ကိုင်သင့်တဲ့ အဆင့်အတန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေ စကားကြောင့် မိုးစက် ပါးစပ်အဟောင်းလား

ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ ယူခဲ့သေးလဲ ဖေဖေလည်း”

၁၀၆ ♣ ပုညစင်

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ သမီး၊ ဒါ ဖေဖေတို့ကိစ္စပါ။ သမီး လိုက်စိတ်ဝင်စားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သူ့ကြောင့် သမီးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရရင်သာ ဖေဖေကိုလာပြော၊ ဖေဖေ ဆုံးမမယ်...”

ဖေဖေဟာ ခုကျတော့ လေသံက တစ်မျိုး။ အမုန်း ကို ခေါ်လာကာစတုန်းကတော့ ကျန်တဲ့သူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အမုန်းမှ အမုန်းဖြစ်နေပြီး ခု သူ ငြိငွေ့လာတော့မှ ဦးနှောက် မရှိဘူးလေး ဘာလေး ပြောလာကာ မိုးစက်တို့ဘက်ကိုပဲ ခိုပြီး အလေးထားသလို စကားမျိုး ပြောင်းပြောလာသည်။ အားမနာ တမ်း ပြောရမယ်ဆို ဖေဖေဟာ ရင်ကို မရင်ကျက်...။

“ကဲ...ပြောလို့ပြီးပြီဆို သွားတော့...”

“မပြီးသေးဘူး ဖေဖေ...”

“ကျွတ်...”

ဖေဖေက မိုးစက်ကို စိတ်မရှည်သလို ကြည့်လိုက် သည်။

မိုးစက်က အရဲကိုးကာ...

“ဖေဖေအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်ထောင်သည်အဖြစ် ခံယူပြီးရင်လည်း အမုန်းအပေါ် သစ္စာရှိစေချင်ပါတယ်”

“ဖေဖေ အိမ်ထောင်ရေးကို မစွက်ဖက်ဖို့လည်း သမီးကို ပြောချင်တယ်”

ဖေဖေက ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ကွန်ပျူတာကို ဖြန်ဖို့

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၁၀၇

လိုက်သည်။ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါထက် ပိုပြောဖို့လည်း မသင့်တော့တာမို့ မိုးစက် ထထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဖေဖေ စကားတွေကြောင့် မိုးစက်မှာ အမုန်းကို သနားလို့မဆုံး...။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

(၈)

* * *

ခုတလော အမုန်းတစ်ယောက် အလုပ်တွေရှုပ်နေပါသည်။

မနက်ပိုင်း အိမ်အလုပ်တွေ ပြီးတာနဲ့ ခြံထဲဆင်းကာ စံပယ်ပင်ပျိုးလေးတွေကို စနစ်တကျ တန်းစီပြီး စိုက်ပျိုးနေတတ်သည်။ နေပူလို့ ပုမှန်းမသိ ချွေးတရွဲဖြင့် ရွှံ့ပေလူးနေတတ်သော အမုန်းရဲ့မျက်နှာလေးကတော့ မပင်ပန်းသယောင် ကြည်ကြည် လင်လင်လေးသာ ရှိနေတတ်သည်။

တစ်ညနေမှာ မိုးစက် ခြံထဲဆင်းလာတော့ အမုန်း နှင့်ဆုံသည်။ မိုးစက်က အမုန်းစိုက်ထားသည့် စံပယ်ပင်လေးတွေကို လျှောက်ကြည့်မိသည်။ တချို့ စံပယ်ပင်လေးတွေမှာ စံပယ်ပူးလေးတွေပင် စိုပြုနေပြီ ...။ မိုးစက် ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာ အမုန်းက မိုးစက်နံဘေးမှာ ရပ်လာကာ ...

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“မမ ... အမုန်းရဲ့ စံပယ်ပင်လေးတွေ အဖူးတောင် ပူးနေပြီ တွေ့လား၊ ဟောဒီမှာ ... ဟောဒီမှာ အဖူးလေးတွေ အများကြီးပဲ”

မိုးစက်က ဝမ်းသာအားရ ပြောပြနေသော အမုန်းကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မိုးစက်အရပ်က ငါးပေ ခြောက်လက်မတောင်ရှိတာမို့ မိုးစက်နားမှာ ရပ်နေသော အမုန်းက မိုးစက်နှင့်ယှဉ်တော့ ပုတုတုလေးဖြစ်နေသလိုပင် ...။ အသက်ကလည်း ငယ်၊ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားကလည်း သေးကွေး ပုတုလေးမို့ အမုန်းကို ကြည့်ရတာ ကလေးငယ်လေးသဖွယ်ပင်။ အမုန်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးကတော့ ရွှန်းပသည့် မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကြီးနှင့် ပူးရွသည့် နှုတ်ခမ်းကလေး ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စံပယ်ပင်တွေ အများကြီး စိုက်နေတာလဲ အမုန်း”

“ဦးက စံပယ်နဲ့ ကြိုက်လို့ပါ၊ မမ၊ အမုန်းတို့ အခန်းထဲမှာ ဆိုလည်း ဦးက စံပယ်နဲ့ပါတဲ့ လေသန့်ဆေးဘူးပဲ ဖြန်းခိုင်းတယ်၊ ဦးကားဝေါ်မှာလည်း စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေ ချိတ်ချိတ်ထားတာ တွေ့တယ်၊ ဟိုတလောကလည်း ဦးက ခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း စံပယ်ပန်းနဲ့လေးတွေ သင်းနေရင် အရမ်း အပမ်းပြေမှာပဲဆိုလို့ အမုန်း စိုက်နေတာ မမရဲ့”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲလေး ပြောပြနေသော အမုန်းကို မေးကြည့်ရင်း မိုးစက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းပြင်းပြပြ သိချင်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

လာသည်။ အန်တီမေ မေးခဲ့စဉ်က အမုန်းမဖြေခဲ့သော မေးခွန်းကိုပင် မိုးစက်က ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“အမုန်း... ဖေဖေကို ချစ်သလား”

“မချစ်ဘူး...”

မဆိုင်းမတွ အဖြေပေးလိုက်သော အမုန်းကြောင့် မိုးစက် အံ့သြမိသည်။ မချစ်ဘူးဟု ပြောသော်လည်း အမုန်းမျက်နှာပေါ်မှာ အမုန်းရိပ်ကို မတွေ့ရဘဲ နွေးထွေးနူးညံ့မှုကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဒါဆို... ဘာလို့ ဖေဖေကို အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး ခုလို ဖေဖေအကြိုက်ကို အပင်ပန်းခံ လိုက်လုပ်နေသေးလဲ...”

“ကျေးဇူးရှိလို့ပါ...”

“ကျေးဇူး...!”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမုန်းက အရမ်းဆင်းရဲပြီး စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေခဲ့ရတာပါ။ မမတို့ အိမ်ကို ရောက်လာကတည်းက အမုန်း ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရတယ်။ အိမ်ကောင်းကောင်းမှာ မိုးလုံလေလုံ နေခွင့်ရတယ်။ မမနဲ့ အန်တီမေတို့ကလည်း အမုန်းကို သဘောမကျလေမယ့် ဆဲဆိုနှိပ်စက်တာမျိုး မလုပ်ဘူးဆိုတော့ အမုန်းဘဝက အရမ်းကို ပျော်ဖို့ကောင်းနေပြီလေ။ နေစရာ အိမ်ရယ်၊ စားစရာ ထမင်းရယ်၊ စရိုက်မကြမ်းတဲ့ လူတွေရယ် ရှိရင် အမုန်းဘဝမှာ ဘာမှမလိုတော့ဘူးလေ။ အဲ့ဒါကြောင့် အမုန်းကို ခုလိုဘဝမျိုး ပေးထားတဲ့ ဦးကိုရော မမနဲ့ အန်တီမေ

ကိုပါ အမုန်းက အရမ်းကျေးဇူးတင်ပြီး ကျေးဇူးရှင်တွေအတွက်ဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်နေတာပါ...။

“ဦးကို မချစ်ပေမယ့် စေတနာနဲ့ သံယောဇဉ်တော့ရှိပါတယ်။ ဦး အမုန်းကို ဘယ်လိုပဲ ဆက်ဆံဆက်ဆံသည်းခံပြီး ဦးအတွက်ဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်တဲ့ စေတနာအမုန်းမှာ ရှိပါတယ်...”

ချစ်တယ်လို့ ညာပြောလည်း ရရက်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံစကားဆိုနေသော အမုန်းကို ငေးကြည့်ရင်း မိုးစက်ရင်ထဲမှာ နွေးလာသည်။ သံယောဇဉ်လေး တစ်မျှင်တစ်စဟာ မိုးစက်နဲ့ အမုန်းရဲ့ နှလုံးသားတစ်စုံကို ဖမ်းဆွဲရစ်ပတ်လိုက်သလိုပင် ထင်မိသည်။

ကျပ်သိပ်မပြည့်လှတဲ့၊ အသိဉာဏ် စံမမီတဲ့၊ အနံ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အရာရာကို ‘အဖြူ’ ရှုထောင့်ကသာ ရှုမြင်လေသည်။

မိုးစက်သည် အမုန်းကိုကြည့်ရင်း ဖေဖေရဲ့ ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်း၊ သစ္စာဖောက်ဖျက်ခြင်းတို့အတွက် အားနာလာခဲ့မိသည်။ အမုန်းကတော့ ဒါတွေကို နာရကောင်းမှန်းပင်မသိဘဲ၊ အနှိမ်ခံနေရသည်ဟုပင် နားမလည်ဘဲ သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေသွားရဲလျက်ရှိလေသည်။

“အမုန်း...”

“ရှင်... မမ”

၁၁၂ ♣ ပုညခင်

“အမုန်းက ဖေဖေကို မချစ်ဘူးဆိုတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကိုရော အမုန်း နားလည်လို့လား...”

“အချစ်...!”

အမုန်းက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း ငြိမ်သက်ခိုင်သွားပြီးမှ...

“အချစ်ကို အမုန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မချစ်တာကိုတော့ အမုန်း သိတယ်၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို မချစ်ဘူး၊ မေမေက အမုန်းကို မချစ်ဘူး၊ မေမေ့အမျိုးတွေကလည်း အမုန်းကို မချစ်ဘူး၊ အမုန်းလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး...”

မိုးစက်မှာ အမုန်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းဖွဖွ ချမိသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အမုန်းရဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

အမုန်းက မျက်ရည်လည်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် မိုးစက်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဦးကို အမုန်း မချစ်တာကို မမ စိတ်မဆိုးဘူးနော်”

“အိုး... ဘာဖြစ်လို့ မဆိုးရမှာလဲ၊ ဆိုးတာပေါ့၊ တို့အဖေကိုများ မချစ်ဘူးတဲ့၊ မုန်းလိုက်တာ...”

မိုးစက်က ဟန်ဆောင်၍ပြောလိုက်သော်လည်း အမုန်းက ဟန်ဆောင်တာကို မရိပ်မိဘဲ မျက်နှာလေး ငယ်သွားလေသည်။

“ဖြူစင်လွန်းရင် ပေစွန်းလွယ်လို့ သိပ်မဖြူပါနဲ့လား၊ အဖြူရယ်...”

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၉)

* * *

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

မိုးစက်သည် တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။

အချိန်က ည ၂ နာရီ...။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများလဲ...”

မိုးစက်က ထထိုင်၍ နားစွင့်ကြည့်မိသည်။ နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။ တံခါးခေါက်သံက ရဲရဲတင်းတင်း ခေါက်သော အသံမျိုးမဟုတ်။ တိုးဖွဖွနှင့် တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ခေါက်နေပုံက မဝံ့မရဲ...။ ဒီအိမ်မှာ မိုးစက်ရဲ့ အိပ်ခန်းတံခါးကို မကြာခဏ လာခေါက်တတ်သူဆိုလို့ အင်္ဂါတီးမတစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မျိုးမှာတော့ တစ်ခါမှ လာမခေါက်ဖူးပါ။ ပြီးတော့ အန်တီမေ တံခါးခေါက်သံက ရဲတင်းကျယ်လောင်သည်။ အချိန်မတော် အရေးတကြီး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိစ္စပေါ်လို့ လာခေါက်တာဆိုလည်း ဒီလို မရဲတရဲ မခေါက်ဘဲ
ဝုန်းဒိုင်းကျဲ ခေါက်မှာတော့ သေချာသည်။

“ဘယ်သူလဲ ...”

“အ ... အမုန်းပါ”

အမုန်းရဲ့ မရဲတရဲ အသံတိုးတိုးကြောင့် မိုးစက်မှာ
မျက်လုံးတွေတောင် ကျယ်လာပါသည်။ အမုန်းအနေနဲ့ မိုးစက်
အခန်းကို ဒီအချိန် တံခါးလာခေါက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ

မိုးစက်က စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခေါင်းကုပ်ဖွကာ အခန်း
တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အမုန်းက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ပိုက်၍ မိုးစက်ရဲ့
မှာ ရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အမုန်း...”

“ဟို ... အမုန်း ဒီည မမ အခန်းမှာ အိပ်လို့ရမလားဟင်”

“ဘာရယ် ...”

“ဟို ... အခန်းထဲမှာ အမုန်း တစ်ယောက်တည်းရှိလို့
ကြောက်ပြီး အိပ်မပျော်လို့ပါ”

“ဖေဖေကရော...”

“ဦးက၊ ဦးက ပြန်မလာဘူး မမ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကိစ္စရှိလို့ အပြင်မှာပဲ အိပ်မလို့တဲ့ ...”

“တစ်ညတလေပဲဟာ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်အိပ်တာ ဘာ

ကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒီအိမ်မှာ တစ္ဆေလည်း မရှိဘူး၊
သူမိုး သူဝက် ဓားပြရန်လည်း မကြောက်ရဘူး”

“အရင်ညတွေတုန်းကတော့ အမုန်း ကြိုးစားပြီး တစ်
ယောက်တည်း အိပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီညက အိပ်မက်
ဆိုးတွေမက်ပြီး နိုးလာတော့ အရမ်းကြောက်နေလို့ပါ”

မိုးစက်က မျက်မှောင်ကလေး တွန့်သွားရကာ...

“အရင်ညတွေဆိုတော့ ...၊ နေပါဦး... ဖေဖေက ခဏခဏ
အပြင်မှာ အိပ်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

မိုးစက် ရင်ထဲမှာ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ဖြစ်သွားရ
ပါသည်။ မိုးစက်နဲ့ အန်တီမေအခန်းက အပေါ်ထပ်မှာ၊ မညွန့်က
လည်း ညဆို နောက်ဖေးဘက် တန်းလျားမှာ သွားအိပ်တာမို့
ညည ဖေဖေ ပြန်မလာတာကို ဘယ်သူမှ မသိ ...။ အိမ်ပြန်
မျိုးချုပ်တာဟုသာ ထင်ကြတာပင်။ ဖေဖေက ညဘက်ဆို အပြင်
မှာ အိပ်ပြီး မနက်စောစောမှ ပြန်လာပုံ ရပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ၊ လာ ... လာ ... ဝင်ခဲ”

မိုးစက်က အမုန်းကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ရသည်။ မပေး
လို့လည်း မဖြစ် ...။ အမုန်းမျက်နှာက ဒီလောက်တောင် ဆုတ်နှင်
ဖြူလျော်နေတာ ...။ သူ့ကို မိုးစက်မှ လက်မခံလျှင် အန်တီမေ
ကလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်။ မညွန့်တို့ တန်းလျားကို လွှတ်လို့
လည်း မဖြစ်။

အမုန်းကတော့ မိုးစက်လက်ခံလို့ကတော့ မျက်လုံး

လေးတွေ တောက်ပသွားကာ မိုးစက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးလေးချ၍ လှဲချလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီလိုကြီးတော့ အိပ်လို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ မမ အခန်းထဲရောက်ရင် အမုန်းလုံခြုံသွားပြီ ... ကြမ်းပြင်ကလေးကလည်း ချောနေတာပဲဟာ၊ ဒီအတိုင်း အိပ်လို့ရပါတယ်”

“ကြမ်းပြင်က အေးတယ်လေ အမုန်းရဲ့၊ ကဲ ... လာပါ၊ ငါ့ခုတင်က အကျယ်ကြီးပဲဟာ၊ ခုတင်ပေါ်မှာပဲ လာအိပ်ပါ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ... မမကလည်း”

အမုန်းငြင်းပုံက အလန့်တကြားရှိလာတာမို့ မိုးစက်က အံ့သြကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အမုန်း မမနဲ့ တန်းတူ မအိပ်ရဲပါဘူး၊ မမ ဇွတ်အတင်းခေါ်လို့ မငြင်းဝံ့ဘဲ မမနားမှာ လာအိပ်ရရင်လည်း အမုန်းအိပ်လို့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲပါ ... မမ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ အိပ်တော့၊ အမုန်းလည်း အိပ်တော့မယ်”

အမုန်းက မိုးစက်ဘက်ကို ကျောပေး၍ ဘေးတစ်ဖက်လေး လဲလျောင်းငြိမ်သက်သွားသည်။ မိုးစက်က သက်ပြင်းချမိကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... အောက်မှာအိပ်မယ်ဆိုလည်း မွေ့ရာလေး

ဘာလေး ခင်းအိပ်မှပေါ့ အမုန်းရယ်၊ ဟို ဗီရိုအောက်ထပ်မှာ ရေမြုပ်မွေ့ရာအပါးလေး လိပ်ထားတာရှိတယ်၊ အဲ့ဒါယူခင်းပြီး အိပ်လိုက် ...”

“ဒီအတိုင်း ကြမ်းပြင်ချောချောလေးကို ကြိုက်လို့ပါ မမရဲ့”

“ပြောရဆိုရ ခက်လိုက်တာဟယ်၊ ပါကေးပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း အိပ်ရင် မနက်ကျ အေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေတတ်တယ်၊ မွေ့ရာ တို့ယူလေးမယ်၊ မွေ့ရာနဲ့အိပ်မှဖြစ်မယ်”

“နေ ... နေ ... မမ၊ အမုန်းဘာသာ ယူခင်းလိုက်ပါမယ်”

အမုန်းက ဗီရိုထဲက မွေ့ရာလိပ်လေးကို သွားယူလာကာ ဖြန့်ဖြည့်ခင်းလိုက်သည်။

မိုးစက်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းလိုက်ရင်း ...

“အိပ်ရာပြင်ပြီးရင် မီးပိတ်လိုက်တော့ ...”

“မီးဖွင့်အိပ်လို့ ရမလားဟင် မမ ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဟို ... အမုန်း ကြောက်လို့”

“အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ၊ ကဲ ... သဘောပဲ၊ တို့က ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် အိပ်လို့ရတယ်”

“အဟီး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

အမုန်းက သူ့အိပ်ရာလေးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိုးစက်ဘက်ကို ကျောခိုင်းပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ အမုန်းကတော့ အိပ်ပျော်သလား မပျော်သလား မသိ၊ မိုးစက်ကတော့ အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေသည်။

ထိုခဏမှာ အမုန်းက ပြန်ခနဲ အိပ်ရာမှ ထထိုင်
လိုက်ပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“မမ၊ အိပ်ပျော်သွားပြီလား။”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ...”

“အမုန်း ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ ကိုယ် ပြန်အိပ်တော့မယ်”

အမုန်းက ပြောပြောဆိုဆို မွေ့ရာလေးကို ပြန်လိပ်
လိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းအုံးလေးကို ပွေ့ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်
သည်။ မိုးစက်လည်း ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်မိရင်း...

“အာရုံနောက်လာပြီဟယ်၊ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ အမျိုးမျိုး
ပဲ...”

“ဟို... သေတ္တာကြီး၊ သေတ္တာကြီးကို အမုန်း စိတ်မချဘူး”

“ဘာ၊ ဘာသေတ္တာလဲ...”

“အမုန်တို့ အခန်းထဲက ဦးရဲ့ မီးခံသေတ္တာကြီးလေ၊ တော်
ကြာ အမုန်း မရှိတုန်း မီးခံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတွေ
အခိုးခံရရင် ဦးက အမုန်းကိုပဲ စွပ်စွဲမှာ၊ အမုန်းမှာ ဦး
ပြန်မအိပ်တဲ့ ညတွေဆို အဲဒီသေတ္တာကြီးကို သေချာစောင့်
ကြည့်နေရလို့ ကောင်းကောင်းတောင် အိပ်မပျော်ဘူး”

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ’ ဟု ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်တောင်
ရေရွတ်မိသလဲ မသိတော့ပါ။ အမုန်းရဲ့ ဖြစ်အင်က သနားစရာ၊
ရယ်စရာ။

“အဲဒီလောက် စိုးရိမ်ဖို့မလိုပါဘူး အမုန်းရယ်၊ ဒီအိမ်က
လုံခြုံတယ်၊ ခြံထဲမှာ ခြံစောင့်လည်းငှားထားတယ်၊ ပြီးတော့

ပုညင် စာအုပ်တိုက်

မီးခံသေတ္တာဆိုတာမျိုးကလည်း တော်ရုံသူခိုးက အလွယ်
တကူ ဖွင့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လျှို့ဝှက်နံပါတ်သိမှ အလွယ်
ဖွင့်နိုင်တာ၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး၊ ဒီမှာပဲ စိတ်ပြောင့်
ပြောင့် အိပ်လိုက်တော့...”

“ခြံစောင့်ရှိပေမယ့် ရပ်ရှင်တွေထဲကလိုမျိုး ခြံစောင့်ကို
ရိုက်ပစ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာလို့ ရတာပဲ
မမရဲ့၊ ဒီ... ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလား...”

“ပြောပါဦး...”

“အမုန်းတို့အခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာကို ဒီအခန်းထဲ ရွှေ့
ယူလာလိုက်မယ်လေ”

“နင့်ဟာနင် မ၊ နိုင်ရင် သွားမလားနဲ့ပေါ့”

မိုးစက်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောပစ်လိုက်တော့ အမုန်း
က တကယ် မှတ်ကာ အခန်းတံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်
သည်။

“ဟဲ့... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟို... မလို့ရမလားလို့ သွား မကြည့်မလို့”

“အရူး...”

မိုးစက်က ခပ်ဆတ်ဆတ်အော်တော့မှ အမုန်းက
မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် မိုးစက်ကို ကြောင်ကြည့်
နေသည်။

မိုးစက်က စိတ်တွေရှုပ်လာကာ...

“ငေါ့ပြောတာတောင် နားမလည်ဘူးလားဟင်၊ ဒီလောက်

ပုညင် စာအုပ်တိုက်

ကြီးတဲ့ မီးခံသေတ္တာကြီးကို နင်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်
မလာ၊ အလွယ်တကူ မလာခဲ့လို့ရမှဖြင့် မီးခံသေတ္တာလို
တောင် မခေါ်ဘူး၊ ငါတော်တော် အာရုံနောက်လာပြီ၊
အိပ်မှာဖြင့် အိပ်တော့...”

မိုးစက်က အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်ပြီး စောင်
ကို ခေါင်းဖြိုးခြုံကာ အမုန်းဘက်ကို ကျောခိုင်းထားလိုက်တော့မှ
အမုန်းက ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

အဲ့ဒီနောက် မိုးစက် တဖြည်းဖြည်း အိပ်ပျော်သွား
သည်။

~ ~ ~

မိုးစက် နီးလာတော့ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်က
နာရီလေးကို အရင်လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခုမှ ၄ နာရီခွဲကျော်ကျော်လေးဆိုတော့ မိုးတောင်
ကောင်းကောင်းမလင်းသေးတဲ့ အချိန်ပေါ့။

မိုးစက် အခန်းထဲမှာ အမုန်းရှိနေလို့များ ကြက်အိပ်
ကြက်နိုးဖြစ်နေသလား မသိပါ။

မိုးစက်က အိမ်သာ ထဝင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်
ပြန်အိပ်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။ အိပ်ရေးမဝသေးတာမို့ ခေါင်း
က မကြည်သေး။

မိုးစက်က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေ ကိုယ်ပွတ်ရင်း အိမ်သာ
ဘက်သို့ သွားမည်ပြင်တော့မှ အခန်းထောင့်နံရံလေးကို မှီကာ
ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသော အမုန်းကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရ
သဖြင့် လန့်ဖျပ် မျက်လုံးကျယ်သွားပါသည်။

“ဟဲ့ ... လန့်လိုက်တာဟယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ကြီး
မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး ထထိုင်နေတာလဲ”

“အမုန်း အိပ်မပျော်လို့ပါ”

“တရေးမှကို အိပ်မပျော်သေးတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဘုရားစာလေး ဘာလေးရွတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်
ပေါ့ဟယ်၊ နင့်မလည်း စိတ္တဇဝန် ...”

မိုးစက်က ပြောပြောဆိုဆို အိမ်သာဘက်သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ စိတ်တွေလည်း ရှုပ်သည်။ ခေါင်းတွေလည်း
နောက်သည်။ ကိုယ့်မိထွေးမကလေးကို ဒါထက်ပိုပြီးတော့လည်း
မမေးမနိုင်တော့။ လူလည်း ခုထိ အိပ်ရေးမဝသေး ...။ အမုန်းနဲ့
စကားပြောရင် အလွန်ပင် ဦးနှောက်စားရတာမို့ တရေးနိုးမှာ
ဘာကိုမှမမေးချင်၊ မပြောချင်။

မိုးစက် တျိုးလက်ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ နား
စောက စင်းနေသော မျက်လုံးက ပြူးကျယ်နေပြီ။ မိုးစက်က
အမုန်းကို ဥပေက္ခာပြုကာ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် ကိုယ် ဘုံခနဲ ပြန်လှဲ
ချလိုက်ပြီး စောင်ခေါင်းဖြိုးခြုံထားလိုက်သည်။ သို့သော် ... ပြန်အိပ်

မပျော်တော့။ ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ... ဟိုတစ်ယောက်က ငုတ်တုတ် ကြီး ထထိုင်နေတဲ့ဟာ...။

ခဏကြာတော့ မိုးစက်က မျက်နှာပေါ်က စောင်ကို အသာဆွဲမက အမုန်းဘက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အမုန်း များ အိပ်ပျော်သွားပြီလားလို့ပင်...။ သို့သော် အမုန်းကဖြင့် ငုတ်တုတ်ကနေ မရွှေ့သေး။ ငါနော်... တကယ်စိတ်တိုလာပြီ။ မိုးစက်က ခေါင်းမြီးခြုံထားရင်းကပင် အမုန်းဘက်ကို ကျောပေး အနေအထားပြောင်း၍ ဘေးတစ်စောင်းလေး ကွေးကာ ငြိမ်နေ လိုက်သည်။

ခဏအကြာမှာတော့ တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ အမုန်းရဲ့ အားနည်းလှသော အသံတိုးတိုးလေးကို စကြားရလေ သည်။

“ဦးကို တစ်ခုလောက် ပြောပေးပါလား မမရယ်”

မိုးစက်သည် ကြားသော်လည်း အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မိုးစက်က ဘာမှ မတုံ့ပြန်သော်လည်း အမုန်းက သူ့ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူပြောဆိုသလို တီးတိုးလေး ဆက်ပြောနေသည်။

“ဦးကို... ရည်းစားမထားဖို့ ပြောပေးပါနော် မမ”

ဘုရားရေ...။ မိုးစက် စောင်ခြုံထဲကနေ ဘုရား ကျိတ်တမိသည်။ အမုန်းဟာ ဖေဖေခြေလှမ်းတွေကို သိနေခဲ့တာ ပါလား။ ဖေဖေ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမုန်းကို ဘယ်လို

စကားမျိုး ပြောသင့်သလဲဆိုတာ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရတာမို့ မိုးစက်က ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ဦး ရည်းစားထားတာကို အမုန်းသိတာ ကြာပြီ မမရဲ့၊ ဦး ရေချိုးခန်းဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဦးရည်းစားက ဦးဖုန်းကို မတ်ဆွေပို့တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကို အမုန်း များများနားမလည် လေမယ့် I miss you ဆိုတာလောက်တော့ အမုန်း နားလည် ပါတယ်...။

“ပြီးတော့ ဦးက အမုန်း အိပ်ပျော်နေတယ်ထင်ပြီး သူ့ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းတွေ ခဏခဏပြောတယ်၊ ဦးက သူ့ ရည်းစားကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်လို့ ခဏခဏ ပြောတယ်၊ သူ့ရည်းစားနဲ့ အတူနေချင်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်၊ အမုန်း ဘာလုပ်ရမလဲ မမရယ်...။ ဦး အမုန်းကို ဒီအိမ် ကနေ နှင်ချရင် မမနဲ့လည်း ဝေးရတော့မယ် ထင်တယ်၊ အမုန်း မမကိုချစ်တယ်၊ မမကို အားကျ အတုခိုး ချစ်ခင်ပြီး နေရတာ အမုန်းစိတ်မှာ အားရှိတယ်”

မိုးစက်သည် စောင်ခြုံထဲမှာပင် ကိုယ့်လက်ကလေး ကို ရင်ဘတ်နားသို့ရွှေ့ကာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ဖိထားလိုက်တော့ တဒိတ်ဒိတ် တိုးနေသော နှလုံးခုန်သံကို ထိတွေ့ခံစားမိသည်။ အမုန်းအတွက် ရင်နာမိသော ခံစားချက်၊ သနားရသော ခံစားချက် တို့ဖြင့် မိုးစက်နှလုံးသားတွေ နာကျင်လာရတာမို့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေပင် စို့လာသည်။

“အမုန်း ကြောက်ပါတယ်၊ ဦးကိုလည်း အရမ်းကြောက်

၁၂၄ ♠ ပုညခင်

တယ်၊ အရာရာအားလုံးကို အမုန်းကြောက်နေတယ် မမ
ရယ်..."

ထို့နောက် အမုန်းရဲ့ အသံကလေး တိတ်ဆိတ်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မိုးစက် မျက်လုံးတွေကို နှိတ်ချပစ်လိုက်တော့ မျက်
ရည်စတုရန်း ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ စီးကျသွားသည်။

နင့်အတွက် ငါ မျက်ရည်မကျပါရစေနဲ့လား ငါ
မိတ္တူကလေးရယ်...။ ငါ့မာနလေးနဲ့ငါ စင်ပေါ်မှာပဲ ခပ်တင်း
တင်းလေး နေပါရစေလားဟယ်...။

ခုတော့... ငါ့မှာ ပေပေအမှားအတွက် မျက်နှာတွေ
ပူပြီး နင့် မျက်နှာကိုတောင် မကြည့်ဝံ့အောင်ပါပဲ။

အပိုင်း (၂)

၂၁ ၂၂ ၂၃

(၁၀)

* * *

“ဦးလေး... ဦးလေး၊ ခြံတံခါးရှေ့ထိ မမောင်းနဲ့တော့၊
ဟိုရှေ့ ခြံစည်းရိုးထောင့်မှာပဲ ရပ်လိုက်တော့...”

ဂါမဏိသည် တက္ကဆီသမား ဦးလေးကြီးကို လှမ်း
ပြောလိုက်ရင်း မိုးစက်မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်
မိသည်။ မိုးစက်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ကို အကြောင်းမကြားဘဲ
ဂါမဏိ ပြန်လာတာကိုသာ သိရင် ဒေါ်တွေခွီးနေတော့မှာ အသေ
အချာပင်။ ခုကတည်းကပင် ရွံ့တွနေမည့် မိုးစက်မျက်နှာ၊ စုထော်
နေမည့် မိုးစက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှင့် တရစပ် ပြောဆိုအပြစ်တင် ဂျီကျ
တော့မည်မို့ မိုးစက်ရဲ့ စကားလုံးတို့ကို မြင်ယောင် ကြားယောင်
ကာ ဂါမဏိက ရယ်ချင်နေမိသည်။ အရူးမ ... အရူးမ၊ မိုးစက်
ဂျီကျရင် အရူးမလို့ ခေါ်ပြီး မခံချင်အောင် ကလိပ်ဖက်ဦးမည်။
ဂါမဏိသည် တက္ကဆီ ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဦးထုပ်ကို

မှည့်ခင် စာအုပ်တိုက်

ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်း၊ အိတ်ကြီးကြီး တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်၊ လက်ရေချိုကို လက်ကဆွဲကာ ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။

ဂါမဏီပုံစံက ပင်လယ်ဓားပြလိုလို၊ ဂိုဏ်းစကား လိုလို ပုံမျိုးမို့ ခုနေ အသိတွေမြင်သွားရင်တောင် ဂါမဏီမှန်း သိမှာမဟုတ်ပါ။

ဂါမဏီက သင်္ဘောကနေ တစ်ခါဆင်းလာတိုင်း စတိုင်လ်တစ်မျိုး ထွင်ထွင်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတလေ ဆံပင် ဖွတ်ပြီးကျစ်ဖြင့်၊ တစ်ခါတလေ ဆံပင်ပွပွဖားဖား၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဆံမူရိုင်းစတိုင်လ် ...။ တစ်ခေါက်နှင့်တစ်ခေါက် မရိုးရအောင် စတိုင်လ်အမျိုးမျိုး ထွင်လာသည်။ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ကြာတော့မှ ဆံပင်တို ပြန်ညှပ်ကာ အရင် ပုံစံအတိုင်း ပြန်ပြောင်းလိုက်မြဲပင်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဂါမဏီက နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူနှင့်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို တစ်ဆက်တည်း ပုံဖော်ရိတ်ထားသည်။ ကျောလည်နီးပါး ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နောက်လှန်ပြီးကာ ဖားလျား ဖြန့်ချ၍ police မျက်မှန် အမည်းကြီးကို တပ်ထားသည်။ ဂျင်း ဘောင်းဘီက အရောင်မွဲမွဲ ဒူးပြဲပြဲ၊ ခါးပတ်ခေါင်းက ပြူးပြဲကြီး ဖား။ တီရှပ်အနက် ခပ်ကျပ်ကျပ်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကျပ်လည်သာ ဂျာကင်အနီရဲရဲကို ထပ်ဝတ်၍ ခွာမြင့် ဦးချွန် ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ထား သည်။ စတိုင်လ်သာ ထုတ်ထားရတယ် ... ဟူး ... ပူလိုက်တာ တော့ အလွန်ပါတကား ...။

ဂါမဏီသည် လက်ရေရှိ လက်ကိုင်ကို ထုတ်၍

လက်ရေရှိကို လှိုမ့်ဆွဲလာရင်း လက်တစ်ဖက်က ဂျာကင်ရှေ့စ တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ ဟပြီဟပြီလုပ်၍ လေဝင်ပြီး အပူလေးဘာ လေး သက်သာအောင် လုပ်လာရသော်လည်း အပူအအိုက်ကတော့ သက်သာမသွားပါ။

ဂါမဏီက လေပူတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်ရင်း အိမ် ရောက်ရင်တော့ အဝတ်အစားတွေကို ပစ်ပြတ်ချွတ်ကာ အားရပါးရ ရေချိုးပြီး အဲကွန်းကို အအေးဆုံးဖွင့်၍ အိပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု အားခဲ ထားလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ရေတဝချိုး၊ အမှေ့လက်ရာ ကို တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန် အဝအပြီဆွဲပြီး တစ်ဝကြီး အိပ်ပစ်နိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကြီးကိုရဖို့ဆိုတာ ဂါမဏီ ပြန်လာ တာကို မိုးစက် မသိမှဖြစ်မည်ပင် ...။ မိုးစက်သာ ဒီနေ့ ဂါမဏီ ပြန်လာမယ်ဆိုတာကိုသာ ကြိုသိကြည့်ပါလား ...။ လေဆိပ်ကို လာကြိုခေါ်ပြီး အိမ်အထိလိုက်လာကာ စကားတွေ မနားတမ်းပြော ရင်း ပါလာသမျှပစ္စည်းတွေကို ပွတော့မှာမို့ ဂါမဏီမှာ ကောင်း ကောင်း နားရမှာတောင်မဟုတ်ပါ။ အလကား မျက်စိစိလှုပ်၊ နားပူ အကင်တော့ မယ်မင်းကြီးမ မိုးစက်မေက သိပ်လုပ်တတ်တာလေ။

ဂါမဏီက မိုးစက်တို့ အိမ်ဘက်ကနေ လှမ်းကြည့် ရင် မမြင်ရနိုင်သည့် လမ်းကြောင်းကို ရွေး၍ ခြံတံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ ထို့နောက် အသင့်ပါလာသော သော့ဖြင့် ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်ကာ ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ ဂါမဏီ ပြန်လာမယ်ဆိုတာကို မာမီလည်း

မသိ...။ ဒက်ဒီလည်း မသိ။ ဒက်ဒီကတော့ ဒီအချိန် ရုံးမှာပဲ ရှိလိမ့်မည်။ အိမ်မှာရှိဖို့ သေချာတာကတော့ မာမီပင်။ မာမီကိုလည်း ကြိုပြောထားခဲ့တာမို့ ဂါမဏိက မာမီကို စနောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဝင်လာခဲ့သည်။
ဟော... ဟိုမှာ အိမ်တံခါးဝကို ကျောပေးရပ်ပြီး ဆိုဟတွေ နေရာချထားဖို့ ညွှန်ကြားနေတဲ့ မာမီကို တွေ့ပါပြီခင်ဗျာ...။

ဂါမဏိက အထုပ်အပိုးတွေကို ချထားပစ်ခဲ့ပြီး မာမီနောက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးကပ်သွားကာ...

“ဝူး... အူး... ဟူး... ဟူး...”

“ဟဲ့... အောင်မလေး...”

မာမီက လန့်ဖျပ်အော်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂါမဏိက ဆံပင်ရှည်ပွကြီး တယမ်းယမ်းဖြင့် ခေါင်းကို ဘယ်ညှာ ခါးယမ်းကာ တောတွင်းသားလို အသံမျိုးဖြင့် အော်နေသည်။

“ဝူး... အူး... ဝူး... အူး... ဟူး... ဟူး...”

မာမီက ကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာ ဆိုဟရွှေ့နေသော ကောင်မလေးက လန့်အော်လိုက်သည်။

“ခ... ခ၊ ဓားပြ... ဓားပြ... ဓားပြ၊ အောင်မလေး ဓားပြလာတိုက်နေပါတယ်ရှင်”

“ဟ... ဟ... မိစု... မိစု၊ ငါ့ပါဟ... ငါ့ပါ... ဂါမဏိပါ၊ ပြဿနာပဲ၊ နင်စွတ်အော်တာနဲ့ ငါ အချောင်အပမ်းနဲ့ နေရဦးမယ်”

ဂါမဏိက မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ဆံပင်တွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်တော့မှ ဂါမဏိကို မှတ်မိသွားကြကာ...

“ကြည့်စမ်း... ကောင်စုတ်လေး၊ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုမပြောဘဲ အမေကို လန့်အောင်လုပ်တယ်”

မာမီက ဂါမဏိ လက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး ဂါမဏိကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

မိစုက တဟီးဟီးရယ်ကာ...

“အဟီး... ကိုဂါဂါက တကယ် ဓားပြနဲ့တူနေတော့ မိစုတို့အိမ်ကို နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဓားပြဝင်တိုက်ပြီပဲ ထင်မိတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်... ကြည့်စမ်းပါဦး ဖြစ်လာတဲ့ရုပ်က၊ ဒါက ဘာစတိုင်လဲ...”

“ပင်လယ်ဓားပြ စတိုင်လ်ပေါ့ မာမီရ...”

“ပင်လယ်ဓားပြဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ မာမီမှာလေ သားတို့ သဘော ဆိုမာလီတွေနဲ့ မတွေ့ပါစေနဲ့ဆိုပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ရတာ အမောပဲ”

“အဲဒီလောက်ကြီး စိုးရိမ်ဖို့မလိုပါဘူး မာမီရယ်၊ အေးဆေးပါ၊ ကဲ... ဒီနေ့တော့ မာမီလက်ရာကို အပြတ် ဝါးမယ်ဗျာ”

“အေးပါ... အေးပါ... ဝါးရပါမယ်၊ သား ပြန်လာမယ်မှန်း သာ သိရင် ဟင်းတွေအများကြီး ပိုချက်လားမှာ”

“ရှိတာနဲ့ စားတာပေါ့ မာမိရယ်၊ မာမိလက်ရာဖြစ်ရင် ပြီးရော၊ သားက အိမ်ထဲမင်း အိမ်ဟင်းကို လွှမ်းနေတာ”
“အေးပါ ... အေးပါ သားရယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... ရေအရံ သွားချိုးပြီး မင်းဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးကို သေချာပြီးသင် စည်းနှောင်လာခဲ့ ...၊ မာမိ သားရေချိုးနေတုန်း ဟင်းလေး တစ်မည်နှစ်မည် ထပ်လုပ်ထားလိုက်ဦးမယ်”

“အပင်ပန်းခံ လုပ်မနေပါနဲ့ မာမိ”

“မပင်ပန်းပါဘူး၊ သားကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကြီးက ကြော် လိုက်ရင်ခဏပဲ၊ ခရမ်းချဉ်သီး အစိမ်းသုပ်ပေးမယ်၊ ငါးဖယ် လေးလည်း သုပ်လိုက်မယ်၊ သားက မေမေလက်ရာ အသုပ် ဆိုရင် အရမ်းကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မိစုရေ ... သား ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦး ...”

မာမိက ဂါမဏီမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စိမ့်ခန့်ခဲ့နေသည်။ မာမိနဲ့ မိုးစက်က သိပ်တော့မထူး။ ဂါမဏီ သဘောအကြိမ်ကြိမ် တက်နေပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘဲ ပြန်လာမယ့်နေ့ကို အမျှော်ကြီးမျှော်ပြီး ပြန်လာတော့လည်း အရိပ် တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတတ်သည်။

“ဟဲ့ ... သား၊ မင်း ပြန်လာမှာကို မိုးစက်လည်း မသိဘူး လား”

“မသိဘူး မာမိ၊ သူ့ကြိုပြောထားရင် သား အေးအေးဆေး ဆေး နားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မိုးစက်တော့ စိတ်ကောက်ဦးတော့မှာပဲ”

“ကောက်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး”

“ခုနေ ပုန်းဆက်ပြောရင် ပြောလိုက်ပါလား”

“မဆက်ရဲဘူး မာမိရဲ့၊ ခုဆက်လိုက်ရင် ခုရောက်ချလာမှာ၊ သူလာရင် ဘာမှ ပြောင့်ပြောင့်လုပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သားက ရေချိုးပြီးရင် မာမိနဲ့ ထမင်းအတူတူစားမယ်၊ စားပြီးရင် တရေးအိပ်မယ်၊ နီးလာရင် လမ်းထိပ်က စားနေ ကျ တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ တုတ်ထိုး တစ်ဝကြီး သွားစားမယ်၊ ပြီးမှ မိုးစက်ဆီ သွားမယ်၊ သားဘာသာ အစီအစဉ် ဆွဲထား ပြီးသား ...”

“ငါ့သားမလည်း ပြန်လာပြီဆို ဒီတုတ်ထိုးသည်ဆီပဲ အရင် သွားသွားနေတာ၊ တုတ်ထိုးသည်က သူ့ရည်းစားကျနေတာ ပဲ ...”

“ဟား ... ဟား ... သူ့ မကြိုက်ပေမယ့် သူ့တုတ်ထိုးတော့ ကြိုက်တာကိုး မာမိရဲ့”

ဂါမဏီက ရယ်မောရင်း သူ့အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ် သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ စဉ်းစားလာခဲ့တဲ့ အတိုင်း အဝတ်အစားတွေကို ပစ်ပြတ်ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရေတစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်တော့ လူ့က လန်းဆန်းလာပါသည်။

ရေချိုးပြီးတော့ သူက ဘောင်းဘီတိုပုလွန်နဲ့ တီရှပ် လက်ပြတ်ကို ဝတ်ကာ ခေါင်းလျှော်ပြီး စ ဆံပင်လွှဲကိုတော့ ဒီ

အတိုင်း ဖားလျားဖြန့်ချထားပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မာမိက ထမင်းခိုင်းကြီးကို ဝေဝေဆာဆာပြင်၍ ကြိုစောင့်နေသည်။

“ဟား... မွေးနေတာပဲ၊ အနံ့ရွံလိုက်တာနဲ့တောင် ဝသွားပြီ”

ဂါမဏိက ထမင်းစားခန်းဝမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ငြိမ့်ဖူးထောက်၍ အသက်တစ်ဝကြီး ရှိုက်ရှုရင်း ပြောလိုက်တာမို့ မိခင်ဖြစ်သူက သားကလေးရဲ့ ချစ်စဖွယ် ကလေးဆန်လှသော အမူအရာကို သဘောကျသွားပါသည်။ ဒီသားဟာ အသက်သာ အစိတ်ကျော်စ ပြုပေမယ့် ခုထိ အမေကို ကလေးလို ချဲ့ချင်တုန်းပင်။

“ကဲ... မြန်မြန် ကြွလာတော်မူပါတော့၊ ဟွန်း... ပဲဟင်းချက်မထားမိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့ဆို မင်းနှုတ်ခမ်းမွေး ထူပျစ်ပျစ်နဲ့ ပဲဟင်းနဲ့တော့ တွေ့ဦးမယ်၊ မင့် အဖေအမျှင်တွေကို ခပ်မြန်မြန်သာရှင်းပစ်လိုက်ပါတော့ဟယ်”

“နှစ်ရက်လောက်တော့ ဒီအတိုင်း ထားပါရစေဦး မာမိက ပြီးရင် မာမိက ထားပါဆိုတောင် သား မထားဘူး”

“မင်းထားချင်လည်း မိုးစက်က ကပ်ကြေးတစ်ချောင်းမှ အလစ်ချောင်းပြီး ဇွတ်လိုက်ညှပ်မှာပဲ မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒီ မိုးစက်က အလကား လူဆိုးမ...”

ဂါမဏိက ပြောရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ထိုက်

သည်။ မာမိက ဂါမဏိ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“စား... သား၊ အားရပါးရသာ စား”

“စားမှာ၊ စားမှာ၊ မပြောလည်း စားမှာ...”

ဂါမဏိက ခေါင်းမဖော်တမ်း စားနေတာကို မာမိက ခပ် ဖြည်းဖြည်းစားရင်း အရိပ်ကြည့်နေသည်။ ဂါမဏိက ပုစွန်ဆို ခေါင်းထဲက အဆီအနှစ်တွေကို ပိုကြိုက်တတ်တာမို့ မာမိက ပုစွန်ထုပ်ကို ခေါင်းဖြုတ်၍ ဂါမဏိပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ မာမိက သူ့ဖို့ဆို အသေးအမွှားလေးတွေကအစ ဂရုစိုက်တတ်သည်။

သူကလည်း မာမိ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်အောင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး အရသာခံစားရင်း ‘အား... ကောင်းမှကောင်း’၊ ‘ဝွတ်ရှယ်ပဲကွာ’၊ ‘ဆွေမျိုးမေ့ပြီ’၊ ‘နတ်သုခါနဲ့ မလဲဘူး’ စသဖြင့် ရေရွတ်နေတာမို့ မာမိက တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မာမိက အသင့်ပြင်ထားသည့် လက်ဖက်သုပ်နှင့် သစ်သီးမျိုးစုံပန်းကန်ကို ချပေးရင်း...

“သားရယ်... မင့်ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးကို အရင်စည်းထားလိုက်စမ်းပါ၊ ခုလောက်ဆို ဆံပင်က ခြောက်လောက်ပါပြီ”

“သားမှာ ခေါင်းစည်းကြိုးမရှိဘူး မာမိရ”

“မိစုရေ... ငါ့အခန်းထဲက ခေါင်းစည်းကြိုး သွားယူလာခဲ့စမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

မိစ္ဆာက မာမိအခန်းဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီးနောက် ဘဲနှုတ်သီး ညှပ်ကလစ်ကြီးကို ယူကာ ပြန်ရောက်လာသည်။

“အန်တီ... ခေါင်းစည်းကြိုးမရှိလို့ ကလစ်ပဲ ယူခဲ့တယ်”

“ဟဲ့... ဒီကလစ်ကို ငါ့သားက ဘယ်လိုညှပ်ရမှာလဲ၊ သား ရေကြိုးကွင်းကလေးတွေ မတွေ့ဘူးလား”

“မတွေ့ဘူး အန်တီ...”

“နင် သေချာရော ရှာလို့လား”

“ရပါတယ် မာမိရာ၊ ဒါနဲ့လည်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ လေး... မိစု”

“ဟဲ့... မဟုတ်တာ”

မာမိက တားပေမယ့် ဂါမဏိက ဆံပင်တွေကို စုသိမ်းခေါက်တင်ကာ အဝါရောင် ကလစ်ကြိုးဖြင့် ညှပ်ထားလိုက်တာမို့ မာမိက ဂါမဏိပုံစံကိုကြည့်ကာ ရယ်၏။

မာမိက ဂါမဏိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ ပန်းသီးစိပ် ပန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့ သား... ဒီကြားထဲမှာ မိုးစက်နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်ရဲ့လား”

“ပြောဖြစ်ပါတယ် မာမိ”

“သူ ဘာအထွေအထူး ပြောသေးလဲ”

“သူ့အဖေ မိန်းမယူတဲ့ကိစ္စ ပြောတယ် မာမိ...”

မာမိက သက်ပြင်းချရင်း...

“မိုးစက်လည်း တော်တော် စိတ်ရှုပ်ရမှာပဲ၊ ကိုတိုးမင်းကလည်း ဒီအရွယ်ထိ လူကြီးဆန်ဆန် အနေမှန်မှန် နေချင်တဲ့

သူမျိုး မဟုတ်တော့လည်း ခက်တယ်၊ သားအဖေတောင် ကိုတိုးမင်းကို သိပ်ကြည့်မရချင်တော့ဘူး၊ မေမေလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်တာရော၊ မျက်နှာပူတာရောနဲ့ မိုးစက်တို့အိမ်ဘက်ကို သိပ်မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ မေမေကတော့ မိုးစက်ကိုပဲ သနားပါတယ်၊ သူ့မိထွေးလေးနဲ့ အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူး”

“သားနဲ့ ဖုန်းပြောတုန်းကတော့ သူ့စကားတွေက သူ့မိထွေးလေးဘက်ကတောင် ပါနေသလိုပဲ၊ သူ့အဖေက သူ့မိထွေးလေးကို ဂရုမစိုက် လူရာမသွင်းလို့ သူကတောင် သူ့အဖေကို မကျေနပ်သလို ဖြစ်နေတာ...”

“မိုးစက်လေးကတော့ စိတ်ရင်းကောင်းတော့ မျှမျှတတ ဆက်ဆံမှာပါ၊ သူ့စိတ်ဆင်းရဲနေရင် မင်းက နည်းနည်း ပါးပါး ချောမော့ဖျောင်းဖျလိုက်ဦး၊ မထူးပါဘူးဟယ်၊ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာတုန်း မိုးစက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့၊ ဒါမှ မေမေအိမ်မှာ ခေါ်ထားလို့ရမှာ...”

“အာ... မေမေတို့ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အိပ်ချင်ပြီဗျို့...”

“ဟဲ့... စားဦးလေ”

“ဝပြီဗျို့...”

ဂါမဏိက ပန်းသီးစိတ် သုံးလေးစိတ်ကို ယူ၍ လက်မြှောက်ပြကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုမှလုပ်ရင် မိုးစက်ကို ငယ်ကတည်းက ချစ်ရင်းစွဲရှိသော မာမိက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုပဲ မြားဦးလှည့်လာတော့မှာမို့ပင်... သူကတော့

၁၃၈ ♠ ပုညခင်

မိုးစက်နဲ့ ပတ်သက်သည့် သူ့ခံစားချက်တွေ မပြတ်သားသရွေ့
ဘာကိုမှ မဆုံးဖြတ်ချင်သေးပါ။

ဂါမဏိက အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲချလိုက်ပြီး ခုတင်ဘေး
စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသည့် ၁၀ နှစ်အရွယ်တုန်းက မိုးစက်နှင့်အတူ
တွဲရှိက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ယူကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံပေါ်က
ပုန်မှုန့်လေး နည်းနည်းပါးပါးကို သေချာသုတ်လိုက်သည်။

သူနဲ့ အဝတ်အစားဆင်တူဝတ်ပြီး ရက်ကတ်ဆင်တူ
ကိုင်ကာ သူနဲ့ ပန်းချင်းဖက်ပြီး ရယ်မောနေသည့် မိုးစက်ပုံကို
ကြည့်ရင်း ဂါမဏိက ဟက်ခနဲ အသံထွက်၍ ရယ်မိသည်။
ကြည့်ပါလား... ရုပ်ကိုက ယောက်ျားလေးလိုလိုနဲ့ ပြောင်တိပြောင်
စပ်လေး၊ ဂါမဏိနဲ့ ဆင်တူညှပ်ထားသည့် ယောက်ျားလေး ဆံပင်
ပုံလေး တိုတိုထောင်ထောင်နှင့်မို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ရင် ယောက်ျား
လေးဟု ထင်ရသည်။ ရုပ်နေပုံက ယောက်ျားလေးပုံမျိုး အတုနီး
ကာ ရုပ်နေပြီး မျက်နှာစပ်မော့မော့နှင့် အိုက်တင်ထုတ်ထားသေး
သည်။

“ရုပ်ကိုက ...ဟင်း...”

ဂါမဏိက ဓာတ်ပုံထဲက မိုးစက်ခေါင်းကို လက်ဆံ
ဖြင့် ဗျတ်ခနဲ လှမ်းခေါက်လိုက်ပြီးမှ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ် လှမ်း
တင်လိုက်ပြီး အိပ်စက်ရန် မျက်လုံးတွေ မှေးမှိတ်ထားလိုက်ပါ
သည်။

၂၈ ၂၈ ၂၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၁)

* * *

“တစ်ဖန်းလုံး အပြတ် တစ်သောင်းနဲ့ ဝယ်မယ်၊ ရောင်း
မလား။”

ဂါမဏိက ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ကြီးရှေ့မှာ ခပ်
တည်တည် လက်ပိုက်ရပ်ရင်း လေသံမာမာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်
သည်။ ဂါမဏိနဲ့ ခင်သော တုတ်ထိုးသည် ဦးလေးကြီးက ဂါမဏိ
ကို မမှတ်မိဘဲ...

“ရမလားကွ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဈေးတွေ လာမပြောနဲ့၊ ငါးသောင်း
ပေးမယ်ဆိုရင်တောင် စဉ်းစားရဦးမယ်”

ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်ပုံကြောင့် ဂါမဏိက ရယ်
ချင်သွားသည်။ လူဖြောင့်စိတ်တို့ ဦးလေးကြီးက ခင်ဖို့သောင်း
သည်။ ဒီလမ်းထိပ်မှာ တုတ်ထိုးရောင်းရင်း သူ့သမီးကို ကျောင်း
ထားတာ ခုဆို ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်တောင် ရှာဖွေပြီးဟု အမြဲ
ပြောတတ်သော ဦးလေးကြီးနှင့် ဂါမဏိ ခင်သော လေးနှစ်လောက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၀ ♣ ပုညခင်

တောင် ရှိတော့မည်။ ဂါမဏိ မြန်မာပြည်မှာ နေချိန်ဆို တစ်ပတ် နှစ်ခါတော့ အနည်းဆုံး လာစားဖြစ်တာမို့ပင် ...။

“ဒါဆိုလည်း လက်လီပဲ ဝယ်စားရတာပေါ့ဗျာ၊ နားရွက် ကြီးကြီးလေး လှီးပေး၊ စားချင်လွန်းလို့ လာစားတယ်မထင် နဲ့၊ လွမ်းလို့ လာစားတာ...”

“ဟ၊ မင်း ... ဂါမဏိ မဟုတ်လား”

“ဟဲဟဲ ... ဟုတ်ပါ ...”

“ဟား ... ဟား ... မသိလို့ပါကွာ၊ လာ ... လာ ... ထိုင်၊ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ ...”

“ဒီနေ့ပဲ ...၊ ဦးလေးကို လွမ်းလို့ ဦးလေးဆီ အရင်လာ တာ ...”

ဂါမဏိက နံပုလေးတစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ထိုင်ချလိုက် သည်။ ဦးလေးကြီးက ဂါမဏိစတိုင်လ်ကို မမှတ်မိပေမယ့် ဂါမဏိ ပြောနေကျ ‘လွမ်းလို့လာစားတာ’ ဆိုသည့် စကားကိုတော့ သေချာ မှတ်မိသွယ် ...။ ဦးလေးကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဂါမဏိ အတွက် နားရွက်ကြီးကြီး လှီးပေးရင်း ...

“မင်းက သရုပ်ဆောင်ကောင်းတော့ ဦးလေးက ဘယ်မှတ်မိ ပါ့မလဲကွာ ...”

“ဦးလေး မျက်စိထဲမှာ ကျွန်တော့်ပုံက ဘယ်လိုပုံစံပေါက် နေလို့လဲ ...”

“ဟား ... မသိရင် ခါးပိုက်နှိုက်လား၊ အကြမ်းဖက်သမား လား အောက်မေ့ရတယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်ရာစွာသော အမုန်း ♣ ၁၄၁

“ဟား ... ဟား ... အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား၊ မြန်မြန် ပုံစံပြောင်းမှပဲ၊ တော်ကြာ အချုပ်ထဲ ဆွဲသွင်းခံနေရဦးမယ်”

ဂါမဏိက ရယ်မောရင်း ဦးလေးကြီး အသင့်လှီးပေး တာတွေကို တုတ်ချောင်းလေးဖြင့် ထိုးကာ ထိုးကာ အဆက်မပြတ် ယူစားနေသည်။ မိုးစက်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့ဆီအရင်မသွားဘဲ တုတ်ထိုးသည်ဆီ အရင်လာတာကိုသာသိရင် ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသထွက်နေမလဲမသိ။ ဟိုအရင်အခေါက်တွေတုန်းကတော့ ...

“ခဏန္တ ... နင် တုတ်ထိုးသည်ကြီးကို ယောက္ခမတော်ချင် နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ... ဂါမဏိကို မျက်လုံးကြီးပြူးကြည့်ရင်း မယုံ သကာ မေးဖူးသည်။

“နင် အဲဒီဦးလေးကြီး သမီးကိုကြိုက်နေတာလား”

ဟုလည်း မေးတတ်သေးတာမို့ ဂါမဏိမှာ မိုးစက်ရဲ့ စူပပ်ပုပ်ပုံစံကိုကြည့်ရင်း အားရပါးရ ရယ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဂါမဏိက တုတ်ထိုးစားရင်းက မိုးစက်အကြောင်း တွေးကာ ပြုံးစိစိဖြစ်လာရဆဲ ဦးလေးကြီးက လမ်းဘက်သို့ မေး ဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟော ... ဟိုမှာ လာပါပြီ၊ မင်းလိုပဲ ငါ့တုတ်ထိုးကို စွဲလမ်းတဲ့ တစ်ယောက် ...”

ဂါမဏိက ဦးလေးကြီး မေးဆတ်ပြသည့်ဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့ပင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဘာမှ မထူးဆန်းသော်လည်း တစ်ခုခုကပဲ ထူးဆန်းနေသလို ထင်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဂါမဏီတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။

ပုံစံလေးက ပုတုပုတုနှင့် တစ်မျိုးလေး။ မျက်တောင်ရှည်ရှည် ထင်းထင်းတို့ ဝန်းရံထားသည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်ကြောင့် အဝေးက ကြည့်သော်လည်း သူမမျက်နှာက ထူးခြားထင်ရှားနေသည်။ ရှေ့ဆံပင်လေးတွေ နဖူးပေါ် မညီမညာစင်းကျနေကာ နောက်ဆံပင်တွေကို စုစည်းထားသော အပြင်အဆင်က သာမန်ဆန်လွန်းသည်။ ပုလဲလုံး နားဆွဲလေး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လျှောက်လာနေသော သွေးကွေးပုညက်ကလေးမလေး။ ထူးခြားတဲ့ မျက်လုံးတွေကလွဲရင် ထင်ရှားလှပတာဆိုလို့ ဘာမှ မရှိတဲ့ သာမန် ကောင်မလေး...။ အနားနီးလာလေ သူမရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့၊ သိမ်ငယ်ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ ပုံစံလေးက ထင်ရှားလာလေ...။

“အဲ့ဒါလေးက ငါ့ဖောက်သည် အသစ်ကလေးကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်ကမှ ရောက်လာတာ၊ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်တော့ ပုံမှန်လာစားတာပဲ၊ ဘယ်အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလဲတော့ မသိဘူး၊ လခလေး ခြစ်ခြုပ်ပြီး လာစားရရှာပုံပဲ၊ ဦးလေးလည်း သနားတာနဲ့ ပိုပိုသာသာလေး လှီးပေးပါတယ်”

ဦးလေးကြီး ပြောနေတုန်းမှာ ကောင်မလေးက ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

“ငါ့တူမတို့ကတော့ အချိန်မှန်ပဲဟေ့၊ လာ... လာ... ထိုင်ကလေးမ”

ကောင်မလေးက ဂါမဏီ ဘေးနားက ခုံပုတစ်လုံးကို လှမ်းဆွဲယူပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ပြီးမှ ဆံပင်ဖားလျှားနှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ထိုင်နေသော ဂါမဏီကို မြင်သွားကာ “ဟင်...”

ဟု တိုးတိုးလေး အသံထွက်သွားပြီး ထိုင်ရာမှထကာ ခုံလေးကို ဂါမဏီနှင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရွှေ့ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ဂါမဏီကို လန့်သွားပုံ ရတာမို့ ဂါမဏီက ရယ်ချင်သွားသည်။ လူကိုမျှား သူခိုးကြမ်းပိုးထင်နေသလား မသိပါ။

ကောင်မလေးက ဂါမဏီကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း...

“ဦး... ဦးလေး... မြန်မြန်လေး လှီးပေးပါ”

“ဘာတွေ အရေးကြီးလာတာလဲ ငါ့တူမကြီးရဲ့၊ အရင်လို အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဂါမဏီကို ရွံ့တွန့်တွန့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ဂါမဏီက ကိုယ့်ကို ကြောက်နေပုံရသည့် ကောင်မလေးကို စချင်လာကာ ကောင်မလေးဘက်သို့ ကိုယ့်ခုံကို တွဲရွှေ့ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကလည်း အလန်ကြီး လန့်သွားပုံဖြင့် နဂို ပြုလက်စ မျက်လုံးက ပိုပြုလွှဲသွားကာ ဖာဖာဖက်သို့ ခပ်မြန်မြန် တိုးရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၄ ♣ ပညာခင်

ဂါမဏိက မျက်နှာကို တင်းပစ်လိုက်ရင်း တုတ်ထိုးသည် ဦးလေးကြီးကို ကြည့်ကာ အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့်...

“ဒီမယ် ဦးလေးကြီး... ကျုပ် ဒီနေ့ ထောင်ကထွက်လာတာ၊ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျား တုတ်ထိုးဖို့မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်စားချင်သလောက် အလကား စားသွားမယ်”

ဦးလေးကြီးက တအံ့တဩ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဂါမဏိက မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဦးလေးကြီးက သဘောပေါက်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

ကောင်မလေးကတော့ အလန့်ကြီး လန့်သွားပုံဖြင့်

“ဦး... ဦးလေး၊ ကျွန်မ မစားတော့ဘူးနော်”

ဟု ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် နှင့် ဂါမဏိအသံက မာမာထန်ထန် ထွက်လာသည်။

“ပြန်ထိုင်စမ်း...”

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ထိုင်ခဲ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှိတာ အကုန်ထုတ်...”

ကောင်မလေးက ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးကို အနားက ခုံပုလေးပေါ်သို့ ဖျပ်ခါ့ချပေးလိုက်သည်။

“တခြား... ဘာကျန်သေးလဲ”

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အပန်း ♣ ၁၄၅

ကောင်မလေးက ပုလဲနားဆွဲလေးကို တုန်တုန်ရင်ရင် ချွတ်လိုက်ပြီး ဂါမဏိ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ လှမ်းပေးနေသည်။

“ဟား... ဟား... မင်းလုပ်ပုံနဲ့တော့ တော်ကြာ တကယ့် သူခိုးဓားပြမှတ်ပြီး ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပါ့မယ်ကွာ၊ ကဲ... ကဲ... တူမကြီး ကြောက်မနေနဲ့၊ သူက လူကောင်းပါကွယ်၊ ငါတူမကြီးကို တမင် စနေတာပါ...”

ဦးလေးကြီးက တဟားဟား ထရယ်တော့မှ ဂါမဏိက ပြုံးစိစိဖြင့်...

“သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာလှိုင်းကြီး ကြောက်နေတာကိုး ဦးလေးရ...”

ကောင်မလေးက နဝေတိမ်တောင် ယုံရခက်ခက် မျက်နှာဖြင့် ဂါမဏိကိုတစ်လှည့်၊ ဦးလေးကြီးကို တစ်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်သွားလေသည်။

“ဟေ့... တုတ်ထိုးစားသွားဦးလေ”

ဂါမဏိက လှမ်းအော်သော်လည်း သူမက လှည့်တောင် ကြည့်မသွားချေ...

“မင်းကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် နောက်လည်း နောက်ပါကွာ၊ ဟိုခမျာ တော်တော် လန့်သွားရှာတာ၊ တော်ကြာ ငါတုတ်ထိုးတောင် လာမစားရဲဘဲ နေပါဦးမယ်”

“ကောင်မလေး ကြည့်ရတာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကျပ်တောင်ပြည့်ရဲ့လား မသိပါဘူး ဦးလေးရ”

ပညာခင် စာအုပ်တိုက်

၁၄၆ ♠ ပညောင်

ဂါမဏိက ရယ်ရယ်မောမော ပြောရင်း တုတ်ထိုးကို ဆက်စားနေလိုက်သည်။ ဝအောင်စားပြီးမှ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ဂါမဏိတို့ ခြံကိုကျော်ပြီးမှ မိုးစက်တို့ ခြံကိုရောက်မှာမို့ ဂါမဏိက ကိုယ့်ခြံရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်လာနေဆဲ...

“ဟဲ့...”

“ဟာ... မိုးစက်”

မိုးစက်က ဂါမဏိတို့ ခြံထဲမှ ထွက်လာကာ ဂါမဏိရဲ့ ကျောကုန်းနှင့် ပန်းတွေ လက်တွေကို ထုရိုက်လိုက်ရင်း...

“ဂါစုတ်... အကျင့်ပုပ်... ညစ်စုတ်၊ ပြန်လာတာတောင် ငါ့ကို အသိမပေးဘူး”

“ဟ... ဟ... ခုပဲ နင့်ဆီလာမလို့ပါ မိုးစက်ရာ”

ဂါမဏိက မိုးစက်လက်က လွှတ်အောင်ရှောင်ရင်း ဖြေရှင်းချက် ပေးနေရသည်။

“ခုမှ လာစရာလား၊ ခုမှ လာစရာလား၊ ပြန်လာမယ့်နေ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောပါလား...”

“နင် လာကြိုရင် ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါဟ”

“အဝီတွေ မပြောနဲ့ ဂါ၊ ကြိုမပြောရင်တောင် ရောက်ရောက်ချင်း ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ခုတော့ ငါ့မှာ အန်တီဖုန်းဆက်ပြောမှ သိရတယ်”

“ဟာ... မေမေက နှုတ်မလုံဘူးကွာ”

“ဟင်... နင်က နှုတ်ပိတ်ထားတယ်ပေါ့လေ”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၁၄၇

“အဟဲ... မပိတ်ပါဘူး”

“နင်... အခု ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“လမ်းထိပ်မှာ တုတ်ထိုးသွားစားတာ”

“ကြည့်စမ်း...၊ နင့်ယောက္ခမမို့လို့ အရင်သွားတွေ့ရတာလား ဂါရဲ့”

“တုတ်ထိုး စားချင်စိတ်က ဘယ်လိုမှ နှိပ်ကွပ်မရလို့ပါဟာ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ငါ့ဆီလာပြီး ငါနဲ့အတူ သွားလို့ရတာပဲ”

“နင်က ဝက်သားမစားတော့ နင့်ကိုခေါ်ရတာ အားနာတယ်”

“ငါမစားလည်း အနားက ထိုင်စောင့်ပေးမှာပေါ့”

“စောင့်ခိုင်းရမှာ အားနာလို့ပါ”

“ဆင်ခြေတွေ၊ ဆင်ခြေတွေ...”

မိုးစက်က ဂါ့ကို ဒေါသဖြင့် ပြောရင်း ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဆိုကာ မျက်ရည်ရစ်လည်လာပါသည်။ မိုးစက်မှာတော့ လွမ်းလိုက်ရတာ... မျှော်လိုက်ရတာ။ ဂါကတော့ ပြန်ရောက်တာတောင် မိုးစက်ဆီ ချက်ချင်း ရောက်မလာတာကို ဝမ်းနည်းလှသော်လည်း ဒါဟာ ဂါ့စတိုင်လ်ပဲမို့ မိုးစက်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ပျော်သလိုနေတတ်တဲ့ ဂါဟာ ဒီလိုပြုမူတတ်ပေမယ့်လည်း မိုးစက်ကို သံယောဇဉ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှိတာ...။ မိုးစက်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ဂရုစိုက် လေးလည်ပေးတတ်တာကိုတော့ မိုးစက် နားလည်ပါသည်။ ခွဲခွာရတဲ့အချိန်တွ

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

မှာ သူဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက် မိုးစက်ဆီကို ဖုန်းဆက်တတ်တာ။
မိုးစက်ရဲ့ စကားတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်နှစ်သိမ့်
ပေးခဲ့တာမို့ ဂါကို စိတ်ဆိုးလို့လည်း မဖြစ်ပါ ...။ မိုးစက်ကိုက
ဂါဆီက လိုချင်တာတွေ သိပ်များနေခဲ့တာ ...။

“ငါ့စတိုင်လ် ပြောင်းထားတာတောင် နင်က မှတ်မိသေး
တယ်လား ...။ ငါ့အမေတောင်မှ ငါ့ရုပ်ကို ချက်ချင်းမမှတ်
မိဘူး။”

“နင့်ရုပ်များ မမှတ်မိစရာလား။”

မိုးစက်က ဂါကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ပြန်ပြောမိ
သည်။ နင့်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ မျက်လုံးတွေကို အမှတ်မိဆုံးပေါ့ ဂါရယ်။

မိုးစက်က ဂါမျက်လုံးတွေကို ငေးခနဲ ကြည့်မိပြီးမှ
စိတ်ကို ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ လိုတာထက်ပိုသော
သံယောဇဉ်တွေ အများကြီးကို ဂါမြင်အောင် မပြချင်တော့။

“ငါ့ဖို့ ဘာပါလဲ ပြော ...။”

“ဘာမှ မပါဘူး ...။”

“ဟင် ... တကယ်လား ...။”

“အေး ...။”

“အကျင့်ပုပ်၊ ငါ့ဖို့မပါလည်း ငါကတော့ နင့်သေတ္တာကို
ဖွပြီး ငါကြိုက်တာတွေရင် ယူမှာပဲ ...။”

မိုးစက်က ဂါမဏိတို့အိမ်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ဝင်
သွားပြီမို့ ဂါမဏိက ပြုံးစိစိပြင် မိုးစက်နှောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။
မိုးစက်က အိမ်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာနေရင်း ...

“အန်တီရေ ... ဂါသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့အခန်းထဲ ရောက်သွားပြီ သမီးရေ”

“မိုးစက် ဖွမလို့ ...”

“အေး ... အေး၊ မိဖုရေ ... သားသေတ္တာ သွားယူပေးလိုက်၊

ကြိုက်တာတွေရင် ယူသာယူ သမီးရေ ...”

မိုးစက်နှင့် ဂါမဏိ မေမေက အတိုင်အဖောက်
ညီနေသည်။ မိုးစက်က မိဖုရေလာပေးသည့် ဂါသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်
ဖွေနှောက်၍ တစ်ချပြီးတစ်ခု ထုတ်နေရင်း ...

“ဟယ် ... ဒီပိုက်ဆံအိတ်လေးက လှလိုက်တာ၊ ငါ့ဖို့ ဝယ်
လာတာ မဟုတ်လား”

“အဲ့ဒါ မာမို့ဖို့ ...”

“ဟယ် ... ဒီ သော့ချိတ်လေးတွေကရော ...”

“အဲ့ဒါ ဒက်ဒီဖို့ ...”

“ဒီမာဖလာလေးတွေကရော ...”

“အဲ့ဒါ ငါ့ဦးလေးဖို့ ...”

“ဟယ် ... နာရီလေး ...”

“စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့၊ အဲ့ဒါ ငါ့အန်တီလေးဖို့ ...”

“ဘုန်း ...”

မိုးစက်က စိတ်တိုလာကာ သေတ္တာအိတ်အငုံ့ကို
ပြန်ပိတ်ချပစ်လိုက်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားလိုက်မိ
သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့တို့တို့နှင့် ဝမ်းနည်းလာတာမို့ ဝဲလာသည့်
မျက်ရည်တွေ စီးကျမလာအောင် ကြိုးစားထိန်းနေရသည်။

မိုးစက်ကို ဂါ အလေးအနက်မထားပါလားဟု တွေးမိတော့ ရင်က ပိုနာလာကာ ချုံးပွဲချ ငိုပစ်ချင်လာသည်။

ဂါက မိုးစက်အတွက် ဘာမှမပါဘူးလို့ ပြောပေမယ့် မိုးစက်က မယုံဘဲ ဂါနောက်နေတာပဲဟု ထင်ခဲ့တာ ...။ ဂါအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင် မိုးစက်အတွက် တစ်ခုခုတော့ တွေ့မှာပဲဟုသာ ထင်ခဲ့တာ ...။ ဘယ်တော့မဆို ဂါပြန်လာတိုင်း မိုးစက်အတွက် တစ်ခုခုတော့ ဝယ်လာနေကျပါ။ ခု ဘာမှမပါဘူးဆိုတော့ မိုးစက်က ဂါစိတ်ထဲ တစ်နေရာမှာတောင် မရှိတော့ဘူးလားဟု တွေးကာ အားငယ်ချင်သည်။

“ဒန် ... တန် ... တန် ...”

“ဟင် ...”

မိုးစက် ငြိမ်နေချိန်မှာ မိုးစက် မျက်နှာရှေ့သို့ ရောက်လာသော ပစ္စည်းတစ်ခုကြောင့် မိုးစက် ရင်တွေ့ခန့်လာသည်။

မိုးစက် အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ apple ipad လေး။ လိုချင်ပေမယ့် ဈေးကြီးတာမို့ ဂါကိုမှာဖို့ အားနာနေခဲ့မိတဲ့ အိုင်ပက် (ipad) လေး ...။

ဂါက ipad ကို မိုးစက်မျက်နှာနားမှာ ထောင်ပြထားရင်း ဒန်တန်တန်ဟု ပါးစပ်က အော်ကာ မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ် ...။

“ဂါ၊ ဒါ ... ဒါက နင့်ဖို့မဟုတ်လား”

မိုးစက်က မရဲတရဲ မေးမိသည်။ ကိုယ့်ဖို့လို့တော့ မထင်ရဲသေး။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

မိုးစက်က ဂါကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ...

“ဟင်း ... နင့်ဖို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလောက်အထိတော့ နင် ငါ့အပေါ် စေတနာ မကောင်းပါဘူး”

“အောင်မာ ... လူကို ဒီလို ထင်တယ်ပေါ့၊ ကောင်းပြီလေ ဒါဆို မယူနဲ့တော့ပေါ့”

“ဘာ ... ဒါဆို ဒါက ငါ့ဖို့ပေါ့”

“အဟမ်း ... ဟုတ်သပ”

“ကြည့်စမ်း ... အဲ့ဒါဆိုလည်း စောစောကတည်းက ပြောပါလားဟဲ့၊ အလကားသက်သက် လူကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တယ်၊ အကျင့်ပုပ် ဂါစုတ်”

မိုးစက်က ဂါလက်ထဲက ipad ကို လှမ်းယူကာ ရင်ခွင်မှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ မိုးစက်ရဲ့ ရင်ခန့်သံတွေကို ဂါ မကြားလည်း ipadကတော့ ကြားမှာပင်။ ဂါက မိုးစက်ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း ...

“စေတနာရှိလွန်းလို့ ဝယ်လာတာ၊ ငါ့ဖို့တောင် အဲ့ဒီလောက် ဈေးကြီးတာ မပါဘူး”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်”

“ကျေးဇူး သိတတ်သောအားဖြင့် ငါ့ကို သိပ်ကျီမနေနဲ့၊ မခိုင်းနဲ့၊ မရစ်နဲ့ ကြားလား ...”

“အဟဲ ... ဂျီမကျပါဘူးဟာ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ လွှဲရင် လိုက်ဖို့ ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“နင် အကူအညီတောင်းတာက ကြောက်စရာကြီး၊ ငါ့မှာ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင် နင့်တာဝန်ပဲ ထမ်းဆောင်နေရတာ”

“အဟဲ...”

“မိုးစက်က ပြုံးစိစိလေး ငြိမ်နေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ ဂါ ပြန်ရောက်ပြီဆို မိုးစက်က ဘယ်သွားသွား ဂါကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းချင်နေသည်။

မိုးစက်က ဂါဆံပင် စုတ်ဖွားကြီးကို ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“ဟွန့်... ဆံပင်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာ...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကြောက်ရင် မကြည့်နဲ့ပေါ့”

“မနက်ဖြန် သွားညပ်လိုက်တော့...”

“မညပ်ဘူး၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် ထားဦးမှာ...”

“နှုတ်ခမ်းမွေးကရော...”

“နိုး၊ မရိတ်သေးဘူး”

“မျက်စိနောက်လာပြီ...”

“နင့်ကျတော့ရော ဆံပင်အမြောင့်အစင်းလေး ချထားတာ လှရက်သားနဲ့ ခုက ဘာပုံကြီးလဲ၊ ဆံပင်ဖျားတွေ မီးမြှိုက်ခံထားရတာလား...”

ဂါက မိုးစက်ရဲ့ ဆံပင်အဖျားလေးတွေကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ မိုးစက်က ခေါင်းငဲ့တိမ်းရှောင်လိုက်ရင်း...

“သူများတွေကတော့ ငါ့ကို ဒီဆံပင်လေးနဲ့ အရမ်းလှတယ်တဲ့...”

“အဲ့ဒါ ရူးလို့ပြောတာ၊ အရူးပြော အရူးယုံ”

“နင်နော်...၊ ငါ့ကို အရူးမပြောနဲ့၊ နင့်ခုပုံကြီးကသာ အရူးကြီးနဲ့တူတာ”

“အရူးနဲ့မတူပါဘူး၊ သူခိုး ဓားပြနဲ့ပဲ တူတာ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးဆို ငါ့ပုံကိုလန့်ပြီး တုတ်ထိုးတောင် ထိုင်မစားရဲလို့ ထွက်ပြေးသွားရတာ”

“အဲ့ဒါကြောင့် နင့်ပုံကို မြန်မြန်ပြောင်းခိုင်းနေတာပေါ့၊ ပြောစကား နားမထောင်ရင် ငါ အခုပဲ ကပ်ကြေးသွားယူပြီး ညှပ်ပေးလိုက်မှာနော်”

“ယူပေါ့၊ နင်သွားယူနေတုန်း ငါ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်မှာပေါ့...”

မိုးစက်က ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“အဲ့ဒီလိုဆိုရင်တော့လည်း ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နင်စောင့်ကြည့်နေပါ၊ ငါ့မှာ နည်းလမ်းတော့ ရှိပါတယ်...”

မိုးစက်က ipad လေးကို ဘူးခွံထဲသို့ တရိတသေ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း...

“ဂါ နင် မနက်ဖြန် ငါ ဈေးဝယ်ထွက်ရင် လိုက်ခို”

“ခရီးရောက်မဆိုက် နှိပ်စက်ပြီ မိုးစက်ရဲ့...”

“ခဏပါဟာ၊ ဈေးဝယ်တာက ခဏပေးလေ၊ ပြီးရင် နင်

ကြိုက်တဲ့ ရခိုင်မုန့်တီကို မင်းလမ်းဆိုင်မှာ လိုက်ကျွေးမယ်၊ ညနေကျရင် နင်နဲ့ ငါ တင်းနစ်သွားရိုက်မယ်၊ သန်ဘက်ခါ မနက်စောစောကျရင် ရွှေတိဂုံဘုရား လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ နင်က ဒီပြန်ရောက်ရင် ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဦးစိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ မဟုတ်လား။”

“အကွက်ကို ဆွဲနေတာပဲ၊ အချိန်ဇယားတွေ ဆွဲထားလိုက်တာ”

ဂါမဏိက ကိုယ့်ဘာသာ အစီအစဉ်တွေ ချနေသော မိုးစက်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ မိုးစက်ဆိုတာက ကိုယ့်အပေါ်ကို အဲဒီလိုမျိုးလေ။ ရင်းနှီးနွေးထွေးတာက ချစ်စရာလေးဆိုပေမယ့် နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်တာလေးတွေကလည်း တွေ့ပါနေသေးတာ။ မိုးစက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို နားလည်လိုသော မိုးစက်ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြည့်ဆည်းနေခဲ့မိတာ။ ငယ်သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ပမာဏဟာ နည်းတာမဟုတ် ...။

“ဒါနဲ့ နင့်မိထွေးလေးနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား မိုးစက်”

“ငါကတော့ ပြေပါတယ်၊ သူကတော့ ...”

မိုးစက်က ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ လေသံတိုးဖျူဖျံဖြင့်

“သူကတော့ မပြေရှာဘူး...”

“ဘယ်လို မပြေတာလဲ”

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ ခုမပြောချင်သေးဘူး၊ နောက်မှ ပြောပြမယ်”

မိုးစက်က စကားစကို ခပ်တိုတိုဖြတ်လိုက်သည်။

မိုးစက်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အမုန်း၏ အရိပ်အငွေ့ကိုမတွေ့ရဘဲ ကရုဏာနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူကတော့ မပြေရှာဘူးတဲ့။ ‘ရှာ’ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမှာ ကရုဏာတွေအများကြီး ပါနေသေးတာမို့ မိုးစက်နဲ့ သူ့မိထွေးလေးကြားမှာတော့ အဖုအထစ် ကြီးကြီးမားမား မရှိနိုင်ဘူးဟုတွေးကာ ဂါမဏိက စိတ်အေးသွားရပါသည်။

“မိုးစက် နင်ပြန်ရင် ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ အန်တီမေ့ကို နှုတ်ဆက်ရအောင်”

“အန်တီမေ့ မရှိဘူးဟ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်က ဘုရားကိုးဆူသွားတာ ည ၁၀ နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ် ပြောတယ်”

“အန်ကယ်ရော...”

“ဖေဖေကလည်း ဒင်နာရှိလို့ မိုးချုပ်မှာတဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ညနေကျမှပဲ လာတော့မယ်ဟာ”

“အေးမ... နင် ပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်း ငါပြောပြထားလိုက်မယ်၊ လာ... ငါ့ကို ipad သုံးဖို့ နည်းနည်းပြပေးဦး”

မိုးစက်နှင့် ဂါမဏိ အိမ်ရှေ့က ဒါန်းလေးပေါ်မှာ အတူထိုင်လိုက်ပြီး ဂါမဏိက မိုးစက်ကို ipad 2 ရဲ့ ပန်ရှင်သွားကို ရှင်းပြ ပြောပြနေလိုက်သည်။

မိုးစက်ကတော့ ipad ရလို့ ပျော်ရတာထက် ခုလို ဂါနဲ့ နီးနီးကလေးမှာ အတူရှိခွင့် ပြန်ရလာတာကိုပဲ အတိုင်းမသိ

၁၅၆ ♠ ပုညစင်

ပျော်ရွှင်ရင်း ipad မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားတိုက်နေသည့်
ဂျိရဲ့ရှည်မျောမျော လက်ချောင်းလေးတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။
ဂျိရယ်... နင်နဲ့ ငါ့ကြားမှာ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့
လေပြေကလေးက အစ ငါ့ ချစ်လိုက်ရတာဟယ်...။

၂၈ ၂၈ ၂၈

BURMESE
CLASSIC
.com

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

(၁၂)

* * *

“ဂျိရေ... ခုလိုကျတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲနော်၊
ငါတို့နှစ်ယောက် ဆံပင်အတူတူညှပ်ခဲ့တာ နင်သတိမရဘူး
လား။”

တစ်ဖက် ဆံပင်ညှပ်ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်နေသော မိုးစက်
က ဘေးချင်းယှဉ်နေသည့် ဆံပင်ညှပ်ခုံမှာ ထိုင်နေသည့် ဂျိမဏိကို
ဖြိုးစိန်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သော်လည်း ဂျိမဏိက မကြားချင်
သောင်ဆောင်ကာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်ပြနေလိုက်
သည်။

ဒီနေ့ မိုးစက်မေရဲ့ ပညာပြမှုကို ခံထားရတာနဲ့
ဂျိမဏိက သိပ်အစာမကြေချင်ပါ။

မနက်က အပြင်ကို အတူသွားဖို့ လာခေါ်လေတဲ့
မိုးစက်ဟာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဂျိမဏိ နှုတ်ခမ်းပေးနှင့် ဆင်ဆင်

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၁၅၈ ♣ ပုညခင်

တူသော နှုတ်ခမ်းမွေးအတုကြီးကို တပ်ပြီး ဂါမဏိဆီ ရောက်ချလာသည်။

ဂါမဏိက အံ့သြကာ ...

“ဟ ... ဒါက ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟဲဟဲ ... ငယ်ငယ်တုန်းကလို နင်နဲ့ဆင်တူလိုက်လုပ်တာလေ”

“ဒီပုံကြီးနဲ့ အပြင်သွားရဲတယ်ပေါ့”

“သွားရဲတာပေါ့၊ နင်တောင် သွားရဲသေးတာ”

“ငါက ယောက်ျားလေး”

“ငါက မိန်းကလေး ...”

“အေး ... အဲဒါသိရင် နင်နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ဖြုတ်ပစ်လိုက်”

“နင်ဖြုတ်မှ ငါဖြုတ်မယ်”

“ငါက ဖြုတ်ပစ်လိုမှ မရတာ”

“ရိတ်ပစ်လိုက်ပေါ့ ...”

“မရိတ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့အပြင်သွားတာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ နင် ဒီပုံစံနဲ့ အပြင်ထွက်ရင် လူတွေက နင်ကို အရူးလို့ထင်ကြလိမ့်မယ်”

“ထင် ... ထင်ပေါ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

မိုးစက်က ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဂျစ်တိုက်နေတာမို့ ဂါမဏိကပဲ အလျော့ပေးရကာ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်က အမွေးအမျှင်တွေကို ရိတ်သင်လိုက်ရပါသည်။ ဂါမဏိမျက်နှာ နဂိုပကတိ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အပန်း ♣ ၁၅၉

အတိုင်း ဖြစ်တာမှပဲ မိုးစက်က သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးအတုကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂါမဏိသာ ခေါင်းမာငြင်းဆန်နေလျှင် မိုးစက်မေတို့က နှုတ်ခမ်းမွေး အတုကြီးတပ်ပြီး အပြင်မထွက်ဘူးမပြောနိုင်။ ဇွတ်ကျကျ မိုးစက်အကျင့်ကို ဂါမဏိ အသိဆုံးပင်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မိုးစက်က ဂါမဏိကို ဗြူတီဆလွန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်လာပြီး ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းပြန်ပါသည်။ ဂါမဏိကလည်း မိုးစက် ဆံပင်တွေကို ကြည့်မရတာမို့ ...

“နင်ဆံပင် အဖျားတွေပါ ညှပ်မှ ငါညှပ်မယ်”

ဟုပြောတော့ မိုးစက်က အသာတကြည် လက်ခံသည်။ ခုတော့ မိုးစက်နဲ့ ဂါမဏိဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ဆေးချင်းယှဉ်ရက် ခုံနှစ်ခုံမှာထိုင်ရင်း ပြိုင်တူ ဆံပင်ညှပ်နေကြရပါသည်။ ဗြူတီဆလွန်းက ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးပါ ညှပ်ပေးသည့် ဆိုင်ဖြစ်ပြီး မိုးစက်နဲ့လည်း ခင်တာမို့ အဆင်ပြေသည်။

မိုးစက်ကတော့ ဆံပင်ပုံစံ မတူတော့တာကလွဲလို့ ခုလို ဆံပင်အတူညှပ်ခွင့်ရတာကို ပျော်နေပေမယ့် ဂါမဏိကတော့ မွဲပုပ်သိုးကာ မိုးစက်ကို မျက်နှာလွှဲထားသည်။ မိုးစက်ကတော့ ဂါမဏိ ဒီလိုဖြစ်နေရတာကိုပဲ သဘောတွေကျကာ တဟိဟိဖြုန်နေပါသည်။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က ထွက်လာတော့ ဂါမဏိက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသော မိုးစက်ရုပ်ကို ကြည့်မရတော့ဘဲ မိုးစက်ခေါင်းကို တွန်းပစ်လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အရူးမ... သူလုပ်ချင်တာလုပ်ရရင် ပါးစပ်ကို မစေတော့ဘူး...”

“ဟင်း... ဟင်း...”

“ကြည့်ပါလား... ပြောရင်းဆိုရင်း...”

“ပျော်လို့ပါ။ ဂါရယ်၊ နင်မရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ငါ ဒီလိုမှ မပျော်ရတာ...”

မိုးစက်ရဲ့ အပြောကလေးကြောင့် ဂါမဏိက မိုးစက်ကို သနားကာ မျက်နှာအကြောတွေလည်း လျော့ကုန်ပါသည်။ မိုးစက်ကို ကြာကြာစိတ်ဆိုးလို့ မရတာတော့ အမှန်ပင်...။

“မုန့်တီ သွားစားမယ်နော် ... ဂါ”

“အေး... သွားလေ”

“ဪ... နေဦး၊ ကမ္ဘာအေး ဂမုန့်ပွင့် ခဏဝင်ရအောင်၊ အန်တီမေ မှာတဲ့ Kanabo လိုးရှင်း ဝယ်ချင်လို့...”

ဂါမဏိက ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်မောင်းနေရာက ပါရမီလမ်းဘက်သို့ မချိုးတော့ဘဲ မီးဖိုချိန်ကို အတည့်ဖြတ်လာခဲ့သည်။

ဂမုန့်ပွင့်ရှေ့ရောက်တော့ ကားပါကင်မှာ ကားတွေ ပြည့်နေတာမို့ ဂါမဏိက ကားကို နောက်ဘက် ပါကင်ထိ မောင်းလာခဲ့သည်။

ဂမုန့်ပွင့်ထဲသို့ ဝင်လာတော့ မိုးစက်က ရှေ့ဘက်က အလှကုန်ကောင်တာတွေနားသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဂါမဏိက တော့ ဟိုဒီငေးရင်း လိုက်သည်။

မိုးစက်က အလှကုန် ကောင်တာရှေ့မှာရပ်ပြီး ရွေးချယ်ဝယ်ယူနေချိန်မှာ ဂါမဏိ အကြည့်တွေက ရှေ့ဝင်ပေါက်နားက Bonia အိတ်ကောင်တာသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ကောင်တာရှေ့မှာ စုံတွဲ တစ်တွဲ ...။

အမျိုးသားက မိုးစက် ဖေဖေ ဦးတိုးမင်း...။

အမျိုးသမီးက ငယ်ငယ်ချောချော၊ မြူးမြူးသွက်သွက်...။

အန်ကယ့် မိန်းမက မိုးစက်ပြောသလောက်လည်း မငယ်သလိုပင်။ ပြီးတော့ မိုးစက် ထင်သလို အနံ့အအလည်း ဟုတ်ပုံမရပါဘူးဟု ဂါမဏိက တွေးကာ မိုးစက်နားမှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

“မိုးစက်...”

“ဟင်... ဘာလဲ ဂါ”

“ဟိုမှာ နင့်အဖေနဲ့ နင့် မိထွေးလေး...”

“ဟင်... ဘယ်မှာလဲ”

မိုးစက်က ဂါ မေးဆတ်ပြသည့်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မိုးစက်ရဲ့ ခေါင်းကို မိုးကြိုးအစင်းစင်း ပစ်ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

သိန်းချီတန်တွေ အိတ်တွေရှေ့မှာ အမျိုးသမီးဘာ ဖျပ်ဖျပ်ခါ ထွန်ထွန်လူး၍ ဟိုအိတ် ဒီအိတ် ရွေးချယ်ရင်း များများ နှက်လုံးများ ဖြင့် အိတ်တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ညှို့တို့တို့ ချက်လုံးများဖြင့်

ဖေဖေကို မောကြည့်လိုက်၊ အိတ်ကို လွယ်ကြည့်ရင်းက ဖေဖေကို ပြသလိုက်၊ ရယ်မောလိုက်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျွဲခြေမရ ဗျာများကာ ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

ဒါ ... အန်တီမေ ပြောတဲ့ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂနဲ့ အမုန်းကို ဂရုမစိုက်တော့တာ ဖြစ်မှာပေါ့ ...။ အမုန်းအပေါ် ဖေဖေ မတရားလိုက်တာ။

“မိုးစက် ... ငါ အန်ကယ့်ကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“မသွားနဲ့ ... ဂါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အဲဒါ ငါ့မိထွေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ...”

မိုးစက်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကောင်တာမှာ ပိုက်ဆံမြန်မြန်ထုတ်ရှင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားပြီမို့ ဂါမဏိက မိုးစက်နှင့်အတူ ယှဉ်လျှောက်လာရင်း မိုးစက်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

မိုးစက် မျက်နှာက တင်းမာနေသလို ဆိုနှင့်နေဟန်လည်း ရှိသည်။ လောလောဆယ် ဘာစကားမှ ပြောချင်ပုံမရတာမို့ ဂါမဏိက အခြေအနေကို သဘောပေါက်စွာ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

ကားပေါ် ရောက်တဲ့အထိ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သော မိုးစက်ဟာ မုန့်ဆိုင်ရောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြတော့မှ သက်ပြင်းမောကြီးကို ချပြီး စကားစလာပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ငါ့မိထွေးကတော့ အဆင်မပြေရှာဘူးဆိုတာ အဲဒါပဲ ဂါ၊ ဖေဖေက အသစ်တွေနေတယ်လေ ...”

ဂါမဏိက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကာ ...

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူးဟာ၊ အန်ကယ့်လ်ကို နင်နဲ့ အန်တီမေက နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းပေးပေါ့”

“ငါတို့ထိန်းလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ရဖူးလို့လဲ ဂါရယ်၊ ဖေဖေ အကြောင်းလည်း နင်သိတာပဲ၊ ဖေဖေက ဘယ်သူ့စကားမှ သိပ်အရာသွင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်းပဲ သူနေထိုင်ဆုံးဖြတ်တတ်တာလေ ...”

“နင်မိထွေးလေးကရော ဒီကိစ္စကို သိလား...”

“သူသိပါတယ်၊ သိတာက သိတာပဲလေ၊ သူ ဘာပြောရဲမှာမို့လို့လဲ၊ သူက ဖေဖေကို အရှင်သခင်လိုမျိုး ဝပ်တွားကြောက်ရွံ့နေရတာ...”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ အသက် ဘယ်လောက်ကွာကွာ အခြေအနေ ဘယ်လောက်ကွာကွာ လင်မယားဟာ လင်မယားပဲပေါ့၊ အရှင်သခင်လို ကြောက်ရွံ့နေဖို့မှ မလိုတာ”

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေနဲ့ အမုန်းရဲ့ ဆက်ဆံရေးကတော့ အဲဒီလို ပုံစံအတိုင်း အသားကျနေပြီ ...”

“အမုန်း ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မိထွေးလေး နာမည်က အမုန်းတဲ့ ...”

“နာမည်ကလည်းဟာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၆၄ ♣ ပုညခင်

“သူ့အမေက သူ့အဖေကို မုန်းလို့ သူ့ကို အမုန်းလို့ နာမည်ပေးလိုက်တာတဲ့”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဂါမဏီရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပါသည်။ အကြားနဲ့တင် သနားစရာ ကောင်းလှတဲ့ ‘အမုန်း’ ဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ... မိသွေးဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိရက်နဲ့တောင် မိုးစက်က အမုန်းကို သနားနေတာဟာ တော်ရုံ သနားစရာကောင်းတာမျိုးလောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“အခြေအနေကတော့ဟာ ငါလည်း ဘာမှလုပ်မလေးတတ်၊ အမုန်းကလည်း ဘာမှ မပြောရဲ၊ မလုပ်ရဲဆိုတော့ ဖေဖေ အနေနဲ့ သူ့ဘာသာ ဆင်ခြင်စိတ်ကလေးဝင်ပြီး အမုန်း အပေါ် သနားကရုဏာ သက်ရောက်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဂါမဏီနှင့် မိုးစက်က ပြိုင်တူသက် ပြင်းချစ်သွားသည်။

“ဂါ... ခု နင်မြင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို နင့်အမေကို သွားမပြော လိုက်ပါနဲ့နော်”

မိုးစက်က ပြောလက်စ စကားကို ခဏရပ်ကာ ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်ရင်းက အသံတိုးတိုးကလေးဖြင့်...

“ငါ ရှက်လို့ပါ ဂါရယ်”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ ဂါမဏီက စိတ်မကောင်းဖြစ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၁၆၅

သွားသော်လည်း မိုးစက်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ လှမ်းထိုးလိုက်ရင်း...

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲဟာ၊ ယောက်ျားကောင်း မိန်းမတစ် ထောင်တဲ့၊ မကြားဖူးဘူးလား၊ ဦးက ယောက်ျားကောင်း မို့လို့ စွဲတာဆိုတော့ နင်က ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ၊ ဟဲဟဲ ငါတောင် နင့်အဖေကို အားကျသေး...”

မိုးစက်က ဂါလက်မောင်းကို လက်နှင့်လှမ်းရိုက် လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ညှိုးလျှော့နေတာထက်စာရင် ခုလို လေး စိတ်တိုသလိုလို ဖြစ်သွားတာလေးကမှ သက်သာသေးတာ ဟု မိုးစက်ရယ်။ နင့်ကို ဝမ်းမနည်းစေချင်ဘူး။

~ ~ ~

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၃)

* * *

မိုးစက်သည် ချွေးတွေရွဲနစ်နေသော တင်းနစ်ဝတ်စုံ အဖြူလေးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ တင်းနစ်ရိုက်ရတာ မောပေမယ့် မိုးစက်မျက်နှာက သွက်လက်ပေါ့ပါး ကြည်လင်နေသည်။

အန်တီမေက မိုးစက် ဝင်လာတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း “မိုးစက်တို့ကတော့ဟေ့ ဂါမဏီ ပြန်ရောက်ပြီဆို တခြား တစ်ယောက်များလား အောက်မေ့ရတယ်၊ တစ်ခါတည်း သွက်လက်ဖြူကြွနေတော့တာပဲ”

မိုးစက်က နည်းနည်းရှက်သွားကာ... “အားကစားလုပ်လာလို့ Active ဖြစ်နေတာပါ အန်တီမေရဲ့”
“အားကစားမလုပ်လည်း ဂါမဏီ ရှိနေတဲ့အချိန်ဆို ညည်းက အမြဲ အက်တစ်ပါအေ...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ဟာ... အန်တီမေကလည်း...”

“ဟဲ့... ခဏနေဦး”

အပေါ်ထပ်သို့ တက်တော့မည့်ဆဲဆဲ မိုးစက်က အန်တီမေ ခေါ်သံကြောင့် ရပ်စောင့်နေလိုက်ရသည်။ အန်တီမေက မိုးစက်အနားသို့ ကပ်လာကာ...

“ဘာထူးသေးလဲ...”

“ဘာထူးရမှာလဲ အန်တီမေရဲ့”

“ညည်းကို ဂါမဏီ ရည်းစားစကား ပြောပြီလားလို့”

“အာ... မပြောပါဘူး”

မိုးစက်က ရှက်ရှက်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ အန်တီမေက မိုးစက်ကို လှမ်းမော့ကြည့်ရင်း...

“ညည်း ဂါမဏီက ကျုပ်ကိုတောင် ခုထိ လာမနှုတ်ဆက်သေးပါလား”

“လာမှာ အန်တီမေရေ...၊ မနေ့ကတည်းက လာနှုတ်ဆက်မလို့ပဲ၊ အန်တီမေ မရှိလို့ မလာရတာ”

“ဒီနေ့ရော...”

“ဒီနေ့က မိုးစက်နဲ့ တောက်လျှောက်ထွက်နေတာ၊ ဒီညနေတော့ သူ့အမေနဲ့ သွားစရာတစ်ခုရှိတယ်ပြောတယ်၊ အပြန်နောက်ကျရင်တော့ မနက်မှပဲ လာလိမ့်မယ်”

“အေး... အေး... ပြီးရော၊ ငါက သူ့ကို ပိဋ်သလား၊ ဝသလား၊ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ အရင်အတိုင်းပဲလား ကြည့်ချင်တာ”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၁၆၈ ♣ ပုညဝင်

“အရင်အတိုင်းပဲ အန်တီမေရေ”

“ဟိုကိစ္စတော့ အရင်အတိုင်း မဖြစ်စေနဲ့”

“ရှင် ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ညည်းကို ရည်းစားစကား မပြောသေးတဲ့ ကိစ္စလေ”

“အန်တီမေရေ ...”

မိုးစက်က အန်တီမေရေကို ရှက်ကာ ခပ်သွက်သွက်လေး ငြိမ်းတက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မိုးစက်က အဝတ်အစားမလဲသေးဘဲ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲချကာ ဓာတ်ပုံလေးရှိရာဘက်သို့ လှည့်စောင်းလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံထဲက ဂျီကို ပြုံးငေးကြည့်နေသည်။ လူအကောင်လိုက်ကြီးနဲ့ ခုပဲတွေ့လာခဲ့ပေမယ့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကလေးတုန်းက ဓာတ်ပုံလေးကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ချင်သေးသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မိုးစက်က ထထိုင်လိုက်ရင်း

“ဘယ်သူလဲ ...”

“မမ၊ အမုန်းပါ”

“ဪ ... အေး၊ ဝင်ခဲ့ ...”

အမုန်းက စံပယ်ပန်းတွေ ထည့်ထားသော စကားကုံး သေးသေးလေးကို ကိုင်ကာ မိုးစက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း

“အိပ်ရာခင်းတွေ လဲပေးမလို့ပါ မမ”

“အမုန်းရယ် ... အဲ့ဒါတွေက နင်လုပ်ဖို့မလိုဘူးလေဟယ်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၁၆၉

မညွန့် လုပ်လိမ့်မှာပေါ့ ...”

“အမုန်း လုပ်ပေးချင်လို့ပါ၊ အမုန်းကို လုပ်ခွင့်ပြုပါ”

မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တောင်းဆိုနေတော့လည်း မိုက်မှာ ငြင်းရအခက်ပင် ...။ အမုန်းက သုံးရက်တစ်ခါလောက် အမုန်းအခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာခင်းတွေလဲပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးတတ်သည်။ စံပယ်တွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်သည့် ရက်တွေမှာတော့ ခုလိုမျိုး စံပယ်တွေ ခူးလာကာ အိပ်ရာခင်း လဲပေးပြီးသည်နှင့် မိုးစက်ရဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စံပယ်တွေ ကြံပေးသွားတတ်သည်။ အမုန်းကို အားနာသော်လည်း အဲဒီလို ညမျိုးမှာ စံပယ်နဲ့ တသင်းသင်းဖြင့် အိပ်ရတာကို မိုးစက် ကြိုက်သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ...”

မိုးစက်က အိပ်ရာပေါ်မှ ဖယ်ပေးလိုက်တော့ အမုန်းက ကြည့်ကြည့်လင်လင်လေး ပြုံးကာ မိုးစက်ရဲ့ အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

မိုးစက်သည် ကွန်ပျူတာစားပွဲရှေ့က ခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း အိပ်ရာခင်းလဲနေသော အမုန်းကို ငေးကြည့်ရင်း နေ့ခင်းက မြင်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။

ဖေဖေဇနီးမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဖေသနဲ့ သွားလာ ဖျော်ရွှင်နေချိန်မှာ ဖေဖေ ဇနီး အမုန်းကတော့ လူလှသွင်းမခံရဘဲ အိမ်ထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နေနေရရှာတာ ...။ ငွေဖေ မတရားလိုက်တာ ...။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ပေမေ ခြေစွပ်မှုကို ရိပ်မိနေခဲ့တဲ့ အမုန်းဟာ မိုးစက် အခန်းထဲမှာ လာအိပ်ခဲ့တဲ့ ည တစ်ညက သူ့ဘာသာ တီးတိုး ရေရွတ်ရင်ဖွင့်ခဲ့တာကလွဲရင် ဘာကိုမှ ပြဿနာမလုပ်၊ မကျေနပ် ဟန်မပြဘဲ အေးချမ်းစွာ နေနေခဲ့ရှာသည်။ မိုးစက်ကိုတော့ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အလွန်ပင် တွယ်တာချစ်ခင်ရှာလေသည်။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို ခုတော့ မိုးစက် လည်း ကိုယ့်မာနလေးနဲ့ကိုယ် စင်ပေါ်မှာ တင်းတင်းလေး မနေ ဖြစ်တော့ ...။ အမုန်းကို သနားမိသည့် စိတ်ကလည်း တစ်နေ့ တခြား ကြီးမားလာသည်။ ပေမေအမှားအတွက် အားနာမျက်နှာ ပူရလွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ အမုန်းရှေ့မှာ လိပ်ပြာမလုံသလိုပင် ဖြစ်ရသေးသည်။

မိုးစက်က သက်ပြင်းချကာ ခုတင်နားသို့ လျှောက် သွားပြီး အိပ်ရာခင်းစကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ...

“အမုန်း ဟိုဘက်ထိပ်ကို သွား၊ မိုးစက်လည်း ကူလဲပေး မယ်”

“နေပါ မမရဲ့...။ မမဘာသာ ရေသာသွားချိုးပါ၊ ဒီ လောက်ကတော့ အမုန်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်ပါ တယ်၊ မမတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချွေးတွေရွဲနစ်နေတာပဲ၊ တော်ကြာ ချွေးအေးပတ်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ ရေသွားချိုးတော့ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အမုန်းက အိပ်ရာခင်းစကို ပြန်ဆွဲထားရင်း ပြောတာ မို့ မိုးစက်က အမုန်းစကားကို နားထောင်ကာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မိုးစက် ရေချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မိုးစက် ခုတင် ဘေးမှာ ရပ်နေသော အမုန်းကို ဘေးတစ်စောင်း အနေအထားဖြင့် မြင်ရသည်။ အမုန်းရဲ့ မျက်နှာလေးဟာ အလွန်ပင် ကြည်လင် ပြုံးမြဲနေပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေကလည်း ရွှန်းဖိုကြည်လဲ့နေသည်။ အမုန်းလက်ထဲမှာတော့ မိုးစက် အလွန် အမြတ်နှိုးတဲ့ ဓာတ်ပုံ လေး ...။ ထိုဓာတ်ပုံလေးကို ကိုင်ကြည့်နေတဲ့ အမုန်းရဲ့ မျက်နှာ မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အရောင်တစ်မျိုးကို တွေ့လိုက်ရသည် ဟုထင်ကာ မိုးစက်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားပါသည်။ အဲ့ဒါဟာ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးလဲဆိုတာ သေချာပြောမပြတတ်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ‘ထိတ်’ ခနဲဖြစ်ကာ ကြက်သီးတွေ ပြာဆင်း သွားသည်။

“အမုန်း ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ချစ်လို့ကြည့်နေတာပါ မမ”

“ဘာ ...”

“ဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးတွေက အရမ်းချစ်စရာကောင်း လို့ပါ၊ ဒီဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်လိုက်တိုင်း အမုန်းမိတ်ထဲ မှာ ကြည်နူးပြီး ပျော်စရာကောင်းလာလို့ အခန်းထဲ ရောက်တိုင်း ဒီဓာတ်ပုံလေးကိုပဲ ကြည့်ဖြစ်တယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၇၂ ♠ ပုညခင်

“အဲဒါ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံ...”

“ချစ်စရာလေး၊ မမ ဘေးက ကလေးလေးကလည်း အရမ်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“အဲဒီကလေးကလည်း အခု တို့အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ချစ် စရာလေး... ချစ်စရာလေးလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ... ကဲ ဓာတ်ပုံကို သူ့နေရာသူ ပြန်ထားပြီး သွားတော့ အမုန်း၊ မိုးစက် အဝတ်အစား လဲရဦးမယ်”

မိုးစက်က မိုးစက်တို့ ဓာတ်ပုံကို အမုန်း ဒီလိုကြည့် နေတာကိုပင် မကြိုက်ချင်...။ ဂါကို ချစ်စရာလေးဟု ပြောတာ ကိုလည်း မကြိုက်ချင်။ ဒီလိုစကားမျိုးကို မိုးစက်တစ်ယောက်တည်း ပဲ ပြောချင်သည်။

အမုန်းကတော့ ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်မချသေးဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ တစ်စွဲဘောက်ထဲက တစ်စွဲတစ်စကို လှမ်းဆွဲယူ လိုက်ပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမုန်း”

“ဖုန်သုတ်ပေးမလို့ပါ မမ...”

“မသုတ်နဲ့...”

“ရှင်...”

“မသုတ်နဲ့လို့ ပြောနေတာ၊ အဲဒီဓာတ်ပုံကို မိုးစက် တစ် ယောက်တည်းပဲ ဖုန်သုတ်တာ၊ သူများသုတ်တာ မကြိုက် ဘူး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၁၇၃

အမုန်းက မိုးစက်ကို နားမလည်နိုင်သလိုလေး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ တရိုတသေ ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။

အမုန်း ထွက်သွားတော့ မိုးစက် အခန်းထဲမှာ ရှင်း လင်းသန့်စင်လျက် စံပယ်နံ့လေးတွေလည်း သင်းကျန်ခဲ့သည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၄)

* * *

မိုးစက်တို့ ခြံထဲသို့ ဂါမဏီ ဝင်လာချိန်မှာ စံပယ်နဲ့ တသင်းသင်းကို ရွှံ့ရှိုက်လိုက်ရတာမို့ လူက ပို၍လန်းဆန်းလာပါသည်။

ခြံထဲကို နေဝဲကြည့်မိတော့ စံပယ်ပင် တော်တော်များများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ခရီးမထွက်ခင်တုန်းက စံပယ်ပင်တွေ မရှိသေး...။ သူခရီးထွက်နေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ စံပယ်ပင်တွေ စိုက်ထားပုံရပါသည်။ မိုးစက်က ဒီလိုအပင်စိုက်ပျိုးတာကို ဝါသနာမပါတာမို့ မိုးစက်စိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အန်တီမေ စိုက်ထားတာများလား...။ ဒါမှမဟုတ် မညွန့် စိုက်ပေးထားတာလား...။

ဂါမဏီက အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်မသွားသေးဘဲ စံပယ်နဲ့ကို ရွှံ့ရှိုက်ရင်း စံပယ်ပင်တွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

စံပယ်ပင် ခြေရင်း မြက်ခင်းပေါ်မှာ ချထားသည့် စံပယ်တွေ မောက်လျှံအောင် စူးထည့်ထားသော စကာကုံးလေးကို တွေ့တော့ ဂါမဏီက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စံပယ်တွေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကြိုးယူကာ ငဲ့မွေးလိုက်မိသည်။

“ဘုရားတင်လို့ မရတော့ဘူး...”

မရဲတရဲ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့်အတူ ခြေတစ်စုံက ဂါမဏီရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။

သူ မော့ကြည့်လိုက်တော့ တုတ်ထိုးစားရင်း ဆုံခဲ့သော ကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂါမဏီက အံ့သြသွားကာ ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်ရင်း...

“အဟဟ... သတ္တိခဲလေးပါလား”

“ရှင်...”

ကောင်မလေးက မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေသည်။

ဂါမဏီ မျက်နှာပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူလျစ်လည်း မရှိတော့၊ ဆံပင်ကိုလည်း တိုတိုညှပ်ပစ်လိုက်ပြီမို့ သူမက ဂါမဏီကို မှတ်မိပုံမရ...။ အေးလေ... မမှတ်မိတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ကြတာပေါ့။ အစဖော်မိမှ ကိုယ့် ‘ပေါ’တာ လူသိနေဦးမယ်။

“မင်းက ဒီအိမ်မှာ နေတာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မိုးစက်နဲ့ ဘာတော်လဲ...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ရှင်...”

“ဘာမှမတော်ဘူးလား”

“ရှင်...”

“ဆွေမျိုးတော်တယ်ပေါ့...”

“ဟို... မမမိုး... မိုးစက်ရဲ့ အဖေရဲ့...”

“ဪ... မိုးစက် အဖေရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက ထင်တယ်”

“ရှင်...”

“ဪ... ဆွေမျိုးမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟို... မမမိုးစက်ရဲ့...”

“နေ... နေ၊ ဒီလောက် ဖြေရခက်နေရင်လည်း မဖြေရဲတော့၊ မိုးစက်ကိုပဲ သွားမေးတော့မယ်၊ မိုးစက်ရေ... နင်နဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘာတော်လဲဟေ့...”

“ဟဲ့... ဂါ...”

ဂါမဏိက အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း လှမ်းအော်မေးလိုက်တာမို့ မိုးစက်က အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာကာ...

“ဟဲ့... အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘာတွေ အော်လာတာလဲ”

“နင်တို့ အလုပ်သမား အသစ်လား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ခြံထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် တွေ့ခဲ့လို့ နင်နဲ့ ဘာတော်လဲ မေးတော့လည်း ကောင်းကောင်းမဖြေတတ်လို့ နင့်လှမ်းမေးတာ...”

“ဘယ်... ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“စံပယ်ပန်းတွေ ခူးနေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ၊ မျက်လုံးအိမ်ကြီးကြီးနဲ့ လူပုံစံက ပုတုတုလေး”

“အဲ့ဒါ ... အဲ့ဒါ ... ငါ့မိတ္တူလေး”

“ဟင်...”

ဂါမဏိမှာ အံ့သြလွန်းလို့ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားပါသည်။ ဒါဆို ... ဒါဟာ ‘အမုန်း’ပေါ့။ အင်မတန် သနားစရာကောင်းတဲ့ အမုန်းပေါ့...။

အားမနာတမ်း ပြောရရင် အိမ်ဖော်လို အနေအစား ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး သိမ်နပ်လှတဲ့ အမုန်းဟာ သူဌေးဦးတိုးမင်းရဲ့ ဇနီးတဲ့လား...။ ဒီပုံစံလေးကိုကြည့်ရုံနဲ့ မယားတမ်းမစေဘဲ ပီနီပံခံထားရတဲ့ ပုံဟာ အထင်သားပေါ်လွင်နေသည်။

မတန်မရာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပိုင်ဖမ်းပြီး ယူထားတယ်လို့ စွပ်စွဲရအောင်ကလည်း သူမပုံစံက ‘အနံ့’ညာတအိုးအိုးအအလေးမို့ စွပ်စွဲရက်စရာ မရှိပါ။

ဂါမဏိမှာ ရင်ထဲ လေးပင်နှင့်နဲ့နေကာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း မသိအောင်ပင်။

မိုးစက် ခေါ်လာတာမို့ အိမ်ထဲဝင်လာကာ အန်တီမေနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မပေါ့ပါး။ မိုးစက် အဖေကတော့ ဖြန်မရောက်သေးတာမို့ မတွေ့ရ...။ တွေ့ရရင်ရင်လည်း မနေ့ကမှ သူတို့စုံတွဲကို တွေ့ထားတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး စကားပြောရမှာ မျက်နှာပူပူကောင်းသည်။

မိုးစက်နဲ့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် စကားပြောဆိုပြီး အိမ်ပြန်လာချိန်အထိ ဂါမဏီ စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးမသွားသေး။ သူပြန်လာတော့ အမုန်းကို အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ပါ။

ဂါမဏီ မေမေက အိမ်ထဲဝင်လာသော ဂါမဏီကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သား ... မိုးစက်တို့အိမ်ဘက် သွားတာလား”

“ဟုတ်... မေမေ”

“မိုးစက်နဲ့ တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် မေမေ”

“အန်တီမေ့နဲ့ရော ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ရော ...”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ မေမေ ...”

“ကိုတိုးမင်း မိန်းမလေ ...”

“တွေ့ခဲ့တယ် မေမေ ...”

ဂါမဏီက သက်ပြင်းချကာ မေမေရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ မေမေရာ ...”

“အေးလေ ... ပုံမှန်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအဆင်နဲ့ ဒီအဆင် ယူစရာလား”

“ကောင်မလေး ကြည့်ရတာတော့ သနားစရာလေးပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အို ... ဘာသနားစရာလိုလဲ သားရဲ့၊ သူ့လောဘနဲ့သူ ဖြစ်တာပဲလေ၊ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးကို ယူပြီးမှ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်က မကိုက်ဘူးဖြစ်နေတာလေ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မေမေရာ၊ ကောင်မလေးကြည့်ရတာတော့ အန်ကယ်လ် ဦးတိုးမင်းကို ဖျားယောင်းပြီး ယူခဲ့တာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေကို မင်း နားမလည်ပါဘူး သားရယ်၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ အရမ်းလည်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ အရိုးခံလေး အင်ဒိုးဆင့်လေးပုံစံမျိုး ဖမ်းထားကြတာ၊ လောကကြီးမှာ သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ အများကြီး ...၊ အကြောင်း မသိဘဲနဲ့တော့ သွားမသနားလိုက်နဲ့၊ သနားတဲ့သူပဲ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ မေမေကတော့ ကိုတိုးမင်းကိုလည်း မသနားဘူး၊ အဲ့ဒီကောင်မလေးကိုလည်း မသနားဘူး၊ မိုးစက်ကလေးကိုပဲ သနားတယ်၊ သူ့ခမျာ စိတ်ညစ်ရှာမှာပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေဟာ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်ရောက်

လာပါသည်။

ဂါမဏီကတော့ မေမေ့ကို အမုန်းအကြောင်း ဆက်မပြောရဲတော့ပါ။

မေမေက ဘာပဲပြောပြော ဂါမဏီကတော့ အမုန်းဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟုသာ ယုံကြည်နေမိပါသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၅)

* * *

“တုတု... တုတု... တုတု...”

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းက အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။

ကိုင်းမည့်သူမရှိတာမို့ ဖုန်းလိုင်းကျသွားပုံရတာ အံ့က ရပ်သွားပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ချက်ချင်း ပြန်မြည်လာသည်။

အောက်ထပ်မှာ ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိဘူးဟု ယူဆကာ မိုးစက်က အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မိုးစက် ဟဲလိုဟု မထူးရသေးခင် အမုန်းဟဲလို အသံကို ကြားရသည်။ အောက်ထပ်မှာ အမုန်း ဖုန်းကိုင်လိုက်ပြီမို့ မိုးစက်က ဖုန်းကိုပြန်ချမည့်ဆဲမှာ...

“ဦးတိုးမင်း ဇနီး အမုန်းနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်”

တစ်ဖက်က မိန်းမသံ ခပ်တင်းတင်းကြောင့် နိုးထဲက ဖုန်းကို ဆက်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မပါရှင်”

“ဪ... မင်းက ကိုကို မိန်းမလား”

“ဟို... ဟို... ကိုကိုဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်”

“ကိုကိုဆိုတာ တို့ ချစ်တဲ့ ဦးတိုးမင်းပေါ့”

“ရှင်...”

“ဒီမှာ နဝေတိမ်တောင် အကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်းသိပ်ကျပ်မပြည့်ဘူးဆိုတာ တို့သိထားပေမယ့် ပြောစရာ ရှိတာတော့ ပြောရမှာပဲ၊ တို့က ဦးတိုးမင်းချစ်သူပဲ၊ ချစ်သူ ဆိုပေမယ့် တရားဝင် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ရသေးတာကလွဲရင် ဇနီးအဖြစ် သတ်မှတ်လို့ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်...”

“မင်းနဲ့ ကိုကိုနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ကိုကိုနဲ့ တို့က ပြေလည်ခဲ့ပြီသား၊ မင်းဝင်လာလို့သာ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်တာ၊ အဲ့ဒီတော့ တို့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်၊ မင်း အဲ့ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပါ၊ မင်းကို တစ်ပတ်အချိန် ပေးမယ်၊ တစ်ပတ်အတွင်း ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ကိုယ် ဆင်းမသွားရင် ကိုကို ကိုယ်တိုင် မင်းကို နှင်ချလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ဆက်မပေါင်းတော့ပါဘူးလို့ ကိုကိုက တို့ကို ကလီ ပေးပြီးသား...၊ တို့ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“အမုန်း... ဖုန်းချလိုက်တော့...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ရှင် ... မမ ... မမလားဟင်”

မိုးစက်က ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပြီမို့ ဖုန်းထဲကနေ အမုန်းကို လှမ်းပြောတာမို့ တစ်ဖက်က ငြိမ်သွားသည်။

“ဖုန်းချလိုက်တော့ အမုန်း၊ ပြောစရာရှိတာ တို့ဆက်ပြောလိုက်မယ်”

အမုန်းက ဖုန်းချသွားသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ငြိမ်နေသည်။ မိုးစက်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“သူနိုးက လူလူဟစ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မက ဦးတိုးမင်းရဲ့ သမီးပဲ။ ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ သိဖို့လည်းမလိုအပ်ဘူး၊ ကျွန်မသိတာက အမုန်းဟာ ကျွန်မအဖေရဲ့ ဇနီးပဲ။ ရှင်ကို အချိန်တစ်ပတ်ပေးမယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ရှင်အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ရှင် ဖေဖေနားက ဆုတ်ခွာပါ၊ ကျွန်မက ဖေဖေဇနီးအဖြစ် အမုန်းတစ်ယောက်ကိုပဲ အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတာ ရှင်မှတ်ထားပါ”

တစ်ဖက်က အသံတိတ်နေပြီးမှ ခနိုးခနဲ ရယ်သံတဟင်းဟင်း ထွက်လာကာ...

“မင်းဘာသာ ဘယ်လောက်ကြီး အသိအမှတ်ပြုပြု မင်းအဖေက မပေါင်းချင်ရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ မိုးစက်မေရယ် ...”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးစက်သည် ရင်တွေတဆတ်ဆတ် တုန်ခန်ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ ရပ်နေရာမှ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချပြီး မျက်လုံးမှိုက်ကာ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် ဖိထားရသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... မိုးစက် ဘာတွေပြောလိုက်မိပါလိမ့်။ မိုးစက်ဘဝမှာ ဒီလို ခပ်စွာစွာ ရန်တွေ စကားမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြိုင်အဆိုင် မပြောဖူးခဲ့ပါ။ အမုန်းအတွက် ဒီလောက်တောင် ပြောပေးရဲသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့သြရပါသေးသည်။

“မမ ...”

ခေါ်သံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ် ...”

အောက်ထပ်ကနေ ပြေးတက်လာပြီး နားထောင်နေပုံရသည့် အမုန်းက မျက်ရည်ဝဲစို့သော မျက်လုံးများဖြင့် မိုးစက်ကို ကြည့်နေသည်။ မိုးစက်က အမုန်းကြောင့် စိတ်တိုအသည်းယားလာကာ ...

“ဒီလောက်တောင်ပဲ နဲ့ရ အရသလား အမုန်းရဲ့ ... ဟင်၊ ဟိုကပြောသမျှကို ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ လုပ်နေစရာလား၊ ဘယ်သူဘာပြောပြော အမုန်းက ဖေဖေ အိမ်ပေါ်တက်နေခွင့်ရတဲ့ ဖေဖေဇနီးလေ၊ ဒီလို အခြေအမြစ် မရှိဘဲ မိန်းမမျိုးရဲ့ အပြောအဆိုကို ခေါင်းငုံ့ခံစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၁၈၄ ❀ ပုညခင်

“ဒါ... ဒါပေမယ့် သူက ဦး ချစ်သူတဲ့ မမရဲ့၊ ဦး ချစ်တဲ့ သူဆိုတော့ အမုန်းက ဘယ်ပြန်ပြောရဲပါ့မလဲ၊ ပြီး...ပြီး တော့ ဦးက အမုန်းကို ချစ်မှမချစ်တော့တာ၊ ဦးက ဆက် မပေါင်းချင်တော့ဘူး ဆိုရင်တော့ အမုန်း ဒီအိမ်ကနေ ဆင်းပေးမှာပါ၊ တစ်ခုပဲ အမုန်း... မမနဲ့တော့ မခွဲချင် ဘူး။”

အမုန်းအသံကအဆုံးမှာ တိုးတိမ်သွားသည်။ မိုးစက် မှာ အမုန်းကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းလာမိသော်လည်း မျက်နှာထား ကိုတော့ တည်ထားရကာ...

“အေး... အဲ့ဒါဆိုလည်း ဘယ်သူဘာပြောပြော ဒီမှာပဲ ဆက်နေလို့၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တစ်ယောက်တည်း ကိုတံ ပြီး အနစ်နာခံမယ်တွေ ဘာတွေ စိတ်ကူးပြီး ငါ့မသိတုန်း တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားရင်တော့ နင်နဲ့ငါ သေခန်းပြတ် ပဲ အမုန်း...”

အမုန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ငြိမ်နေသည်။

မိုးစက်က အမုန်းကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ပေပေကို မင်းဘက်က မတရားသောနည်းနဲ့ လိမ်လည် ပျားယောင်းပြီး ယူခဲ့တာလား အမုန်း။”

“ဟင့်အင်း... အမုန်း အဲ့ဒီလို မလုပ်တတ်ပါဘူး မမရယ်”

“အေး... အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဘက်က အပြစ်မရှိတဲ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မျစ်ထွန်းသော အမုန်း ❀ ၁၈၅

အတွက် ထွက်သွားပေးစရာမလိုဘူး၊ လိပ်ပြာလုံလုံနဲ့ ဒီအိမ် မှာ ဆက်နေ... ကြားလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

အမုန်းက မိုးစက်ကို အားကိုးတကြီးလေး စိုက် ကြည့်ရင်း မရဲတရဲ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

(၁၆)

* * *

“နေ့လယ်လောက်က အမုန်းဆီကို မိန်းမတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ် ဖေဖေ...”

မိုးစက် စကားစလိုက်တော့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင် နေသော ဖေဖေက မိုးစက်ကို မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေအကြည့်က ‘ရှုပ်လိုက်တာ’ဆိုသော အကြည့်မျိုး...။ ဖေဖေက အမုန်းဘက်က မိုးစက် ရှေ့နေလိုက်တာကို မကြိုက်မှန်းသိ သော်လည်း မိုးစက်က အားတင်းကာ...

“သူက ဖေဖေချစ်သူမို့လို့ အမုန်းကို ဒီအိမ်က ဆင်းသွား ဖို့ ပြောတယ် ဖေဖေ”

“အဲ့ဒီတော့...”

ဖေဖေ တုံ့ပြန်မှုကြောင့် မိုးစက် အံ့သြရပါသည်။ ကြည့်ရတာ အဲ့ဒီမိန်းမ အမုန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြောတာကို ဖေဖေ လည်း သိထားပုံပင်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“အဲဒီမိန်းမ ဒီလိုမပြောရဲဖို့ ဖေဖေဘက်က တားဆီးပြီး အမုန်းကို ကာကွယ်ပေးသင့်တယ်လို့ မိုးစက် ထင်လို့ပါ”
“ဟုတ်ပြီ၊ တခြား ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ...”

ဖေဖေက ကွန်ပျူတာကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ရင်း သွေးအေးစွာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“မိုးစက်ထင်တာတော့ ခုလောလောဆယ် အမုန်းမှာ ဘာ အပြစ်မှမရှိတော့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ မလိုပါဘူး ဖေဖေ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေဘက်ကလည်း အမုန်းကို လူရာသွင်းပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ အတူခေါ်သွားပေးတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်စေ ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...သမီး၊ ခေါ်သွားပေးလိုက်မယ်”

ဖေဖေဘက်က အလွယ်တကူ လိုက်လျောပုံက နည်းနည်း အံ့သြစရာကောင်းသည်ဟု မိုးစက်ထင်လိုက်သည်။

“တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာရင် ဖေဖေ ခရီးထွက်စရာရှိတယ်၊ သူ့ကို ခေါ်သွားလိုက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ဖေဖေက မိုးစက်ကို ပြောပြီးတာနှင့် သူ့ကွန်ပျူတာ ကိုသာ ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မိုးစက် မယုံမရဲဖြင့် ဖေဖေအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ထဲမှာတော့ နာင့်နေပါသည်။

၁၈ ၁၈ ၁၈

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

အပိုင်း (၃)

(၁၇)

* * *

“ဒါ... လောလောဆယ် မင်းနေရမယ့် နေရာပဲ မုန်း”
အမုန်းသည် တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးကို လှည့်ပတ်
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဦးကို နားမလည်စွာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။
ဦး ဘာပြောတာလဲဆိုတာ အမုန်း တကယ် နားမလည်...။

“ဒီအခန်းက ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေကို ခဏပေးနေထားတဲ့
အခန်းပဲ၊ သူတို့ ခဏ နယ်ပြန်သွားတုန်းမို့လို့ မင်းနေလို့
ရတာ၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ နေလို့ရတယ်၊ ဒီမှာခဏနေ
ပြီးမှ နယ်ကို ပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေါ့၊ မင်း လိုမယ့် ငွေကြေးကို
လည်း အလုံအလောက် ပေးခဲ့မယ်...။ လောလောဆယ်
ဒီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနဲ့ သုံးစွဲလို့ရတယ်”

ဦးက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို အမုန်းရှေ့မှာ ချ

ပေးသည်။

ပညာစင် စာအုပ်လိက်

အမုန်းက ဦးကို အံ့သြနာကျင်စွာ ငေးကြည့်ရင်း တုံ့ပြန်စကားဆိုဖို့ မေ့နေခဲ့ပါသည်။

ခရီးအတူထွက်ကြမယ်ဆိုပြီး အမုန်းကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တဲ့ ဦးဟာ ဒီတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ အမုန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တော့မည်တဲ့...။ ဦး ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုတာ မသိတဲ့ မမမိုးစက်ကတော့ အမုန်းကို ဦး ခေါ်သွားမယ်ဆိုကတည်းက တဖြိုးဖြိုးနဲ့ ကျေနပ်နေခဲ့တာ...။ မမနဲ့ ဒီလို ခွဲထုတ်ခံရမယ်မှန်းသာသိရင် အမုန်း ဦး နောက်ကို လိုက်မလာခဲ့ပါဘူး။

“ငါ့အမှားအတွက် ပေးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကို ဇနီးမယားတစ်ယောက်အဖြစ် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားခဲ့ပေမယ့် မင်းပုံစံအထုံအထိုင်းက ကြာတော့ ကိုယ့်ကို ငြီးငွေ့လာစေမယ်၊ ကိုယ်လည်း ပုထုဇဉ် ယောက်ျားပဲလေ...။ မင်းဆီမှာ မသာယာနိုင်တော့ရင် ကိုယ့်ကို သာယာစေမယ့်သူကိုတော့ ရှာရမှာပဲပေါ့၊ အခု သူကလည်း မင်း ကိုယ့်အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာကို ဘယ်လိုမှ မလိုလားနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းဘက်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ အလိုက်တသိနဲ့ ထွက်ခွာချင်တယ်...။”

“မင်းအတွက် အဆင်ပြေမယ့် မင်းအမျိုးတွေ ကျနပ်စေလောက်မယ့် ငွေပမာဏကို မင်းနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာစာရင်းဖွင့်ပေးထားတယ်၊ ရော... ဒီမှာ ဘဏ်စာအုပ်...”

ဘဏ်စာအုပ် အစိမ်းလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော အမုန်း၏ပေါင်ပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ ကျလာသည်။ အမုန်း

စိတ်မဝင်စား၊ ဖွင့်လည်းမကြည့်မိ။ နောက်ဆုံးတော့ အမုန်း စွန့်ပစ်ခံရပြီဟုသာ နားလည်ကာ မမမိုးစက်ရဲ့ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်ယောင်ပြီး ဝမ်းနည်းလာပါသည်။

ဦးကိုတော့ အမုန်း ဘာမှ ပြောမနေချင်တော့ပါ...။ ဦးကို မချစ်တဲ့အတွက် ဦးစွန့်ပစ်တာကိုလည်း မကြေကွဲပါ...။ ကိုယ့်အဖြစ်၊ ကိုယ့်ဘဝကိုသာ နာကျင်မိရတာပါ။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရတာကိုက အမုန်းရဲ့ မိဘတွေအတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အမုန်းဆိုတဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကို အခေါ်ခံလိုက်ရတိုင်း အမေဟာ ငါ့ကို မုန်းနေပါလားဟု တွေးကာ ဝမ်းနည်းရသည်။ အမေဆုံးသွားတော့ အမေ ဆွေနှီးမျိုးစပ် အိမ်တွေမှာမှီခိုကပ်ရှားကာ နေရသည်။ ဒီအိမ်က မကျွေးနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် နောက်အမျိုးတစ်ယောက်အိမ်ကို ပြောင်းကာ နေရသည်။ ဘယ်သူကမှ အမုန်းရဲ့ ထမင်းတစ်နပ်အတွက် မကြည်ဖြူ၊ အမုန်းရဲ့ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာလေးအတွက် မကြည်ဖြူ။ ဆူဆူဆဲဆဲ ဗြဲဗြဲငြင်ငြင် လူတွေကြားမှာ အမြဲနေရကာ တစ်ခါတစ်ခါ အရိုက်တောင်ခံရသေးတာ။ ဒါတွေကို ခံစားရသော်လည်း အမုန်းက စိတ်ဆင်းရဲပြီး ညှိုးငယ်နေပါ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ ပျော်အောင်သာ နေခဲ့တာ။ လူတွေကို အကောင်းမြင်ပြီးတော့သာ နေခဲ့တာပါ။

အမုန်း နောက်ဆုံးနေခဲ့ရသော အိမ်ကတော့ နည်းနည်းဆိုးသည်။ အမေအမျိုးဆိုသော်လည်း ဘယ်ကတော့မှ ဘယ်လိုတော်မှန်းမသိတော့သော အဒေါ်နှစ်ယောက်အနီးမှာ နေရသည်။

အဒေါ်တစ်ယောက်က တစ်ခုလပ်။ တစ်ယောက်က မုဆိုးမ...။
မုဆိုးမမှာက အလွန်ဆိုးသွမ်း ငွေညစ်တတ်သော သားတစ်ယောက်
ရှိသည်။

သူတို့အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးကလည်း မဖူလုံတာမို့ အမုန်း
ကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရဲ့ ပန်းကန်ဆေးသည့်နေရာမှာ အလုပ်
သွင်းပေးထားသည်။

အမုန်းကတော့ အဲဒီအလုပ်ကို ကြိုက်သည်။ လူတွေ
အများကြီးနဲ့ သိပ်ဆက်ဆံစရာမလိုဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ကိုယ့်
ပန်းကန်ကိုယ် စင်အောင်ဆေးနေရင် ပြီးပြီ။

သို့သော်... ကံကြမ္မာက အမုန်းကို အေးအေးနေခွင့်
မပေးခဲ့ပါ။ ဦးတိုးမင်းက စားသောက်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမို့
ဦးတိုးမင်း ရောက်နေခိုက်မှာ စားပွဲထိုးတွေလည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ
မို့ အမုန်းက စားပွဲဝင်ထိုးပေးရင်း ဦးတိုးမင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့တာပင်။
အဲဒီညက မူးရစ်ရီဝေနေတဲ့ ဦးတိုးမင်းဟာ အမုန်းရဲ့ ဘဝလေးကို
ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘာမှနားမလည်ဘဲ တက်မတတ်ချက်မတတ် ဂိုဏ်း
ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရသော အမုန်းဟာ ဝိုင်းဝန်းစစ်ဆေးမေးမြန်းကြ
သော အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို အမုန်အတိုင်း ပြောပြမိရာက စလို
ပြဿနာတွေ တက်ခဲ့ရတော့တာပင်...။ နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်းနဲ့
လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိလှတဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်နဲ့ လက်ရံ ဇာတ်ရံ
အစ်ကို တစ်ယောက်ရဲ့ အကြပ်ကိုင်မှုအောက်မှာ မလုပ်သာတော့တဲ့
ဦးတိုးမင်းဟာ အမုန်းကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ တောင်းရမ်းယူခဲ့ရပါ

သည်။ အဲဒီနောက် ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို ဖုံးကွယ်ပေးဖို့အတွက်၊
အမူမလုပ်ဖို့အတွက် အမုန်းရဲ့ အဒေါ်နှစ်ယောက်ကို ငွေကြေးတော်
တော်များများလည်း ပေးခဲ့ရပါသေးသည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဦးက အမုန်းကို ပြောခဲ့သည်။

“ပြဿနာတွေ တက်မှာစိုးတာ တစ်ခုတည်းအတွက်တော့
မင်းကို လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး မုန်းရယ်၊ မင်းကို
သနားမိတာလည်း ပါပါတယ်၊ တကယ်ဆို မင်းကို လက်
ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကို ခေါ်မသွားဘဲ တခြား
တစ်နေရာမှာ ထားလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က
မင်းကို ချစ်မိပြီဆိုတော့ မခွဲချင်တော့လို့ ကိုယ့်အိမ်ကို
ခေါ်သွားမှာ...။ ကိုယ့်အိမ်ရောက်ရင် ကိုယ့်ကိုပဲ အားကိုး
ပြီး နေတော့နော်၊ မင်းရဲ့ အရင်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနဲ့
အဆက်အသွယ် မလုပ်နဲ့တော့...”

အဲဒီတုန်းကတော့ ဦးဟာ အမုန်းကို ကြင်ကြင်နာနာ
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဆက်ဆံခဲ့တာမို့ အမုန်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှအတွက်
ကြည်းမနေတော့ဘဲ ဦးအပေါ် မေတ္တာထားကာ စိတ်စေတနာ
ကောင်းဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ အမုန်းကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့လူ၊
အမုန်းဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူဟု သဘောမထားဘဲ အရိပ်ခိုခွင့်
အတွက်၊ နပ်မုန်အောင် စားရသော ထမင်းအနပ်ပေါင်းများစွာ
အတွက် ကျေးဇူးရှင်တစ်ပါးလို ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ဦးကို မချစ်
သော်လည်း မုန်းတော့ မမုန်းမိခဲ့ပါ။ ရောက်ရာဘဝမှာပင် အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။

သို့သော်လည်း... အမုန်းကို စကားတွေ ဖွဲ့နွဲ့ပြောနေတဲ့ ဦးဟာ လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အမုန်းကို အလွယ်တကူပဲ ငြီးငွေ့သွားခဲ့သည်။ ဖုန်းထဲကနေ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ကြောင်းတွေ ဖွဲ့နွဲ့ပြောတတ်ပြီး အမုန်းကိုတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံလာသော ဦးကို အမုန်း ကြောက်ကြောက်လာခဲ့ရသည်။

ခုတော့... ဦးက အမုန်းကို လူသူမသိအောင် စွန့်ပစ်လေပြီ။ ခရီးအတူထွက်မယ်ဟု ပြောကာ ညာခေါ်လာခဲ့တာကို ခုမှ အမုန်း သဘောပေါက်လေသည်။

ဦးတိုးမင်းကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကိုယ့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် မော့ကြည့်နေသော အမုန်းကြောင့် နည်းနည်း အနေခက်သလို ဖြစ်လာပါသည်။

ဒီလို မလုပ်သင့်တာကို သိပေမယ့်လည်း ကိုယ်က အမုန်းကို မလိုချင်တော့ဘဲ၊ ကိုယ်မလိုချင်သော အရာတစ်ခုကို အောင်အည်း လက်ခံထားရတယ်ဆိုတာ ဦးတိုးမင်းရဲ့ ရာဇဝင်မှာ မရှိပါ။ ကိုယ်လိုချင်သောအရာတစ်ခုကို မရလိုက်ဘူးဆိုတာမျိုးလည်း ကိုယ့်ရာဇဝင်မှာ မရှိပါ။

အချိန်တစ်ခုတုန်းကတော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသော အဲဒီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဖူးရွနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို စွဲမက်ခဲ့တာပေါ့။ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုကလေးကိုလည်း မက်မောခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အဲဒီ မက်မောစိတ်ကြောင့်ပဲ အမှားအယွင်းတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတာ။ အဲဒီအမှားအယွင်းကြောင့် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရှက်တက်

အမုတ်ရမယ့်အရေးကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီအနံ့မကို လက်ထပ်ခဲ့တာ။ လက်ထပ်ခါစတုန်းကတော့ သူမအပေါ် မက်မောသာယာစိတ်လေးလည်း ရှိနေတုန်းမို့ သံသလှပဲကြင်နာပြုခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူယုတ်မာနေရာ မရောက်ချင်တာမို့ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတစ်ခုကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ 'ချစ်လို့' ဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။

အမုန်းရဲ့ အရိုင်းဆန်မှုနှင့် မသိနားမလည်မှုတွေက အစပထမမှာ သူ့အတွက် အဆန်းတကြယ် ဆွဲဆောင်မှုတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ လည်ဝယ်သွက်လက်၍ မာယာအပြည့်ရှိသော မိန်းမများနှင့်သာ တွေ့ဆုံခဲ့ရဖူးသော သူ့အတွက် အမုန်းက အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း... ဘယ်အရာကိုမှ ကြာရှည်စိတ်ဝင်စားမနေတတ်သော သူ့ကို အမုန်းက ကြာကြာဆွဲဆောင်ထားနိုင်ဖူး မရှိပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမုန်းကို ကိုယ်နဲ့ တန်းမတူတဲ့၊ ဉာဏ်ရည်ချို့တဲ့နေတဲ့၊ အနံ့အာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ မြင်လာပြီး အမုန်းအပေါ် လုံးဝ ဖီလင်မလာနိုင်တော့တာ။ အမုန်းနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ငြိလက်စ မိန်းကလေးဆီကိုသာ စိတ်က ပြန်လည်သွားကာ ခုတော့လည်း ထိုမိန်းကလေး တေသီးဆုံသမျှကို လိုက်လျောချင်နေခဲ့သည်။ အမုန်းကို ခုလိုမှ မလုပ်ရင် ကိုယ်မိန်းကလေးထံက ရနေတဲ့ သာယာချိုမြိန်မှုလေးတွေကို မရတာမှာစိုးသည်။

“ဒီမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်နေပြီးရင် မင်းအမျိုးတွေရှိတဲ့ နယ်ကို ပြန်ပြီး ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်စားသောက်ရင် မင်း မျက်နှာမငယ်ရတော့ပါဘူး၊ အရင်တုန်းက ဘဝထက်တော့ အများကြီး သာမှာပါ ...”

ဦးတိုးမင်းက အမုန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

အမုန်းကတော့ ခုထိ ဦးတိုးမင်းကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်နေခဲ့သည်။

အမုန်း တမင် နှုတ်ဆိတ်ခေါင်းမာနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ တကယ်ပဲ ဘာပြောရမှန်းမသိလိုက်ကို မပြောတာပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမျိုး မလိုချင်တော့တဲ့အခါပြန်စွန့်ပစ်လို့ ရသလားဆိုတာ အမုန်း မသိနားမလည်ပါ။ လောလောဆယ် အမုန်းကို ဖိစီးနေတဲ့စိတ်က မမနဲ့ အတူနေခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာပင်။ အဲဒီအတွေးကပဲ အမုန်းကို ဝမ်းနည်းနာကျင်စေသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားရမှန်းမသိတဲ့ အားကိုးရာမဲ့ ခံစားချက်ဖြင့် အားငယ်လွန်းလှပါသည်။

အမုန်းသည် မျက်ရည်ရစ်ဝံ့သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဦးတိုးမင်းကို မော့ကြည့်မြဲ ကြည့်နေပါသည်။

ဦးတိုးမင်းက အမုန်းရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ ...

“ကဲ ... ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ် မုန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

အမုန်း နှုတ်ဖျားက ဘာအာယာတမှ မပါသည့် ‘ဟုတ်ကဲ့’လေး တစ်လုံးသာ တုန်တုန်ရင်ရင် ထွက်ပေါ်လာတာမို့ ဦးတိုးမင်းက အမုန်းကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သနားစရာကောင်းလှသော မျက်ဝန်းတွေကို တွေ့ပေမယ့်လည်း နောက်မဆုတ်ချင်တော့တာမို့ စိတ်ကိုတင်းကာ တိုက်ခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

(၁၈)

* * *

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း အမုန်း ပထမဆုံး သတိရသည်
မှာ ဒီနေ့ မမမိုးစက်ကို ထမင်းချိုင့် ပြင်ထည့်ပေးဖို့ဖြစ်သည်။
ဒီနေ့ မမမိုးစက် သင်တန်းကျောင်းကို သွားမည်နေဆိုတာ အမုန်း
သေချာမှတ်ထားသည်။

အမုန်းသည် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီးမှ
လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရကာ မျက်ရည်တွေ အိခနဲ ဝိုင်းလာ
ပါသည်။

အမုန်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်ကိုသွားရမယ်
ဆိုတာလည်း ခုထိ မစဉ်းစားရသေးပါ။

အမုန်းဟာ ဦးတိုးမင်းရဲ့ ဇနီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် တရားဝင်
လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားသော ဇနီးလည်းမဟုတ်ပါ။ အမုန်း
တို့ ဖြို့မှာ အရှေ့ခုနစ်အိမ်၊ အနောက် ခုနစ်အိမ် အသိပေးတဲ့
သဘောမျိုးနဲ့ တောင်းရမ်းယူခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ရောက်မှ လက်မှတ်

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ထိုးမည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း ဦးက လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိစ္စကို လုံးဝ
စကားမစလာခဲ့ပါ။ ဒါကြောင့် ဦးနဲ့အတူနေရင်သာ ဦးဇနီးဖြစ်ပြီး
ဦးနဲ့အတူမနေတော့ရင် ဦးဇနီးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

အမုန်းသည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်
ရှေ့အိမ်နောက် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် လျှောက်နေသည်။

အမုန်းစိတ်တွေဟာ ဂဏှာမငြိမ်။ ခုပဲ မမမိုးစက်
ဆီကို ပြေးထွက်သွားချင်သည်။ သို့သော် အမုန်း ဒီလိုမလုပ်ရဲ။
ဦးကို ကြောက်သည်။

အမုန်း ဘဝမှာ ချစ်ခင် အားကျ အထင်ကြီးအားကိုး
ယုံကြည်မိခဲ့တဲ့ ပထမဆုံးလူသားဟာ မမမိုးစက်ပေ ဖြစ်ပါသည်။
မမရှိနေလို့သာ အမုန်းစိတ်ဟာ လုံခြုံသည်ဟု ထင်ခဲ့ဖူးသည်။
မမဟာ အမုန်းဘဝကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်
သည်။ ကိုယ်ချစ်ခင်ရတဲ့သူရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေကို လုပ်ပေး
နေရလို့သာ အမုန်းဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေခဲ့တာပင်။

ခုတော့ အမုန်းဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့
သလိုပင်။

အမုန်းသည် တစ်ယောက်တည်း အားငယ် ချောက်
ချားနေရင်းကပင် တိုက်ခန်းလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့ မီးဖို
ချောင်ထဲမှာ မီးဖိုနှင့်တကွ အိုးခွက် ပန်းကန် အစုံအလင်ရှိနေတာ
ကို တွေ့တာမို့ အားတက်သွားသည်။

အမုန်းက တိုက်ခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ အောက်ထပ်
သို့ ဆင်းလာပြီး အနီးအနားမှာ စတိုးဆိုင်ကို လိုက်ရှာသည်။

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

၂၀၂ ♣ ပုညခင်

မြေညီထပ် အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဖွင့်ထားသည့် စတိုးဆိုင်ကို တွေ့တော့ အမုန်း ပျော်သွားကာ ချက်ပြုတ်စရာ အစုံအလင်ကို ဝယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တိုက်ခန်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကာ မမ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ငါးထမင်းနယ် လုပ်နေလိုက်ပါသည်။

ကိုယ် ချစ်ခင်တဲ့သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်နေရတာမို့ လောလောဆယ်မှာတော့ အမုန်းက စိတ်ချမ်းသာနေမိလေသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၁၉)

* * *

“ဟင် ... ဒီထမင်းချိုင့်က ! ...”

ဂါတို့အိမ်ဘက်သို့ သွားဖို့ ခြံပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သော မိုးစက်သည် ခြံရှေ့ အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ထမင်းချိုင့်တစ်ချိုင့်ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ အံ့သြသွားရပါသည်။

အနီးအနားကို ကြည့်တော့လည်း လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ ... ။

မိုးစက်က ခြံတံခါးဝနားသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့်ကာ ခြံစောင့်ကြီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဦးလေး ... ဒီရှေ့အုတ်ခုံပေါ်က ထမင်းချိုင့်က ဦးလေး ချိုင့်လား”

“မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဦးလေး ချိုင့်က ဒီမှာ၊ စားလှောင်နေပြီ”

ခြံစောင့်ကြီးက ထမင်းစားနေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးစက်က ချိုင့်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ရမလား၊
ဖွင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေဆဲ ဂါက တစ်ဖက်ခြံမှ
ထွက်၍ မိုးစက်ဆီ လျှောက်လာရင်း...

“မိုးစက် ... ချိုင့်ကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဟဲဟဲ ... စကန္တ
အန်တီမေက ငါ့အတွက် စားစရာ ပို့ခိုင်းလို့ လာဖို့မလို့ထင်
တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဂါ၊ ဘယ်သူ့ချိုင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငါထွက်လာ
တော့ ဒီအတိုင်း ဒီပေါ်မှာတင်ထားတာ တွေ့လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား၊ ဖွင့်ကြည့်ဦးမှ...”

ဂါက လက်မြန်မြန်ဖြင့် ထမင်းချိုင့် ခလုတ်တွေ
ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ချိုင့်တွေကို မကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ... မွေးနေတာပဲ၊ ဒါက ရှမ်းထမင်းချဉ်လား ငါး
ထမင်းနယ်လား တစ်ခုခုပဲ၊ အံ့မယ် ... ဒီမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ
လား ဘာလား၊ စားကောင်းမယ့် ပုံပဲ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်
က မှားပို့သွားတာများလား”

မိုးစက်သည် ဂါလက်ထဲက ချိုင့်တွေကို စိုက်ကြည့်
ရင်း ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာကာ ...

“ငါ ... ငါ ... ငါသိတယ်၊ အဲ့ဒါ ... အမုန်းလက်ရာပဲ”

“ဟင် ... နင်ပြောတော့ အမုန်းက နင်အဖေနဲ့ အတူတူ
နိုင်ငံခြားကို ခရီးထွက်သွားတယ်ဆို၊ နှစ်ပတ်ကြာမယ်ဆို”

“ဒါ ... ဒါပေမယ့် ဒါကတော့ အမုန်းလက်ရာ အစစ်ပဲ၊
ပြင်ဆင်ထည့်ပေးထားပုံကအစ အမုန်းလက်ရာပဲ”

“ခရီးထွက်သွားတဲ့သူက နင့်ကို ဘယ်လို ထမင်းချိုင့်
လာဖို့မှာလဲ”

မိုးစက်က ဂါလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဂါကို
မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ ဂါ ...၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေ
တယ်၊ အမုန်း ဖေဖေနဲ့ ပါသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိ
ဘူး၊ ငါ့မသိတဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“နင့်လက်တွေက အေးစက်နေပါလား မိုးစက်ရယ်၊ ဘာ
တွေ ဒီလောက် စိတ်ပူနေတာလဲ၊ လာ ... ဒီမှာထိုင်ဦး၊
အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင် ...”

မိုးစက်က ဂါ ထိုင်ခိုင်းသည့် အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ
ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဖေဖေက တစ်မျိုးပဲ ဂါရဲ့၊ ဟိုအမျိုးသမီး အမုန်းဆီ
ဖုန်းဆက်တဲ့အကြောင်း ဖေဖေကို ငါ ပြန်ပြောတဲ့နေ့က
ဖေဖေ ငါ့စကားကို အလွယ်တကူ လက်ခံတာ အရမ်းအံ့ဩ
ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ အမုန်းကို အရာမသွင်း
ခဲ့ဘဲ နိုင်ငံခြားခရီးထိ ခေါ်သွားတယ်ဆိုတာကလည်း ပုံမှန်
တော့ မဟုတ်ဘူး”

မိုးစက် စကားကြောင့် ဂါမဏိပါ စိတ်ပူလာမိကာ
“နင် ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာပဲ ဂါ၊ ဒါပေ
မယ့် အရမ်းတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ နင်အဖေပြန်လာတဲ့
အထိတော့ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

၂၀၆ ♠ ပုညဝံ

“အမုန်း တစ်ခုခုတော့ အခက်အခဲ ကြုံနေပြီလို့ ငါ့စိတ်က အလိုလိုထင်နေမိတယ် ဂါရယ်၊ သူက ငါ့အပေါ် အရမ်း သံယောဇဉ်ကြီးတာဆိုတော့ သူ ငါ့ဆီပြန်လာလို့မရတော့ လို့ ငါကြိုက်တဲ့ စားစရာတွေလုပ်ပြီး တိတ်တိတ်လေး လာထားသွားတာများလား။”

မိုးစက် စိတ်ပူနေသလို ဂါမဏိလည်း အမုန်းရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ပူလာရပါသည်။ သို့သော် လည်း မိုးစက်ကို မီးလောင်ရာလေပင့်ဖြစ်စေမည့် စကားမျိုး ဝင် မပြောလိုတာမို့ မိုးစက်ရဲ့ ခေါင်းကိုဖွဖွပုတ်၍ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“မိုးစက်တို့ကတော့ အံ့ပါကွာ၊ အစတုန်းကတော့ သူ့အဖေ မိန်းမငယ်ငယ်လေး ယူလာတာကို စိတ်ဆင်းရဲနေသလိုလိုနဲ့ ညည်းတွားနေလိုက်တာ၊ ခုကျတော့လည်း သူ့မိထွေး သေး သေးလေးကို ချစ်လိုက်တာများ တုန်လို့...”

“သူက ငါ့ကိုချစ်တာကိုးဟဲ့၊ အပြန်အလှန်ပေါ့...”

“အေးပါ ... နင် အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်တာ ငါ တကယ် ချီးကျူးပါတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းမလေးက သဘော ဖြူ အူစင်းလေးပါ”

ဂါမဏိက မိုးစက်ခေါင်းကို ဖိချရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောနေမိပေမယ့် မိုးစက်လိုပဲ အမုန်းအတွက် စဉ်းစားစိတ်ပူနေခဲ့ မိပါသည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

(၂၀)

* * *

လောကကြီးမှာ အံ့ဩစရာကောင်းသည့် တိုက်ဆိုင် တွေ့ဆုံမှုတွေလည်း ရှိတတ်လေသည်။

ထိုနေ့ညက ဂါမဏိတစ်ယောက်တည်း အင်းစိန် ဘက်မှ ကားမောင်း၍ ပြန်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကျွတ်... မိုးကလည်း မစဲနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မိုးရေ စပါ တော့ဗျို့၊ မိုးနတ်မင်းကြီးရေ... တော်ပါတော့ဗျို့...”

ဂါမဏိသည် မိုးသည်းထုံမှာ ကားကို သတိထား မောင်းရင်း တစ်ယောက်တည်း ပါးစပ်က အမျိုးစုံ ရေရွတ်သော် ဖန်လာသည်။ ကားအဲကွန်းက ပျက်နေပြီး မိုးသည်းထုံမှာ ကား မှန်ကို အလုံပိတ်၍ မောင်းနေရတာမို့ ကားမှန်ကို အရေ့ရှိက် ကာ ရှေ့မြင်ကွင်းက မှန်ဝါးနေသည်။

အင်းစိန်ဘက်က သူငယ်ချင်းအိမ်ကို သွားပြီး ပြန်

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

အလာမှာ မိုးတွေကလည်း သည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေကာ အချိန်ကလည်း မှောင်စပျိုးချိန်မို့ ကားမောင်းရတာ ခရီးက မတွင်ပါ။

ဂါမဏိဟာ လူကူးမျဉ်းကြားသို့ ရောက်ပြီမို့ ကားကို အရှိန်လျှောလိုက်ရင်း တစ်ရှူးစဖြင့် ကားရှေ့မှန်ကို လှမ်းသုတ်နေဆဲမှာ လမ်းဖြတ်ကူးလာသော အမုန်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

မိုးတွေ မှန်မှိုင်းနေပေမယ့်လည်း ပုတုတုလေးနဲ့ သွက်သွက်လေး လျှောက်နေတဲ့ အမုန်းရဲ့ ပုံစံလေးကို သူ ဆေးဆေးချာချာ မှတ်မိသည်။ သူမက ဆောင်းထားသည့် ထီးကို လေးနဲ့ လွင့်မသွားအောင် ထိန်းကိုင်ရင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားနေသည်။

ဂါမဏိက ကားကို လမ်းဘေးကပ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားနောက်ခန်းထဲက ထီးကို လှမ်းဆွဲယူ၍ ဖွင့်ဆောင်းရင်း အမုန်းကိုမိအောင် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

“အမုန်း...”

ဂါမဏိရဲ့ ခေါ်သံကျယ်ကြောင့် အမုန်းက တုန်ခန်ရပ်၍ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အမုန်း ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား၊ မိုးစက်သုငယ်ချင်း ဂါမဏိလေ...”

အမုန်းသည် ဂါမဏိကို ပြူးစိုက်ကြည့်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး။ အမုန်း ဒီလိုနေတာကို သူသိလို့ မဖြစ်ဘူး။

“အမုန်း... အမုန်းက ဒီကို ဘာလို့ရောက်နေတာလဲ၊ အန်ကယ်နဲ့ နိုင်ငံခြား သွားမယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ သိထားတာ”

ဂါမဏိ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့မှ အမုန်းက အသိဝင်လာကာ ချာခနဲလှည့်၍ ပြေးထွက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ... အမုန်း... အမုန်း မပြေးနဲ့လေ”

ဂါမဏိက အမုန်းနောက်သို့ ထပ်ချပ်ပြေးလိုက်လာပြီးနောက် အမုန်းလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း...

“အမုန်း... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ အမုန်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို အမုန်အတိုင်း ပြောပါ၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်တဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်ပေးထားမှာပါ”

အမုန်းက မျက်လုံးရွဲကြီးဖြင့် သူ့ကိုမောကြည့်လာသည်။

အမုန်းမျက်နှာပေါ်မှာ မိုးရည်စက်တွေ...
ပြီးတော့... မျက်ရည်စက်တွေ...။

၃၁ ၃၁ ၃၁

(၂၁)

* * *

“အမုန်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အမုန်း ဒီမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ မမမီးစက်ကို မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်...”

အမုန်းက ဒီစကားကိုပဲ အထပ်ထပ်ပြောကာ လက် အုပ်ကလေး ချိ၍ တောင်းပန်နေပြန်တာမို့ ဂါမဏီက ခေါင်း တုဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြကာ...

“စိတ်ချ... စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် လုံးဝမပြောဘူး”

ဟု ပြန်ပြောရင်းက တိုက်ခန်းလေးကို ဝေဝဲကြည့် လိုက်မိသည်။

တိုက်ခန်းဟာ အမုန်း နေဖို့သက်သက်အတွက် ဟုတ်ပုံမရ။ ပရိဘောဂ အနည်းအကျဉ်းလည်း ရှိတာမို့ လူနေ လက်စ တိုက်ခန်းဖြစ်နိုင်သည်။ တိုက်ခန်းမှာ နေနေကြတဲ့သူတွေက မပြုမပြင်ဘဲ ထားထားတဲ့ မှန်ပြတင်းတစ်ချပ်ဟာ ကွဲအက်နေတာမို့ ပြင်းပြင်းထန် ထွာချနေသော မိုးရေစက်တွေက ပြတင်းပေါက်အနီး

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

အံ့တောကြမ်းပြင်ကို ပက်စင်နေသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးတွေ သည်းနေဆဲ။ လျှပ်ပြက်လိုက်သောအခါ အလင်းရောင်က တိုက် ခန်းထဲသို့ ဝင်းခနဲ ဝင်လာသည်။ အမုန်းနှင့် ဂါမဏီက အလင်းဆုံး မိုးချောင်းရှိရာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်။ ဘာပရိဘောဂမှ မရှိတာမို့ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာသာ ထိုင်နေရတာပင်။

အမုန်းကတော့ ဂါမဏီကို ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေတော့ဘဲ ...

“ဦးနဲ့ အမုန်း လမ်းခွဲလိုက်ပြီ...”

ဟူသော စကားကိုသာ တိုးတိတ်တုန်အက်သော အသံဖြင့် ပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာတွေကိုလည်း ပြောမပြ။ အန်ကယ် ဦးတိုးမင်းကိုလည်း အပြစ်တင်စကား တစ်ခွန်းမဆိုပါ။ ဂါမဏီအနေနဲ့လည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မေးခွန်းထုတ်ဖို့ မသင့် တော်ပါ။

မိုးစက် ဖေဖေ ဦးတိုးမင်းအကြောင်းကို ဂါမဏီ လည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိပါသည်။ မိုးစက် မေမေ ရှိစဉ် ကတည်းက မိန်းကလေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းလေးတွေ ရှိတာတိတာကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ မိုးစက်မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက် မိန်းကလေးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရင်း ဟိုငြိ ဒီငြိ ကိစ္စလေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တာကိုလည်း သိသည်။ သို့သော်... အမုန်းအပေါ် မှတော့ ဒီလောက်ထိ ပစ္စလက်ခတ် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

တာ အမုန်းပင်။ နစ်နာကြေးတို့၊ ပစ္စည်းခန်းတို့ကို နားမလည်ရှာ
တဲ့ အမုန်းကတော့ ဦးတိုးမင်းက လမ်းခွဲမယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ အသာ
တကြည် လက်ခံ ခေါင်းညိတ် နောက်ဆုတ်လာခဲ့ပုံပင်။

ဂါမဏိက အမုန်းကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရင်း

“ဒီတိုက်ခန်းက ဘယ်သူ့တိုက်ခန်းလဲ အမုန်း...”

“ဦးတိုက်ခန်းပါ”

“ဪ... အမုန်းအတွက် ပေးတာလား”

“ဟို... ဘယ်လိုပေးတာကို ပြောတာလဲ”

“အမုန်း နေဖို့အတွက် အမုန်းကို အပိုင်ပေးတဲ့ အခန်းလား
လို့ မေးတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အမုန်းကို ခဏနေခွင့် ပေးတာပါ။ ဒီမှာ
ခဏနေပြီး နယ်ပြန်ဖို့ စီစဉ်ဖို့ ပြောထားပါတယ်”

“အမုန်းက နယ်ပြန်မှာလား”

“စဉ်း... စဉ်းစားနေတုန်းပါ။ အမုန်းတို့ မြို့ကိုပြန်ရင်
ဦး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ဘယ်လို...”

“ဟိုက အမုန်းရဲ့အမျိုးတွေက နည်းနည်းဆိုးတော့ အမုန်း
နဲ့ ဦးနဲ့ ကွဲလာတာကိုသိရင် ဦးကို ဒုက္ခလိုက်ပေးမှာ
စိုးရတယ်လေ။ ဦး အရှက်ရ ဒုက္ခရောက်ရင် မမရိုးစက်
လည်း စိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ မမ မိုးစက်ကို စိတ်မဆင်းရဲ
စေချင်ဘူး...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးစက် အပေါ်တော့ တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီး
တာပဲဟု ဂါမဏိက တွေးမိရင်း ဒီကိစ္စကို မိုးစက်ကို ပြောသင့်
မပြောသင့် တွေဝေနေမိသည်။

“ဒါဆို... အမုန်းက နယ်လည်းမပြန်ချင်ဘူး၊ ဒီတိုက်ခန်း
မှာလည်း အမြဲ နေခွင့်မရှိဘူးဆိုတော့ အမုန်း ဘယ်လိုလုပ်
မှာလဲ...”

“အမုန်းလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစား
ရတာ အိပ်လို့တောင် မပျော်ပါဘူး၊ ပြီးတော့လေ နောက်
ဘက်တံခါးကလည်း နည်းနည်းဆွေးနေတော့ ညညဆို
သူခိုးဝင်လာမှာစိုးလို့ စောင့်ကြည့်နေရသေးတယ်၊ အိပ်ခန်း
တံခါးမှန် တစ်ချပ်ကလည်း ကွဲနေတော့ ညည မိုးတွေရွာ
ပြီး မိုးခြိမ်းသံကြားရင် အရမ်းကြောက်...”

“ဂျိန်း... ဒလိန်း...”

“အမေရေ...”

ကြောက်နေပုံဖြင့် တိုးတိတ်တုန်ရင်စွာ ပြောနေသော
အမုန်းဟာ မိုးခြိမ်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြောင့် ခေါင်း
နောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ မြန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ဝပ်ချလိုက်လေသည်။

ဂါမဏိသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြားပြားဝပ်နေသော
အမုန်းပုံစံလေးကို အံ့သြရယ်ချင်စွာ ကြည့်ရင်း...

“အမုန်း... ထ... ထ... ထ... မကြောက်ပါနဲ့၊ ငိုးခြိမ်းရုံ ခြိမ်း
တာပါ၊ မိုးကြိုးပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အမုန်းကို ကူညီပါ။ အမုန်းကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ
ရှင်”

အမုန်းက ခေါင်းမဖော်တမ်း ဝပ်စင်းနေရင်းက လှမ်း
ပြောသည်။

“ပြော ... ပြော၊ ဘာကူညီရမလဲ ...”

“ဟိုပြတင်းပေါက်ကို ကာပေးပါ။ အပြင်ကို မမြင်ရအောင်
ကာပေးပါ

“အိုကေ ... အိုကေ ... ကာပေးမယ်”

ဂါမဏိက ထိုင်ရာမှ ထကာ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်စိကစား
ကြည့်မိတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှာ လွင့်ကျနေသော မိုးကာ ဖျပ်စ
တစ်စကို တွေ့ရသည်။

ဂါမဏိက မိုးကာဖျပ်စဖြင့် မှန်ပြတင်းကို သေသေ
ချာချာ ကာပေးလိုက်ပြီး အမုန်းရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ထတော့နော် အမုန်း၊ သေသေချာချာ ကာထားလိုက်ပြီး
အပြင်ကို မပြင်ရတော့ဘူး”

အမုန်းက ပုဝပ်နေရာမှ ခေါင်းလေး နည်းနည်း
ထောင်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မရဲတရဲ စောင်းငမ်းငမ်း
လေး လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံမှာ ထူးခြား ဆန်းကြယ် သနားစဖွယ်လေး
ဖြစ်နေတာမို့ ဂါမဏိက ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီလို အမူအရာလေး
ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူး။ ဂါမဏိရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က
အမုန်းအရွယ် မိန်းကလေးတွေဟာလည်း အမုန်းထက်ပိုပြီး အသံ
ဉာဏ် ကြွယ်ဝကြသည်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတလည်း ရှိကြ

သည်။ အားကိုးရာလည်း ရှိကြသည်။ အမုန်းမှာတော့ ဘာဆို
ဘာမှမရှိချေ။

အမုန်းက မှန်ပြတင်းကို လုံလုံခြုံခြုံ ကာပေးထား
တာ မြင်တော့မှ ဝပ်နေရာကနေ ခါးလေးမတ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်း
သူ့ရင်ဘတ်လေး သူဖိ၍ ဂူခနဲ လေတစ်ချက် မူတ်ထုတ်ရင်း ...

“ခုမှ စိတ်အေးသွားရတော့တယ်၊ ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာ”

အမုန်းရဲ့ အမူအရာနဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဂါမဏိ
က ပြုံးလိုက်မိသည်။

အမုန်းက ဂါမဏိကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အမုန်း နေရဲ့ပြီ၊ အစ်ကို ပြန်တော့လေ၊ အမုန်း မိုးခြိမ်းသံ
တွေ မကြားအောင် နားပိတ်ပြီး အိပ်လိုက်တော့မယ်”

အမုန်းက ပြန်ခိုင်းသော်လည်း ဂါမဏိက နောက်
ဆန်ငင်နေပါသည်။

အမုန်းကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားဖို့ ဘယ်လို
မှ စိတ်မချပါ။ ခုလို မိုးတွေရွာနေချိန်မှာ နောက်ဘက်တံခါးက
လည်း ဆွေး၊ မှန်ပြတင်းကလည်း ကွဲနေသော အိမ်မှာ ဒီလို မအူ
မလည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချစရာ
ပင်။

မိုးစက်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင်ပေမယ့်လည်း
အမုန်းက ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်တာ၊ မြစ်ထားတာမို့ ချက်ချင်းကြီး
တော့ မဆက်ချင်သေး။ ပြီးတော့ မိုးစက်သာ အမုန်းကိုစွဲကိုသိလျှင်
ဖြစ်နေမှာမဟုတ်၊ သူ့အဖေကို မေးမြန်းပြောလို ပြဿနာရှာလျှင်

ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေ ထဖြစ်ပြီး အမုန်းအပေါ် ဘယ်လို သက်
ရောက်မှုမျိုးတွေ ရှိလာမလဲဆိုတာ မမှန်းဆနိုင်သဖြင့် လောလော
ဆယ်တော့ အသိမပေးဘဲ ထားဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အမုန်းကိုတော့ ဒီတိုက်ခန်းကနေ ခေါ်ထုတ်သွားကာ
သူ ဝယ်ထားသည့် တိုက်ခန်းမှာ ခဏပေးနေလိုက်တော့မည်။
မာမိက သူ့မှာ ပိုက်ဆံပါလာလျှင် တိုက်ခန်းနှင့် မြေကိုသာ
ဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာမို့ သူ့မှာ ဝယ်ထားတာ မကြာသေးသော
တိုက်ခန်းတစ်ခန်းလည်း ရှိနေသည်။ လောလောဆယ် တိုက်ခန်း
ကို အငှားမတင်သေးဘဲ သူပြန်လာခိုက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် စုဆုံကြတဲ့အခါ ထိုတိုက်ခန်းမှာသာ ဆုံဖြစ်ကြ
တာပင်။ ဒီနေ့လည်း မိုး ဒီလောက်မရွာလျှင် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ချိန်းဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာမို့ သူ့မှာ တိုက်ခန်းသော့ ပါလာသည်။

ဂါမဏီ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း

“ကဲ... အမုန်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ အမုန်း ဆက်နေလိုတော့
အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်
မှာ တိုက်ခန်းအပိုတစ်ခန်း ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ခဏနေလိုက်
ပေါ့၊ နောက်မှ ကျွန်တော်ကြည့်ကျက်စိစဉ်ပေးမယ်၊ အမုန်း
အကြောင်းကို ကျွန်တော် မိုးစက်ကိုလည်း မပြောဘူး။
တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား။”

အမုန်းက ဝေခွဲမရသော အကြည့်မျိုးဖြင့် သူ့ကို
ငေးမောကြည့်နေပါသည်။

၂၁၇ ♠

(၂၂)

* * *

“ဂါ... နင့်ကို ခုတလောကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘယ်လို
တစ်မျိုးလဲဆိုတာတော့ ပြောမပြတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပုံမှန်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိနေတယ်...”

မိုးစက် စကားက ဂါမဏီကို အနေခက်စေသော်
လည်း ဂါမဏီက ဟန်ဆောင်ကာ ...

“သံသယတွေ များမနေနဲ့၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။”

“ဖြစ်တယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပါတယ်၊ ခုတလော
နင် ငါ့ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေက မရှင်းလင်းဘူး၊ ဝေခွဲ
မရတဲ့ ရုပ်ထွေးမှုတွေ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ တစ်ခါ
တစ်ခါ ငါက နင့်ကို အကဲခတ်ပြီးကြည့်လိုက်ရင် နှလုံးက
ငါ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲဘဲ လွဲလွဲသွားတယ်၊
နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုဟာ ...”

မိုးစက်က ယုံကြည်ပုံမရ။ ဂါမဏီ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်နေပါသည်။

မိုးစက်ကလည်း ဂါမဏီစိတ်ကို သိနိုင်လွန်းပါသည်။

မိုးစက် ထင်တာ အမှန်ပါပဲ။ ခုတလော ဂါမဏီ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးကာ အမှန်းကိစ္စကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေခဲ့ရတာ။ မိုးစက်မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားရတာကိုလည်း လိပ်ပြာမလုပ်ပါ။

ခုဆို အမှန်းကို ဂါမဏီရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ခဏနေခိုင်းပြီး ဂါမဏီကပဲ သွားရောက်စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့ရတာပင် ...။ စိတ်ဒဏ်ရာကနက်ရှိုင်းလွန်းတာမို့ ဆောက်တည်ရာမရ ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အမှန်းကို ဂါမဏီက နေ့တိုင်း သွားတွေ့ကာ စကားစမြည် ပြောဆိုပေးရသည်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်တွေ ယူသွားပေးရသည်။ ကြည့်စရာ အခွေတွေ ဝယ်ပေးရသည်။ အမှန်းအတွက် လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင် တချို့ ဝယ်ဖို့ အမှန်းကို သွားခေါ်ကာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုခုကို လိုက်ပို့ပေးရသည်။

အမှန်းနဲ့ ခဏခဏတွေ့ဖြစ်လေ အမှန်းဟာ လူလောကအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရှင်သန်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ပိုနားလည်လာရလေ၊ အမှန်းအတွက် ရင်လေးရလေပင်။

အမှန်းကတော့ ဂါမဏီကို တွေ့တိုင်း ...

“မမမိုးစက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိရဲ့လားဟင်”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ဆိုသော မေးခွန်းကို အရင်မေးမြဲပင်။ သူကလည်း ခေါင်းညိတ်ရမြဲပင်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားစရာလေးတွေ လုပ်ရင်း...

“ဒါက မမသိပ်ကြိုက်တာ၊ မမကို သွားပို့ချင်လိုက်တာ”

ဟု ရေရွတ်နေတတ်တာမို့ မိုးစက်အပေါ်ထားတဲ့ အမှန်းရဲ့ သံယောဇဉ်ကို အံ့သြရသည်။

မိုးစက်လည်း ဘာထူးလို့လဲ ...။

“အမှန်း အဆင်မှပြေရဲ့လားမသိဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ ပါသွားတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား မသိပါဘူး”

ဟူ၍ ရေရွတ်ရင်း နေ့စဉ် ရတက်မအေးနိုင်တာမို့ အမှန်း အပေါ်ထားတဲ့ မိုးစက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ကိုလည်း ဩချရသည်။

“ဂါ ... ငါသိတယ်၊ နင် ငါမသိအောင် တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထားတယ်”

“မိုးစက်ရာ နင်ကလည်း ငါ့ကိုတွေ့တိုင်း တရားခံစစ်စစ်နေတော့တာပဲဟာ ...”

“နင်ကမှ မူမမှန်တာကို ...”

“မူရော လူရော အမှန်ကန်ကြီးပါဟာ ...”

မိုးစက်က ဂါမဏီကို မျက်စောင်းထိုးရင်...

“ညနေ တင်းနစ်ကွင်း သွားမယ်နော် ဂါ”

“ငါမအားဘူးဟ”

“ဘာရှိလို့လဲ ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

“သွားစရာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်လိုလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ”

“မယ့်ဘူး...”

“ဟမ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“နင် ခုတလော ပျောက်ပျောက်နေတာ အရမ်းထူးဆန်းတယ်၊ အရင်တုန်းကဆို နင် ပြန်လာတိုင်း အမြဲ ငါနဲ့ပဲ တတွဲတွဲနေတာ၊ နင် ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတာကအစ ငါ့ကိုပြောတယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခဏခဏလည်း မချိန်းဘူး၊ ချိန်းတယ်ဆိုရင်တောင် တနင်္ဂနွေ တစ်ရက်လောက်ပဲ ချိန်းတာ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ အားကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ နင်နဲ့ နေ့တိုင်းချိန်းဖို့ အချိန်မရှိတော့၊ ခုတလော အကြောင်းပြချက် ရေရေရာရာ မပေးဘဲ နင် အပြင်ထွက်ထွက်နေတာလည်း မရိုးသားဘူး...”

ဂါမဏီဘဝမှာ အပ်ကျတာကလေးကအစ အလုံးစုံစေ့စေ့စပ်စပ်သိနေသော မိုးစက်ရဲ့ တွက်ကိန်းက မှန်လွန်းတာမို့ ဂါမဏီမှာ ဘယ်လိုဆင်ခြေပေးရမယ်မသိအောင် ဖြစ်နေရဆဲ ခြံစောင့်ကြီးက ခြံထဲမှာ စကားပြောနေသည့် မိုးစက်တို့ထံ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး...

“တူမကြီးရေ... ခြံရှေ့မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဦးတိုးမင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ပုံစံကြီးက ရန်စွယ်ငေါငေါ ဖြစ်

နေလို့ ဦးလေးလည်း ဖွင့်မပေးရဲဘူး၊ သူကလည်း ဇွတ်ဖွင့်ခိုင်းနေလို့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ မိုးစက် လာခဲ့မယ် ဦးလေး”

မိုးစက်က ခြံရှေ့ဘက်သို့လျှောက်သွားတာမို့ ဂါမဏီလည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

မိုးစက်နှင့် ဂါမဏီက လူထွက်ပေါက်တံခါးအသေးကို ဖွင့်၍ ခြံပြင်သို့ ထွက်လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ အဒေါ်...”

မိုးစက်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလိုက်သော်လည်း အဒေါ်ကြီးက မဲ့ရွဲ့ကာ လေသံမာမာဖြင့်...

“တိုးမင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ဆိုတာ ခုနကတည်းက ပြောလိုက်ပြီးပြီလေ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ တင်ပြနေရဦးမှာလား... ဒီအိမ်က လူတွေကို သံကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်နဲ့ အုပ်ပြီး သိမ်းထားကြလို့လား”

မိုးစက်က အဒေါ်ကြီးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။ လူပုံကအစ ပြောစကားအဆုံး အဆင့်အတန်းတစ်စက်မှမရှိတဲ့ မိန်းမကြီးက ဖေဖေနာမည်ရှေ့မှာတောင် ‘ကို’ တို့၊ ‘ဦး’တို့ တပ်မခေါ်ဘဲ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောနေသည်။

မိုးစက်ကလည်း သိပ်စိတ်ရှည်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

“ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူမျိုးနဲ့ အလွယ်တကူ မဆွေရသေးဘဲ သံကွန်ချာ အုပ်သင့်ရင် အုပ်ထားရပါတယ် အဒေါ်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး တွေ့ခွင့်တောင်းရင်တော့လည်း ပြန်စဉ်းစားပေးပါ

တယ်၊ ခုတော့ ပြန်လိုက်ပါဦး အဒေါ်၊ ကျွန်မမှာ အဒေါ်ကို ပြောဖို့ စကား မရှိလို့ပါ”

မိုးစက်က ချာခနဲ လှည့်ကာ ခြံထဲသို့အဝင်...

“ဟေ့... ဒီမှာ ငါက တိုးမင်း မိန်းမ အမုန်းရဲ့ အဒေါ်ဟဲ့၊ ညည်းက ဘာမို့လို့ ငါ့ကို မထိမဲ့မြင် ပြုသွားရတာလဲ...”

မိုးစက်နှင့် ဂါမဏိက တုံ့ခနဲရပ်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် ထိုမိန်းမကြီးဘက်သို့ ပြိုင်တူ ပြန်လှည့်လိုက်ကြရပါသည်။

အဒေါ်ကြီးက ဒေါသမာန်စောင်ကြီးစွာဖြင့် မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ ပြောသည်မှာ...

“တိုးမင်းတို့ လူမဆန်လိုက်ပုံများတော့ အမုန်းလို အပျိုစင်အရိုင်းမကလေးကို မတရားသဖြင့် ခြေတော်တင်ပြီးမှ အမှုလုပ်ခံရမှာစိုးလို့သာ ယူသွားရပေမယ့် သိပ်လို့လို့ချင်ချင်ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အမုန်းကိုသာ ယူထားတယ်၊ အမုန်းအမျိုးတွေကိုကျတော့ လူရာသွင်း အဖက်လုပ် ဆက်သွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ အမုန်းကို ဒင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားရဲ့လားလို့ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဝင်ကြည့်တာဟေ့...”

မိုးစက်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ကာ ကြက်သေနေသည်။ ဒါ... ဒါဆို ဖေဖေဟာ အမုန်းကို မတရားသဖြင့်အို... ဆက်တောင် မတွေ့ရဲတော့ပါ။

“ချစ်တယ်... ကြိုက်တယ် လိုချင်တယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ

အလျဉ်းသင့်လို့ ယုတ်မာလိုက်ပြီးမှ ဒင်းက အရှက်ကွဲရမှာကြောက်လို့...”

မိုးစက်က နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ပြီး ခြံထဲသို့ ချာခနဲလှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အမုန်းကို သနားလွန်းလို့ ငိုချချင်နေပြီ...။

အမုန်း... အမုန်း...

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရိုးသားရတာလဲ...။

အန်တီမေက အမုန်းကို သံသယတွေ အများကြီးနဲ့ စွပ်စွဲနေတုန်းကလည်း ဖေဖေရဲ့ အပြစ်ကြီးကို တစ်ခွန်း ပွင့်မပြောဘဲ သူ့အလွန်ကဲ့သို့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေသည်။ ဖေဖေကို မချစ်ပါဘူး ဆိုတာကိုသာ ရိုးသားစွာ ပွင့်ပြောခဲ့ပြီး အနှိမ်ခံဘဝဖြင့်သာ ရေငုံ့ဖုတ်ပိတ် နေခဲ့သည်။

ဒါဟာ ဘာတစ်ခုမှ မကြီးမြတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမြတ်ခြင်းပဲလား...။

မိုးစက်က ခြံထောင့်က အမုန်းစိုက်ထားသည့် စံပယ်ပင်တွေအနီး ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ချရင်း ရင်ထဲတုန်ရင်ကာ မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာသည်။

အဒေါ်ကြီးကို အမုန်းနဲ့ ဦးတိုးမင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးသွားကြကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသော ဂါမဏိရဲ့ ခေါင်းကလည်း ငိုက်စိုက်ကျနေပါသည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိရချိန်မှာ သူ့ရင်ထဲလည်း မချိပါ။ အမုန်းရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေမှန်ကို သိထားသူမို့ ပိုပြီး ခံစားရသည်။

၂၂၄ ♠ ပုညခင်

ဒီလိုအဖြစ်အပျက်ကြီး ရှိခဲ့တာတောင်မှ အန်ကယ်ဦးတိုးမင်းအနေနဲ့ အမုန်းကို ဒီလို လုပ်ရက်တာကို အံ့သြမဆုံး။ မခံချိုမခံသာ နာကျင် လှတာမို့ အတင်းတင်း ကြိတ်မိသည်။

ဂါမဏိက မိုးစက်ဆီ လျှောက်လာပြီး မိုးစက်ရေ မှာ ရပ်လိုက်သည်။

မိုးစက်က မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့် လာရင်း...

“ဂါရယ်... အမုန်းကို ငါသနားလိုက်တာဟယ်၊ သူပြန်လာ ရင် သူ့မျက်နှာကို ငါ ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲဟင်...”

“သူပြန်လာလို့ မရတော့ဘူး မိုးစက်...”

“ဘာ...၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ဂါမဏိက မိုးစက်ထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“လာ... ထ၊ နင်နဲ့ငါ အတူသွားရမယ့် နေရာတစ်ခု ရှိ တယ်”

~ ~ ~

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၃)

* * *

“မမရယ်... မမဆီ လာမတွေ့ရပေမယ့် အရမ်းတွေ့ချင် နေခဲ့တာပါ”

အမုန်းက မိုးစက်ရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ခေါင်းငုံ့ မိုထားကာ မိုးစက်လက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း မိုးစက်ကို အတွေ့မှာ အံ့သြ ကြောင်ငေးနေပြီးမှ မိုးစက်ကို ပြေးဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချ ခဲ့သော အမုန်းဟာ မိုးစက်နားက ခွာကိုမခွာတော့ပါ။

မိုးစက်က အမုန်းရဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို ဖွဖွပွတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးနေရင်း စိတ်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်မျိုးစုံ ရောနှောပွဲ ပွဲထွေးနေသည်။

“ငါ့ကို တွေ့တာနဲ့ အမုန်းက နင့်အကြောင်းပဲ အရင်မေး တာ မိုးစက်ရဲ့၊ ငါလည်း နင်သိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်ပြီး အန်ကယ်နဲ့ ပြဿနာတွေတက်မှာစိုးတာနဲ့ ပြောသင့်မပြောသင့် ချင့်ချိန်နေခဲ့တာ...”

ဒါဆို... နင် မူပျက်နေခဲ့တာဟာ အမုန်းကြောင့်ပေါ့။ ငါ့အတွက် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်တာ အမုန်းကြောင့်ပေါ့။ နင် တစ်ယောက်တည်း အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံဘဲ ပျောက်ပျောက်သွားတာ အမုန်းဆီကို သွားနေရလို့ပေါ့။ ဒီအတောအတွင်း ငါ့ကို အသိမပေးဘဲ အမုန်းကို နင်တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား... ဂါ...။ အမုန်းအပေါ် နင် ဒီလို ကောင်းခဲ့တာဟာ ငါ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ငါ့မိထွေးလေးမို့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် နင့်ရဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလ ခံစားချက်ကြောင့်လား။ နင် အမုန်းကို ဘယ်လောက်တောင် သနားကရုဏာ သက်မိသွားပြီလဲ ဂါ...။

ဖေဖေလုပ်ရပ်အတွက် အားနာ မျက်နှာပူပြီး အမုန်းအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရချိန်မှာပင် ဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် သဝန်တိုစိတ်တွေ မိုးစက် ရင်ထဲကို စတင်ဝင်ရောက်လာသည်။

အမုန်းကို မိုးစက်သာ သနားမည်။ မိုးစက်သာ ဖေးမမည်။ မိုးစက်သာ အနွံတာခံလိုက်မည်။ မိုးစက်သာ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်မည်။ ဂါ သနား ဖေးမ စောင့်ရှောက်မှာကိုတော့ မိုးစက် မကြိုက်နိုင်၊ မကြည်ဖြူနိုင်...။ ဂါဆီက မိုးစက်ရဲ့တာ ရနေတာလေးတွေကို အမုန်းအား ခွဲဝေမပေးနိုင်...။

ဖေဖေက အမုန်းကို ရက်စက်လျှင် မိုးစက်က ခေမ

အစား အမုန်းအပေါ် ကြင်နာလိုက်မည်။ ဂါအနေနဲ့ ဖေဖေအစား ကြင်နာပေးဖို့ မလို...။

မိုးစက်က အမုန်းရဲ့ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဖေးမထားရင်း ဂါကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ဂါ အမုန်းကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သနား ကရုဏာတွေ ယိုဖိတ်စီးကျနေသလား အောက်မေ့ရသည်။

ဂါက အမုန်းရဲ့ မျက်နှာကိုသာ ဂရုတစိုက် လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟော... မျက်ရည်က ကျပြန်ပြီ...။ ဒီကလေးမ တော်တော် မျက်ရည်လွယ်တယ်၊ တစ်ဆိတ်ရှိ မျက်ရည်ကိုပဲ အဖော်ပြုမနေနဲ့၊ မိုးစက်က နောက်နေတွေလည်း အမုန်းဆီလာမှာ၊ ငိုမနေနဲ့၊ ခေါင်းကိုက်နေဦးမယ်၊ ရော... မျက်ရည်သုတ်လိုက်”

ဂါက တစ်စူးဘောက်စံထဲက တစ်စူးစတွေကို ဆွဲယူပြီး အမုန်းကို ကိုက်ပေးလိုက်သည်။ မျက်ရည်သုတ်ရင်း အမုန်းက အငိုတိတ်သွားချိန်မှာ မိုးစက်ကတော့ ငိုချင်သွားရပါသည်။ နင် သိပ်ကို ဂရုစိုက်နေပါလား ဂါ...။

“အစ်ကို...”

“ပြောလေ... အမုန်း”

အမုန်းက ခေါင်းလေးမတ်၍ ထိုင်လိုက်ချင်း ဂါကို ခေါ်လိုက်ပုံဟာ တစ်မျိုးလေး၊ ကြင်နာယုယ ယှဉ်းစဖွယ်လေး၊ သနားကရုဏာ သက်စရာ ပုံစံလေးဖြစ်နေပြီး ဖမ်းဆတ်ပြီး ပြော

လိုက်တဲ့ ဂျပံ့မဟာလည်း အကြင်နာကြီးသည့် အစ်ကိုကြီးလို ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ် ကြည့်ရင်း မိုးစက် ရင်တွေတောင် တုန်လာသည်။

“အမုန်း ကြောက်တယ် အစ်ကို၊ မမ ဒီလာနေတာကို ဦး သိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အစ်ကိုက မမ စိတ်ရှုပ်အောင် ဘာလို့ သွားပြောရတာလဲ၊ အမုန်း မမကို တွေ့ချင်ပေမယ့် ဒီလိုပဲ အောင့်အည်းသည်ခဲနေမှာပေါ့၊ အရမ်းတွေ့ချင်ရင် မမရဲ့ သင်တန်းကျောင်းရှေ့မှာ သွားချောင်းကြည့်မှာပေါ့”
“မကြောက်ပါနဲ့ အမုန်းရဲ့၊ အန်ကယ်လ်ပြန်လာရင်လည်း အမုန်းနဲ့ တွေ့နေတာကို လျှို့ဝှက်ပေးထားမှာပါ”

အမုန်းရဲ့ အားကိုးတကြီး အကြည့်တွေကို မြင်ရတာ ရင်တုန်ပမ်းတုန် ဖြစ်လှပြီမို့ မိုးစက်က အမုန်းထံမှ အကြည့်လွှဲ ကာ တိုက်ခန်းလေးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင် ဒီအခန်းဝယ်ထားတာ ငါတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေးတွေ အဖတ်တင်အောင် ဝယ်ထား ရတာပေါ့ဟာ၊ ဝယ်တာ သိပ်တော့မကြာသေးပါဘူး၊ ငါ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်ထွက်ရင် နင့်ကို သော့အပ်ခဲ့မယ်လို့ စိတ် ကူးထားတာပါ၊ ဒီမှာ နင် သင်တန်းကျောင်းခွဲလေး အ လေး ဖွင့်လို့ရတာပေါ့၊ အခုတော့ အမုန်းကိုပဲ အပ်ခဲ့ရတော့ မယ်”

“နင် ဒီအခန်း ဝယ်ထားတာ အမုန်းအတွက် အဆင်ပြေ သွားတာပေါ့နော်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အေးပေါ့... ဟိုတိုက်ခန်းမှာဆို အမုန်း ခဏပဲနေခွင့်ရှိ တာ၊ ပြီးတော့ အခန်းကလည်း သိပ်မလုံခြုံလှဘူးလေ၊ ဒီမှာကတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိတယ်”

“အမုန်းအတွက် နင် အလုပ်ရှုပ်သွားရင် ဆောရီးပါ ဂါ၊ တကယ်ဆို ဒီတာဝန်ကို ငါယူပေးရမှာ...”

“နင့်တာဝန်ဆိုတာ ငါ့တာဝန်ပဲပေါ့ မိုးစက်ရယ်”

ဂါကတော့ ရိုးသားစွာ ပြန်ပြောနေသည်။ မိုးစက်ရဲ့ စကားလုံးတွေကရော ရိုးသားရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း မသိပါ။

“ဒီမှာ အမုန်းတစ်ယောက်တည်း နေရဲ့ရဲ့လား”

“အဖော်ရအောင် ဒီအနီးအနားက ကလေးမလေး တစ် ယောက်ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ညည လာအိပ်ခိုင်းထားပါတယ်”

ဂါက ဝင်ဖြေပေးသည်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ဆယ့်သုံးလေးနှစ်လောက်ပေါ့”

“ကောင်မလေးက အိပ်ပျပ်ကြီးတယ် မမရဲ့၊ သူရောက်လာ ပြီဆို အမုန်း ကျွေးတဲ့ မုန့်ကို စားပြီး တုန်းဆို အိပ်သွား တော့တာ...”

“အမုန်း ကြောက်နေမှာပေါ့နော်”

“လူတစ်ယောက်ရှိနေရင်တော့ သိပ်မကြောက်ပါဘူး၊ မိုးတွေ အရမ်းရွာတဲ့ ညတွေဆိုရင်တော့ ကြောက်တယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၂၃၀ ♠ ပုညခင်

အမုန်းက ပခုံးလေးကျပူ၍ပြောတော့ ဂါက အမုန်းကို ပြုံးကြည့်ရင်းက...

“အမုန်းက မိုးခြိမ်းသံဆို အသေကြောက်တာ မိုးစက်ရဲ့”

“ဟုတ်လား...”

မိုးစက်မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်နေမိပြန်သည်။

အမြဲ သွက်လက် လန်းဆန်းမြဲဖြစ်သော ဂါကတော့ သူ့ဗိုက်သူ ပွတ်ရင်း...

“ဗိုက်တောင် ဆာသလိုလို ဖြစ်လာပြီကွာ၊ အမုန်း ဒီနေ့ ဘာချက်စားလဲ”

“ဂျူးဖူးနဲ့ ကြက်သားနဲ့ ကြော်ထားတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို လာရင်လည်း စားရအောင် ပိုကြော်ထားတယ်၊ မမနဲ့အစ်ကို အတူစားသွားကြပါလားဟင်...”

“နေပါစေ အမုန်းရယ်၊ မစားတော့ပါဘူး၊ ဗိုက်လည်း မဆာသေးလို့ပါ”

“တို့ကတော့ စားမှာပဲဟေ့၊ အမုန်းလက်ရာက မိုက်တယ် မိုးစက်ရ...”

ဂါက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထပြီး မီးဖိုချောင် ဘက်သို့ တောက်လျှောက်ဝင်သွားသည်မှာ သူ့အိမ်သူ့ရာအလား၊ အေးလေ... အိမ်ကတော့ သူ့အိမ်ပဲဟာ။ ငါ ဘာတွေလျှောက်ဆွဲ နေမိပါလိမ့်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၂၃၁

ဂါက ထမင်းပန်းကန်ပြားထဲမှာ ထမင်းနှင့် ဟင်းကို ပုံထည့်၊ ဇွန်းတပ်ပြီး မိုးစက်တို့နားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ထမင်းစားရင်း စကားဆက်ပြောနေသည်။

“နင့်အမုန်းက ရန်ကုန်ထဲတောင် ဘယ်မှာ သွားတတ်လာတတ်တာမဟုတ်တော့ ငါ့မှာ သူ့ လောလောဆယ်သုံးဖို့ ပန်းကန်ပြားကအစ လိုက်ဝယ်ပေးနေရတာ၊ ဟ... အမုန်း ဒီတစ်ခါ ဟင်းက-ငန်နေပါလား၊ ဆားထည့်တာများ လက်လွန်သွားလား...”

“ဟင်... မလွန်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ အမုန်း နည်းနည်းလေးပဲ ထည့်ထားတာပါ”

“နည်းနည်းလေးသာဆိုတယ် ငန်လိုက်တာ အရမ်းပဲ၊ မယုံရင် စားကြည့်...”

ဂါက ထမင်းပန်းကန်ကို အမုန်းထံ လှမ်းပေးလိုက်တာမို့ အမုန်းက ပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ဇွန်း ခပ်စားကြည့်လိုက်ပြီး ပခုံးလေးတွန့်ကာ...

“ဟိ... ဟုတ်သား”

“ကျွန်တော် မပြောဘူးလား”

“ဆားခဲပါသွားတာဖြစ်မှာ၊ ပြန်ပြင်ပေးရမလား အစ်ကို”

“နေတော့...၊ ထမင်းများများနဲ့ ရောနယ်ပြီး စားငိုက်တော့မယ်”

“နောက်... အစ်ကိုစားချင်ရင် ကောင်းကောင်း ချက်ထားပါ့မယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါပြီ...”

ဂါက အမုန်းလက်ထဲက ပန်းကန်ကို ပြန်ဆွဲယူကာ ဆက်စားလိုက်သည်။ ဂါနဲ့ အမုန်းရဲ့ ရင်းနှီးနှေးနှေးလှသော အပြုအမူတွေ၊ အပြောအဆိုတွေက မိုးစက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ကိုင်လှုပ်နေသည်။

အမုန်းနဲ့ ဂါ တစ်ပတ်အတောအတွင်း ရင်းနှီးသွားပုံဟာ မိုးစက်နဲ့ ၁၀ နှစ်မက ရင်းနှီးခဲ့တာထက် မပိုချင်သာနေမယ်လျော့တော့မလျော့။

ဂါ ထမင်းစားပြီးတော့ အမုန်းက ဂါလက်ထဲက ပန်းကန်ကို ယူပြီး နောက်ဖေးချောင်မှာ သွားဆေးနေသည်။

မိုးစက်က ရင်ထဲက ဝန်တိုစိတ်ကို ကြိုးစားဖုံးဖိထားရင်း...

“မိုးစက် ပြန်တော့မယ် ဂါ၊ ဂါ ... နေခဲ့ဦးမလား”

“မနေတော့ဘူးလေ၊ အတူပြန်မှာပေါ့၊ ခဏနေ အဖော်ကောင်မလေးလည်း ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဂါ ဒီလိုပြောတော့ မိုးစက် နည်းနည်း ကျေနပ်သွားသည်။ ဂါကသာ နေခဲ့ဦးမယ်ဆိုလျှင် အပြန်မှာ မိုးစက် မပိုမိဘူးမပြောနိုင်။

အမုန်း မီးဖိုချောင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ မိုးစက်က မတ်တတ်ရပ်ကာ အမုန်းရဲ့ လက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲချပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“အမုန်း ... မိုးစက်တို့ ပြန်တော့မယ်နော်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟင် ... ပြန်တော့မှာလား”

အမုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ မျက်ရည်လည်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဂါကို တစ်လှည့် မိုးစက်ကို တစ်လှည့် အားကိုးတကြီး ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဆိုနစ်စွာ ငြိမ်သွားသော အမုန်းရဲ့လက်ကို မိုးစက်က တစ်ချက် ဆုပ်ညှစ်၍ အားပေးမိသည်။ သဝန်တိုတာက တစ်ပိုင်း၊ အမုန်းကို ချစ်သနားရတာက တစ်ပိုင်းလေ ...။ အမုန်းကိုကြည့်ရင်း မိုးစက်လည်း ငိုချင်လာသည်။ ကံဆိုးရှာတဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးရမည့် ဝတ္တရားလည်း မိုးစက်အပေါ်မှာ ရှိသည်။ ဒီလို စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် ဖေဖေရဲ့ အပြစ်ကြေးကိုလည်း ပေးဆပ်ချင်သည်။

“မနက်ဖြန် လာခဲ့မယ်လေ အမုန်း၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ မိုးစက် ရှိတယ်၊ ဂါလည်းရှိတယ်၊ အမုန်း ဒုက္ခမရောက်အောင် မိုးစက်တို့ စောင့်ရှောက်ပေးမှာပေါ့...နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ခုလိုနေရတာ အဆင်မပြေလည်း ပြောနော်”

“မမနဲ့ ခွဲနေရတာကလွဲရင် အဆင်ပြေပါတယ်”

အင်းလေ ... ပြောမှာပါ။ မိုးစက်တို့အိမ်မှာ ဖေဖေအနှိမ်ခံ ဘဝနဲ့ နေရတာထက်စာရင် ခုလို နေရတာကမှ အဖုန်းအတွက် ပိုစောင်းဦးမှာပါ။ ဂါလည်း ဒီလောက် စောင့်ရှောက်ကျညီနေတဲ့ဟာ။ ဟာ ... ငါ ဘာတွေ တွေးမိပြန်သိမ့်။

မိုးစက်က လွတ်သွားသော စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၂၃၄ ♣ ပုညခင်

“မိုးစက်တို့ သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... တာတာ...”

ကလေးတစ်ယောက်လို တာတာပြရင်း ဝမ်းနည်းနေရက်နဲ့ ကြိုးစား ပြုံးပြနေပုံလေးက သနားစရာ။ အင်း... ဂါလည်း သနားမှာပါပဲ...။

မိုးစက်က ဂါကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့် အကဲခတ်တော့ ဂါက မိုးစက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ဂါမျက်ဝန်းထဲက ယိုဖိတ်နေတဲ့ သနားဂရုဏာတွေကို မိုးစက် မမြင်ချင်လို့လည်း မရပေ။

~ ~ ~

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၄)

* * *

မိုးစက်က နှုတ်ဆိတ်စွာ ကားမောင်းနေသော ဂါကို အကဲခတ်သလိုလေး ငဲ့ကြည့်မိရင်း...

“ဂါ...”

“အင်း...”

“နင့် ဟိုတစ်လောက ပျောက်ပျောက်နေတာ အမှန်းဆီ သွားနေရလို့ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့...”

“အမှန်းကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ မြင်ရတော့ နင် တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပဲနော်”

“အေးပေါ့...၊ သူ့ခမျာ အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ လူကလည်း မလည်မဝယ်နဲ့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက် လိုက်သလဲ...”

“နင် ငါ့အဖေကိုတော့ ဒေါသဖြူသွားမှာပဲ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒေါသတော့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်အဖေပဲ၊ ပြီးတော့...
ငါနဲ့လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက မြင်တွေ့ ခင်မင်လာတဲ့
သူပဲ၊ အဲ့တော့ အဲ့သြမိတာပေါ့...၊ အန်ကယ်လ် ဒီလို
လုပ်လိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မထားတာ...”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဂါ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ငါ့အဖေကြောင့် နင်လည်း ပင်ပန်းရပြီ”

“ငါ မပင်ပန်းရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းနေရမှာ
ပေါ့၊ နင့်တာဝန်ကို ငါက မျှယူပေးတော့ နင် နည်းနည်း
သက်သာတာပေါ့”

“ငါ နင့်ကို အားနာပါတယ်၊ နောက်နေ့တွေကျ နင့်ဘာသာ
နင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါ၊ အမုန်းဆီ
ကို ငါသွားမယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အမုန်းနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ
ကို ငါပဲ တာဝန်ယူပြီး စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပေးပါ့မယ်”

“နင်နဲ့ ငါက အားနာရမယ့်လူတွေလား၊ ခရီးက ပြန်လာ
ရင် ငါ့အတွက် အလုပ်တွေထူးထူးမှ မရှိတာ၊ တကူး
တကရယ်လို့ မဟုတ်ဘဲ အမုန်းဆီ ကြုံရင် ကြုံသလို
ဝင်လိုက်လို့ ရပါတယ်”

“မဝင်ပါနဲ့...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

မိုးစက်ရဲ့ ပျာပျာသလဲ တားလိုက်ပုံက သိပ်သိသာ
သွားသလားမသိ၊ ဂါက မျက်နှာပင့်၍ မိုးစက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်

ရင်း မေးလိုက်သည်။ မိုးစက်က မူမပျက်အောင် ထိန်းချုပ်ဟန်
ဆောင်ရင်း...

“ဪ... နင့်ကို အားနာလို့ပါ”

“အားနာဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေဟာ”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ဒါလေမယ့် နင် ဘာပြောပြော ငါ့ကို
က နင့်ကို မျက်နှာပူနေတာ၊ ဖေဖေလုပ်ပုံက ရုပ်ဆိုးတော့
ဒီအကြောင်း သိတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ငါ ရှက်မိမှာပဲလေ”

“ငါ့ကိုတော့ ချွင်းချက်ထားပါ၊ ဒါနဲ့ နင် မနက်ဖြန် နင့်
သင်တန်းကျောင်းကို သွားမှာလား”

“သွားမှာ...၊ မနက်ဖြန် လကန်ရက်ဆိုတော့ လခထုတ်
ပေးရမှာတွေ၊ စာရင်းချုပ်ရမှာလေးတွေ ရှိတော့ ငါသွားမှ
ဖြစ်မှာ၊ အမုန်းဆီတော့ ညနေပိုင်းမှပဲ သွားနိုင်တော့မယ်”

“နင် လုပ်စရာရှိတာ ပြောပြောလုပ်ပါ၊ ငါက အားနေ
တာဆိုတော့ မနက်ပိုင်းလောက် အမုန်းဆီသွားလိုက်မယ်
လေ...”

“ဟို... ဒီလိုလုပ်ပါလား ဂါ...၊ မနက်ပိုင်း ငါ့ကို သင်တန်း
လိုက်ပို့ပေးလေ၊ နည်းနည်းလေး စောထွက်ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါ
အတူတူ အမုန်းဆီ ဝင်လိုက်ကြတာပေါ့၊ ပြီးရင် နင်က
ငါ့ကို သင်တန်းဆက်ပို့ပြီး ငါ့ရုံးမှာ ခဏကူပေးဦး၊ လကန်
ရက်ဆိုတော့ သင်တန်း လက်ခံဖို့လူလည်း လိုနေတာ၊
ဖောင်ဖြည့်တာ၊ ငွေလက်ခံတာတွေ နင်လုပ်ပေး၊ နင်ဝင်ကူ
ရင် စောစောအလုပ်ပြီးမှာ၊ အဲ့ဒါဆို ငါလည်း နင်နဲ့အတူ

စောစောပြန်ပြီး အမုန်းဆီ အတူတူဝင်လိုက်လို့ရတယ်၊
အမုန်းဆီမှာပဲ ညနေစာ အတူစားကြမယ်လေ”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ”

မိုးစက် အစီအစဉ်ကို ဂါ လက်ခံတော့မှ မိုးစက်
စိတ်အေးသွားသည်။

ဂါကတော့ မိုးစက်ရဲ့ ဝန်တို စိုးရိမ်စိတ်ကို ရိပ်မိပုံ
မရပါ။

ဂါမျက်နှာက အရင်လိုတော့ မကြည်လင်ပါ။
သောကတစ်ခုခုကို သယ်ဆောင်ထားသလို မျက်နှာမျိုးနှင့် ငြိမ်
သက်နေသည်။ ဂါ အမုန်းအတွက် ခံစားနေရမှန်း မိုးစက်သိသည်။

“ဂါ ...”

“အေး ... ပြောလေ”

“အမုန်း နင့်ကို ဘာပြောလဲ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“သူ့ဘဝရှေ့ရေးကိုပေါ့ ...”

“သူ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ...”

“သူ့ဘဝရှေ့ရေးကို သူမပြောတတ်ဘူး၊ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊
မစိစဉ်တတ်ဘူး၊ မဆုံးဖြတ်တတ်ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ ငါတို့ကပဲ
ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာ ...”

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“နင်လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဟိုနေ့က ရောက်လာတဲ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူ့အဒေါ်ဆိုတာကလည်း အခြေအနေ မဟန်ဘူးလေ၊
သူ့မြို့သူ ပြန်သွားရင် သူ့အမျိုးတွေဆိုတာက နင်တို့ကို
ပြဿနာလာရှာမှာကိုပဲ သူက စိုးရိမ်နေတယ်၊ သူ့ဘဏ်
စာအုပ်ထဲမှာ နင့်အဖေက ငွေဖြည့်ပေးထားပေမယ့် ဟိုဘက်
က အဲ့ဒီလောက်နဲ့ ကျေနပ်ချင်မှ ကျေနပ်မှာလေ ...”

“အဲ့ဒီတော့ ...”

“အဲ့ဒီတော့ လောလောဆယ် သူ့ကို ရန်ကုန်မှာပဲ နေခိုင်း
ပြီး ငါတို့ တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့”

“သူက ဒီလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ ဘယ်အချိန်အထိ နေနိုင်
မှာလဲ ...”

“သူက နင်နဲ့သာတွေ့နေရရင် အားရှိပြီး ပျော်လာတာပဲ
လေ”

အခုအဲ့ဒီခံစားချက်က ငါ့တစ်ယောက်တည်းအတွက်
မဟုတ်တော့တာ နင်မသိလို့ပါ ဂါရယ် ...။

“သူ့ဘာသာ အလုပ်လုပ်ပြီး ရပ်တည်မယ်ပြောပေမယ့်
သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား
မျိုး ခုချိန်မှာ ရှိမနေသေးဘူး၊ အခြေအနေအရပေါ့ဟာ၊
သူ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး သင့်သလို စိစဉ်ပေးရုံပဲ
ရှိတော့တာပေါ့၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီလိုလေး ... ထား
ထားတာ ကောင်းပါတယ်”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်”

ဂါစကားတွေက မျှတတာနဲ့ မိုးစက် ဘာမှမပြော

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၂၄၀ ♣ ပုညခင်

ဖြစ်တော့ပါ။ ဂါက မိုးစက်ထက်တောင် ပိုပြီး အမုန်းအတွက်
တွေးပေးထားခဲ့တာပဲ ...။

မနက်ဖြန် တစ်ရက် ဂါကို အမုန်းဆီ တစ်ယောက်
တည်း မသွားဖို့ တားဆီးထားနိုင်ပေမယ့် နောက်ရက်တွေကျတော့
မိုးစက် ဘယ်လိုတားမလဲ။

မိုးစက်ဟာ ကိုယ့် သဝန်တို့စိတ်တစ်ခုတည်းအတွက်
တစ်ဖက်သားကို ရက်စက်တတ်သူမှ မဟုတ်ပဲ ...။

မိုးစက် အသည်းကွဲရရင်တော့ ဖေဖေ တရားခံပဲ။

~ ~ ~

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၅)

* * *

ထိုတစ်ညက တိဗီကြည့်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့သော ဂါမဏိသည် မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့
ပါသည်။

အိပ်ခန်းပြတင်းကို ဖွင့်ထားခဲ့တာမို့ အပြင်မှာ မိုးတွေ
သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေတာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်
တွေက ပြတင်းတံခါးမှ သူ့အခန်းထဲသို့ လွင့်စင်ကျနေသည်။
ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်ဖို့အထမှာ တံခါးချပ်က ဘမ်းခနဲ အသံမြည်
ကာ ပိတ်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ မိုးခြိမ်းသံ ကျယ်ကျယ်လံ
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အမုန်း...”

မရည်ရွယ်ဘဲ ဂါမဏိနှုတ်ဖျားကနေ ထိုမှာမည်လေး
က ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိုးလေတွေ သည်းထန်နေသော ညအမှောင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဂါမဏိက အမုန်းကို သတိရလေသည်။

“မိုးတွေရွာပြီး မိုးခြိမ်းသံကြားရင် အရမ်းကြောက်တာ”

တိုးတိမ်ပျော့တော့လှသော အသံလေးကို ခုပင်ကြားလိုက်ရသလို ထင်မိသည်။

ခုချိန်ဆို စောင် ခေါင်းမြီးခြုံ နားပိတ်ပြီးတော့ပဲ အိပ်နေမလား...။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ ဝပ်ပုနေလေမလား။

ဒီနေ့ည လာအိပ်နေကျ ကောင်မလေး ပျားနေလို့ လာမအိပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိထားတာမို့ အမုန်းအတွက် ပိုပြီး စိတ်ပူရသည်။

“ဒီညကျမှ မိုးက သည်းရတယ်လို့ကွာ...”

ဂါမဏိက ငုတ်တုတ်ထထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး မှန်ပြတင်း တံခါးနားမှာ သွားရပ်ကာ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

မိုးတွေက သည်းလိုက်တာ...။

လျှပ်ပြက်လိုက်တာမို့ ဝင်းခနဲ အလင်းရောင်က သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မိုးခြိမ်းသံ ကြားရပြန်သည်။

ဂါမဏိသည် ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ရဖူးသည့် ကြီးစွာသော စိတ်ပူမှုကြီးကို ခံစားနေရပါသည်။

ဂါမဏိဟာ တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ မောင်နှမတွေအတွက်လည်း စိတ်ပူစရာမရှိ။ ပြည့်စုံသော မိဘများအတွက်လည်း စိတ်ပူစရာမရှိ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး

ဟာလည်း နိမ့်နိမ့်ပါးပါး ချို့ချို့တဲတဲထဲက တစ်ယောက်မှ မပါ။ ငယ်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းလာခဲ့သော မိုးစက်မေဟာလည်း အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေသူမို့ မိုးစက်ရဲ့ ဘဝအတွက်လည်း စိတ်ပူပေးခဲ့ရ။

ဂါမဏိဘဝမှာ ပထမဆုံး စိတ်ပူပေးရသူ။ သနားကရဏာသက်ရသူဟာ အမုန်း ဖြစ်ပါသည်။

အမုန်းလို ရင်နာစရာ ဘဝမျိုးကို ဂါမဏိ အခုကျမှ ဆွေမြင်နီးစပ်ခဲ့ရဖူးတာပင်။ လူ့ဘဝမှာ ဒီလို အဖြစ်မျိုးလည်း ဖြုတ်တာပါလားဟု အံ့သြရင်နာရတာပင်...။

အမုန်းရဲ့ အားငယ် ဝမ်းနည်းကာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသော မျက်လုံးလေးတွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်မိတိုင်း ထူးဆန်းစွာပင် သူ ငိုချင်လာမိတတ်သည်။

ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ အညှိုးမထား၊ အကောင်းမမြင်ခြင်း မရှိ...။ အန်ကယ်လ် ဦးတိုးမင်းအပေါ်မှာတောင် အာဃာတဘုရား မရှိသော အမုန်းရဲ့ စိတ်ထားလေးကိုတော့ ဂါမဏိ အံ့သြနိုးကျူးမိရလေသည်။

အမုန်းရဲ့ ဘဝကို မသိရခင်ကပင် ထူးဆန်းပြီး ရယ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးအဖြစ် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရတာဟာ ရှေးက ရှေးရေစက်ပါခဲ့လို့လား...။ အန်ကယ်လ် ဦးတိုးမင်းအားခဲ့ချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မဆက်သွယ်ဘဲနေနေတဲ့ အမုန်းကို သူတွေ့ခဲ့ တာဟာလည်း ရေစက်ပဲလား...။ အမုန်းဘဝကို သိရှိချိန်မှာ နင့်နင့်နဲနဲ သနားမိတာကတော့ အမှန်ပင်တည်း...။

၂၄၄ ♠ ပုညခင်

အပြင်ဘက်မှာတော့ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာနေ
ဆဲ။

ဂါမဏိသည် ပြတင်းပေါက်နားမှာ လက်ပိုက်ရပ်၍
အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောငြိမ်သက်နေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မိုးခြိမ်းသံအကြားမှာတော့ ဂါမဏိ
က ချိတ်မှာ ချိတ်ထားသည့် မိုးကာဂျာကင်ကို လှမ်းဆွဲယူပြီး
ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၆)

* * *

တံခါးဘဲလ်ကို အခါခါနှိပ်သော်လည်း တံခါးက
ပွင့်မလာ...။

တံခါးကို အဆက်မပြတ် ခေါက်သော်လည်းအတွင်း
က တုံ့ပြန်မလာ...။

အထဲမှာ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲဟု စဉ်းစားမိတော့
ပိုပြီး စိတ်ပူလာရသည်။

မိုးတွေကလည်း သည်းထန်စွာ ရွာနေတုန်းပင်...။
မိုးသံကြောင့် တံခါးခေါက်သံ မကြားတာလား...။ ဘဲလ်က
မတ်ခဲကုန်နေလို့ အသံမမြည်တော့တာလား...။

ဂါမဏိက မိုးကာဂျာကင် အိတ်ထဲက အိတ်ဘဲခါး
သွေးကို ထုတ်ယူလိုက်မိသော်လည်း ချက်ချင်း မဖွင့်သေးဘဲ ဖွင့်
သင့် မဖွင့်သင့် ချိန်ဆနေမိသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဒီအိမ်ဟာ ကိုယ့်အိမ်မို့ ကိုယ့်မှာ သော့အပိုရှိပေမယ့် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဖွင့်ဝင်လိုက်မို့ကို ဝန်လေးနေမိသည်။ ဒီအခန်းသော့က အမုန်းဆီမှာ တစ်စုံ၊ ဂါမဏီဆီမှာ တစ်စုံ၊ ပြီးတော့... မိုးစက်ကိုလည်း လိုရမည်ရ တစ်စုံပေးထားခဲ့တာပင်။

ဂါမဏီသည် သော့ဖွင့်ဖို့ ဝန်လေးသော်လည်း အမုန်းအတွက် စိတ်ပူလှပြီမို့ ဖွင့်ဝင်လိုက်မို့ ဆုံးဖြတ်ကာ အပြင် သံတံခါးသော့ကို အရင်ဖွင့်၊ ပြီးတော့ တံခါး သော့ဘုသီးထဲကို သော့တံထည့်ကာ လှည့်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်။

အခန်းထဲမှာ နံရံကပ်မီးဝါဝါလေး တစ်လုံးပဲ ဖွင့်ထားတာမို့ သူက မီးချောင်းတွေကို ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“အမုန်းရေ... အမုန်း”

ဂါမဏီက အမုန်းကိုခေါ်ရင်း အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အမုန်း...”

အမုန်း အိပ်သည့် အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့မှာရပ်၍ ခေါ်လိုက်သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။

ဂါမဏီက တံခါးသော့ဖုကို လှည့်ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲက Lock ချထားတာမို့ အလွယ်တကူ ဖွင့်သွားသည်။

ဂါမဏီက အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းမီးဖွင့်ထားသော်လည်း အခန်းထဲမှာလည်း အမုန်းက ရှိမနေ။

“အမုန်းရေ... အမုန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ဂါမဏီ

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

ပါ၊ မိုးတွေ အရမ်းရွာနေလို့ အမုန်းကြောက်နေမှာစိုးလို့ လာတာ၊ ဘဲလံတီးတာမရလို့ သော့ဖွင့်ဝင်လာခဲ့တာ...”

“အမုန်းက ... ဒီမှာ...”

“ဟင်...”

ကြားလိုက်ရသော အသံတိုးတိုးတုန်တုန်လေးဟာ ဘယ်က ထွက်ပေါ်လာမှန်း မသိ...။ အမုန်းကိုလည်း မတွေ့ရတာမို့ ဂါမဏီက နားစွင့်ထားရင်း...

“အမုန်း... ပြန်ပြောပါဦး၊ အမုန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ခုတင်... ခုတင်အောက်မှာ...”

ဂါမဏီက ကြမ်းပြင်ပေါ်ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ခုတင်အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ သံခုတင်အောက်မှာ စောင်ခေါင်းမြီးခြံ၍ ပုဝပ်နေသော အမုန်းကို တွေ့ရလေသည်။

ဖြစ်ရလေ အမုန်းရယ်။ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကြောက်ရသလား...။

ဂါမဏီက အမုန်းအဖြစ်ကို သနား ကြင်နာစွာ သက်ပြင်းချမိရင်း...

“အမုန်း လာခဲ့၊ ထွက်ခဲ့တော့၊ ကိုယ် ရောက်နေပြီလေ၊ ကြောက်မနေနဲ့တော့နော်”

ဂါမဏီက ခုတင်အောက်က အမုန်းထံ လက်ကမ်းပေးရင်း ခေါ်ရသည်။

“မိုး... မိုးတွေ ရွာနေတုန်း မဟုတ်လား၊ ခဏနေ မိုးက ခြိမ်းဦးမှာ၊ အမုန်း ကြောက်လို့ပါ၊ ခို၊ စမှ ထွက်မယ်နော်”

ပညောင် စာအုပ်တိုက်

“မိုးက စဲစပြုလာပါပြီ အမုန်းရဲ့၊ မိုးလည်း မခြိမ်းတော့ပါဘူး”

“တော်ကြာနေ ပြန်ရွာချင်ရွာဦးမှာ”

“ကဲ... ကဲ... ပြန်ရွာရင် ပြန်ပုန်းနေပေါ့၊ အခုတော့ ထွက်ခဲ့ဦး၊ အဲဒီအောက်မှာ အကြာကြီး ဝပ်နေရင် ညောင်းမှာပေါ့”

ဂါမဏိက ချောမော့ခေါ်တော့မှ ခုတင်အောက်ကနေ လက်ကလေးတစ်ဖက် ထွက်လာသည်။

ဂါမဏိ လှမ်းဆွဲဆုပ်လိုက်သော ထိုလက်ကလေးတစ်ဖက်ဟာ အေးစက်နေခဲ့ပါသည်။

အမုန်းက သူ့လက်ကို အားပြုကာ ခုတင်အောက်မှ တွား၍ထွက်လာသည်။

အမုန်း မျက်နှာက ပြူလျော်နေကာ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးသီးတွေ စို့နေပြီး လူက ကတုန်ကရင်၊ မျက်လုံးတွေက ကယောင်ချောက်ချား ရှိလှပါသည်။

“အမုန်းရယ်... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ချွေးတွေလည်း ရွဲနစ်မတာပဲ”

ဂါမဏိက မရည်ရွယ်ဘဲ အမုန်းရဲ့နဖူးပေါ်က ချွေးတွေကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“လာ... လာ... ထ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သွားထိုင်မယ်နော် လာ...”

ဂါမဏိက အမုန်း လက်မောင်းကို ဆွဲမကာ မတ်တတ်ရပ်စေလိုက်သည်။ အမုန်းက သူ့လက်ထဲမှာ ပျော့တိပျော့ဖတ်လေး ပါလာသည်။ သူ အမုန်းကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဖေးမတွဲခေါ်လာပြီး ဧည့်ခန်း ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေလိုက်သည်အထိ အမုန်းက မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားသည်။ ဂါမဏိက ရေတစ်ခွက် သွားခပ်လာကာ အမုန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင်း...

“ရှေ့... ရေသောက်လိုက်၊ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ၊ မိုးခြိမ်းတာလေးကိုများ ဒီလောက်ကြောက်စရာလား...၊ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်တော့လေ...”

အမုန်းက ရေခွက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်သော်လည်း မျက်လုံးတွေကိုတော့ ဆက်မှိတ်ထားရင်း...

“ဟို... မိုးသံတွေ ကြားရရင် အမုန်း ရူးချင်လာတတ်လို့ပါ၊ အမုန်း ရူးသွားမလား မသိဘူး”

“ဟာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အမုန်းရယ်”

“ဒီ... ဒီလိုညမျိုးမှာပေါ့၊ အမုန်းဘဝမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အဖြစ်အပျက်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ...၊ မိုးရွာရင် အမုန်း သိပ်ကြောက်တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အမုန်း မျက်စိထဲမှာ အရင်တုန်းက အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြန်မြင်နေလို့ မျက်စိကို တအားမှိတ်ထားရတယ်”

အမုန်းက အကြောင်းစုံ ဖွင့်မပြောသော်လည်း သူဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ ညကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေမှန်း ဂါမဏိက သိလေသည်။

၂၅၀ ♠ ပုညခင်

“အမုန်းရယ်...”

ဂါမဏီသည် ကိုယ့်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်
နိုင်တော့ဘဲ အမုန်းရဲ့ အေးစက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ဖွဖွ
လေး ထွေးဖက်ပေးလိုက်မိသည်။ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးပါစေလိုပေါ့။

၂၅၀ ၂၅၀ ၂၅၀

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၂၇)

* * *

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အမုန်းတော့ ကြောက်နေတော့မှာပဲ...”

မိုးစက်သည် မိုးသဲထဲကိုလှမ်းလှမ်းကြည့်ရင်း အမုန်း
ကို ပိုပိုစိတ်ပူလာရပါသည်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဂါရော မိုးစက်ပါ အမုန်းဆီကို
ပုံမှန်ရောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မိုးစက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဂါနဲ့အတူ
သွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသည်။ စိတ်ရင်း စေတနာဖြင့်လည်း
အမုန်း လိုအပ်တာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။ အမုန်း ယျှပ်
လာအောင် အမုန်းဆီမှာပဲ အတူ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့စားဖြစ်ခဲ့သည်။
မိုးစက်က မှန်မှန်ကြီးသွားနေတာမို့ ဂါချည်းသပ်သပ် သွားလို့မလို။
မိုးစက်က မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ကြင်ကြင်နာနာ စောင့်ရှောက်နေတာ
မို့ ဂါ မကြင်နာလည်း ဖြစ်သည်။ ဂါဖြည့်ရမယ့် ကွက်လပ်မရှိ
အောင် ကြိုးစားရင်းကပဲ မိုးစက်မေဟာ ငန်တိုစိတ်မောနေခဲ့ရ
သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ခရီးကနေ ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဂါအချိန်တွေကို ငါ တစ်ယောက်တည်း မပိုင်တော့ပါလားဟု တွေးရင်တော့ မိုးစက် ဝမ်းနည်းရသည်။ ဂါစိတ်ထဲကို ထည့်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အရင်တုန်းကတော့ မိုးစက် တစ်ယောက်တည်းပါ။ ခုတော့ နှစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ဝမ်းနည်းသော်လည်း ဟန်လုပ်နေရသည်။ သဘောထား မကြီးချင်ဘဲ ကြီးနေရသည်။

ဒီလိုညမျိုးမှာ အမုန်းအတွက် ဂါလည်း သေချာ ပေါက် စိတ်ပူနေမှာပင်...။

မိုးစက်က ဂါကိုခေါ်ပြီး အမုန်းဆီသွားရင် ကောင်း မလားဟု စဉ်းစားကာ မိုးစက်ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူပြီး ဂါဟန်းဖုန်း ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက မကိုင်တာမို့ အိမ်ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ သည်။

“ဟဲလို...”

ဂါမေမေအသံကို ကြားရသည်။

“အန်တီ ... သမီးပါ။ မိုးစက်ပါ”

“ဪ ... အေး ... သမီး ... ပြော”

“ဂါ အိပ်ပြီလား အန်တီ၊ ဂါဖုန်းကို ခေါ်တာမရလို့...”

“ဖုန်းက မေ့ကျန်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟင် ... ဂါ ဘယ်သွားလို့လဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ချိန်းထားလို့ဆိုပြီး ညကြီးအချိန်မတော်

မိုးထဲရေထဲ ထွက်သွားလေရဲ့ သမီးရယ်၊ မိုးစဲမှသွားပါပြော တာလည်း မရဘူး၊ ဇွတ်ထွက်သွားတာ...”

မိုးစက် ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။ အန်တီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ မိုးစက်ရဲ့ ရင်ခနဲသံ တွေ တဒိန်းဒိန်း မြည်လာသလိုထင်ရကာ လူက ထူပူလာသည်။ ဂါ အမုန်းဆီ သွားတာများလားဟု တွေးမိတော့ ရင်ဝမှာ လှုပ်ခနဲ အေးပြီး ကြက်သီးဖြာထလာသည်။

ဂါဟာ မရိုးသားတဲ့အကြံအစည်နဲ့ မိုးစက်ကို မခေါ်ဘဲ သွားတာတော့ မဟုတ်နိုင် ...။ ရိုးသားစွာနဲ့ စိတ်ပူပြီးတော့ပဲ ထွက်သွားတာ ...။ အဲ့ဒီလို ရိုးသားစွာ စိတ်ပူတာလေးကပဲ မိုးစက် ကို ခံစားသွားစေနိုင်တာ။

မိုးစက်သည် မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်က မိုးရေစက် တွေကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းသော်လည်း ဘယ် လိုမှ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့တာမို့ အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ လှေကားအတိုင်း ခြေဖွနင်း၍ တိတ်တိတ်လေး ဆင်းလာခဲ့လေ သည်။

~ ~ ~

(၂၈)

* * *

မိုးစက်သည် သံတံခါးတစ်ထပ် ပွင့်နေသည့် ဂါ
အခန်းရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ခြေစုံရပ်လျက်ရှိပါသည်။

ဒီအချိန် သံတံခါး တစ်ထပ် ပိတ်မထားတာဟာ
စဉ်သည်ရောက်နေလို့ပေါ့။ တိုက်ရှေ့မှာ ဂါကားကိုလည်း တွေ့
ခဲ့ပြီမို့ ဂါ ရောက်နေတာ သေချာသည်။

မိုးစက် အခန်းဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရမလား။

ဒီအချိန်ကြီး မိုးစက် ရောက်လာတာဟာ အမုန်း
အတွက် စိတ်ပူမှုတစ်ခုတည်းကြောင့်လို့ ဂါ ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား။
ဂါကို သူခိုးလိုက်ဖမ်းသလို ဖြစ်နေမလား။

မိုးစက်ရဲ့ ဝန်တိုမှုကို ဂါ မရိပ်မိစေချင်တာတော့
အမှန်ပင်တည်း။

အို... ဂါရောက်နေရင် ပြီးတာပဲ။ မိုးစဲရင် ဒါမှ
မဟုတ် ပြန်သင့်တဲ့အချိန်ကျရင် ဂါ ပြန်မှာပေါ့...။ ဂါရဲ့အကျင့်

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

သိကွာနဲ့ အမုန်းရဲ့ ရိုးသားမှုကို မိုးစက် ယုံသားပဲ။ မိုးစက်
ဒီနေရာကပဲ လှည့်ပြန်လိုက်တော့မယ်။

မိုးစက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အခန်းရှေ့က လှည့်
ထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းပြီးမှ ချီတံချတု
ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်။

အို... ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ မိုးစက်
လည်း စိတ်ပူလို့ လာတာလို့ ပြောလိုက်ရုံပေါ့။

မိုးစက် စိတ်က အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ တွေဝေနေဆဲ
မှာပဲ ကျွန်းတံခါးချပ်က အပြည့်အဝ လော့ခ်ကျမနေဘဲ ဟစ်စီ
လေး ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိသွားပါသည်။

မိုးစက်က တံခါးကို မရဲတရဲလေး တွန်းဖွင့်ကြည့်
လိုက်တော့ တံခါးက ဟသွားသည်။

ထိုတံခါးကြားလေးက ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ
နံရံခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဂါနဲ့ အမုန်းကို တွေ့ရလေ
သည်။

အမုန်းကို ဂါ ဖေးမ ဖက်ပေးထားတာကို ကြည့်ရင်း
မိုးစက် မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါ
သည်။

ဖက်ထားပေးပုံဟာ မရိုးမသားတော့ မဟုတ်၊ ငေးမ
ကြင်နာစွာဖြင့် ခဏလေး နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးသာ ဖြစ်ပုံ
ရသည်။ မိုးစက် ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ဂါက အမုန်းကို လွှတ်လိုက်
ပြီး အမုန်း၏ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ ပျက်နာချင်းဆိုင်ခုံမှာ

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားလှမ်းပြောသည်။ အမုန်းကလည်း ခေါင်းငုံ့၍ မတ်မတ်တောင့်တောင့်လေး ထိုင်ရင်း ဂါပြောသမျှကို ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ညိတ်ကာ နားထောင်နေလေသည်။

မိုးစက်သည် တံခါးကို အသာပြန်တွန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဂါအခန်းရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခဲ့သည့် မိုးစက်ရဲ့ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မိုးရေစက်တွေက မိုးစက်မေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရွာကျနေသည်။ လက်ထဲမှာ ထီးကို ကိုင်ထားသော်လည်း ဖွင့်ဆောင်းလိုက်ဖို့ သတိမရဘဲ မလှမ်းမကမ်းက ကားပါကင်ဆီသို့ နှေးနှေးကွေးကွေး လျှောက်လာတာမို့ မိုးစက်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေဖြင့် ရွှဲနစ်သွားပါသည်။

ရေအရွံသားဖြင့်ပင် မိုးစက်က ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မိုးစက်သည် ငိုရင်းမျိုက်ရင်းက ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခုလို ညကြီးအချိန်မတော်မှာ မိုးထဲလေထဲ လျှောက်သွားရင်း အားရပါးရအော်ငိုပစ်လိုက်ရင် မိုးစက် ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ နည်းနည်းတော့ ပေါသွားမလားဟုပင် ရူးရူးမိုက်မိုက် တွေးမိသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း မိုးစက်က အိမ်ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ တစ်ဖက်ခြံသို့ ဂါကားဝင်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့မိသည်။

မိုးစက်မေဟာ ရူးမိုက်စွာပဲ ဂါတို့ခြံအဝင်ဝကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ နေရာလေးမှာ ... မိုးရေထဲမှာ ရပ်တန့်ရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။

နောက် ၁၅ မိနစ်လောက်အကြာမှာ ဂါကား ဝင်လာတာကို လှမ်းမြင်တော့မှ မိုးစက် စိတ်အေးရသည်။

ဂါ မိုးစက်နဲ့ မရှေးမနှောင်း ပြန်လာခဲ့တာပေါ့ ...။

ငါ့အဖြစ်ကိုတော့ နင် ဘယ်သိပါ့မလဲ ဂါ ...။

သံယောဇဉ်ကနေ အချစ်ဖြစ်လာလေမလားလို့ မျှော်လင့်နေခဲ့ရတဲ့ မိုးစက်မေဟာ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သနားစိတ်ကနေ အချစ်စိတ် ဖြစ်လေမလားရယ်လို့ စိုးထိတ်နေခဲ့ရတာပါ ဂါရယ်။

ဂါ ... မိုးစက်ကို တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ချစ်လာမှာပဲ လို့ မျှော်လင့် ယုံကြည်ထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့လည်း ငါ့ယုံကြည်ချက်တွေ ယိုင်နဲ့ချင်သလိုလိုပါပဲ ...။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးမှာမဆို ပေါ်ပေါက်လာနိုင်တဲ့ အရာလို့ ဆိုပေမယ့်လည်း ဂါစိတ်မှာ အမုန်းအတွက် ထိရှခံစားခဲ့ရင်တောင် တစ်ချက်လောက်တော့ မိုးစက်ကို ငဲ့ကြည့်လိမ့်မယ်လို့ မိုးစက် ယုံကြည်ချင်ပါတယ် ဂါရယ်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

အပိုင်း (၄)

(၂၉)

* * *

လေဆိပ် ခန်းမတွင်းသို့ ဝင်ချိန်တန်ပြီဖြစ်သော်
လည်း ဂါက နောက်ဆန်တင်းသလိုလိုဖြင့် တုံ့ဆိုင်းနေကာ သူ့ကို
လိုက်ပို့သည့် မိုးစက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မိုးစက်... နင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ဘာကိုလဲ... ဂါ”

“ငါမရှိတော့ အမုန်းဆီကို နင် တစ်ယောက်တည်း သွား
သွားနေရမှာဆိုတော့၊ နင်ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆို
တော့ အမုန်းဆီကို မှန်မှန်မှရောက်ဖြစ်ပါ့မလားလို့ပါ...”

“ငါ နေ့တိုင်းမှန်မှန်သွားမှာပါ။ ခုဆို အမုန်းလည်း လန်း
လန်းဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်လာပြီလေ၊ သိပ် စိတ်ပူစရာတော့
မရှိတော့ပါဘူး”

“နင် သူ့ကို အပြင်လေးဘာလေး ခေါ်သွားမလဲ၊ အိမ်ထဲ
မှာချည်း အမြဲနေနေရင် ဂေါက်သွားဦးမယ်”

မူညစ် စာအုပ်တိုက်

“ငါ ခေါ်ပါတယ်၊ နင် သင်္ဘောပြန်တက်ဖို့ ကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်နေတုန်းကလည်း ငါ အမုန်းကိုခေါ်ပြီး အပြင်ထွက်ထွက် နေတာပဲ။ အပြင်ထွက်တာလည်း ကြည့်ထွက်ရတယ် ဂါ၊ တော်ကြာ ဖေဖေနဲ့ တိုးမှာစိုးရတယ်။ အမုန်းက သူ့မြို့ မပြန်ဘဲ ရှိနေတာကို ဖေဖေသိမှာ သိပ်ကြောက်တာလေ”

“အမုန်းကိစ္စကို အန်ကယ်လ် ဘာပြောသေးလဲ...”

“အဆင်မပြေလို့ နှစ်ဦးသဘောတူ လမ်းခွဲလိုက်တာတဲ့၊ အဖေအိမ်ထောင်ရေးကို သမီး ဝင်စွက်ဖို့မလိုဘူးတဲ့၊ တစ်ခါ တည်း ပိတ်ပြောထားလို့ ငါလည်း ဘာမှကိုမပြောတော့ဘူး၊ ပြောလည်း ဘာမှမထူးဘူးလေ”

“အေးလေ... မပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ငါမရှိတုန်း အမုန်းက သူ့ဘာသာ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ရပ်တည်မယ် ပြောရင် နင် လုံးဝ ခွင့်မပြုလိုက်နဲ့နော် မိုးစက်၊ ငါပြန်လာမှ ကြည့်စိစဉ်မယ်”

“အေးပါ... နင် ဝင်တော့လေ၊ အချိန်နီးနေပြီ”

ဂါက DEPARTURE ပေါက်ဆီ လျှောက်သွားတော့

မည့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်လာကာ...

“ငါ စိတ်ချမယ်နော် မိုးစက်”

“ဘာကိုလဲ...”

“အမုန်းကိုလေ...”

“နင် စိတ်မချဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ အမုန်းက နင့်အမုန်း မှမဟုတ်တာ၊ ငါ့အမုန်းပဲဟာ...”

“နင့်အမုန်းလည်း ငါ့အမုန်းပဲပေါ့ဟာ၊ နင်နဲ့ ငါက အမြဲ အေးအတူပူအမျှပဲဟာ...”

“အေးပါ... အေးပါ၊ ပြောင့်ပြောင့်သာသွားပါ၊ နင့် ကုမ္ပဏီ နဲ့ စာချုပ်က ၆ လဆိုပေမယ့် ၈ လလောက်နေရင်လည်း ရတာပဲမဟုတ်လား၊ ၈ လလောက် နေချင်နေလိုက်လေ”

“အဲမယ်... ထူးဆန်းနေပါလား၊ အရင်ဟုန်းကဆို ငါသွား ပြီဆို နင့်မှာ မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ မှာရတာ အမော၊ ပြီးတော့ ခုလောက်ဆို နင့်မှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေပြီ၊ ခု နင့်ကြည့်ရတာတော့ ငါ့ကို မြန်မြန်သွားစေချင်တဲ့ပုံတောင် ပေါက်နေတယ်”

ဂါရဲ့စကားကြောင့် မိုးစက်က ရယ်ချင်သွားပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့... ဂါ့ကို အမုန်းနားကနေ မြန်မြန်သွားစေချင်တာနဲ့ပဲ ဂါ့ကို လွမ်းဖို့တောင် မေ့နေမိတော့တာ...။ သိပ်များ သိသာနေ သလား မသိ။

“သားရေ... ဂါ၊ အချိန်သိပ်ကပ်နေပြီနော်၊ ငါ့သားကတော့ လေ ပြန်ရောက်လာရင်သာ မိုးစက် ဒုက္ခပေးတာ မခံချင် သလိုလိုနဲ့ ပြန်ထွက်ခါနီးတော့လည်း စကားပြောလို့ကို မဝနိုင်တော့ပါလား...”

အကြောင်းမသိရှာသော ဂါမေမေက ဂါနဲ့ ခိုးသက် ကို ခပ်ဖြိုးဖြိုး လှမ်းကြည့်ရင်းပြောတော့ မိုးစက်မှာ သေသင့်သက် သက်လေး ပြုံးရုံသာ...

“အဟဲ... ခဏလေးပါ မာမီ၊ ဒီမှာ ပြေးရလေး ရှိသေး လို့...”

ဂါက သူ့မေမေကို လှမ်းပြောပြီးမှ သူ့မေမေ မကြားလောက်သည့် နေရာသို့ မိုးစက်ကို ဆွဲခေါ်သွားကာ ...

“မိုးစက်... အခုက ဒီစင်ဘာလဆိုတော့ မေလအထိ မိုးက ရွာမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်ပြီး မိုးတွေအရမ်းရွာခဲ့ရင် နင် အမုန်းဆီမှာ ညသွားအိပ်ပေးလိုက်ပါဟာ ... နော်၊ နင့်အိမ်ကို သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ သွားအိပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့လိုက်ပေါ့...”

“အေးပါ ... ဂါရယ်၊ သွားတော့နော်”

ဂါက အားလုံးကို လက်ပြု၍ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဟိုအရင်ကဆို ဂါကို ခုလို လေဆိပ်လိုက်ပို့ပြီးတိုင်း မိုးစက် ငိုပြီး အိမ်ပြန်မြဲဖြစ်ပေမယ့် ခုတော့ ငိုလို့မရနိုင်အောင်ပင် ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး အေးစက်ထုံကျင်နေသည်။

ဂါစိတ်ကို ဂါထက်ပိုပြီး မိုးစက်က လှမ်းမြင်နေနိုင်တာမို့ ပိုပြီး ခံစားကြေကွဲရသည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ် ပမာဏက များလိုက်တာ ဂါရယ် ...။ သနားစိတ်ဟာ သံယောဇဉ်ကို ပိုပြီး ကြီးမားအောင် ပံ့ပိုးပေးနိုင်တယ် ထင်ပါရဲ့ ...။

ဂါ အခုလို နောက်ဆန်တင်ငင်နဲ့ ထွက်ခွာသွားပုံမျိုးကို မိုးစက် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာပါ။ အမြဲတမ်း ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်ခဲ့တဲ့ ဂါဟာ ခုလို အချိန်တွေမှာ ဟေးလားဝါးလား ရယ်မော နောက်ပြောင်ပြီး ထွက်ခွာသွားတတ်ပြီပါ။

ဂါက ခုလို နောက်ဆန်ငင်နေသလို အမုန်းလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေခဲ့တာကို မိုးစက်က ရိပ်မိနေခဲ့ပါသည်။

ညတုန်းက အမုန်းတစ်ယောက် ဂါအိမ်ရှေ့ကို လာသွားခဲ့တာကို ဂါသိရင် ဒီခရီးကို မျက်ပစ်လိုက်မှာတောင် စိုးရသည်။

ညက အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ထည့်သို့ စီစဉ်နေသော ဂါကို ကူညီဖို့ မိုးစက်က ဂါတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးစက်တို့ ခြံတံခါးဝကနေ လှမ်းထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ချိန်မှာ ဂါတို့ခြံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ခြမ်းမှာ ရပ်၍ ဂါတို့အိမ်ဆီကို ငေးမျှော်နေသည့် အမုန်းကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

မိုးစက်က ခြံတံခါးဘေး အုတ်တံတိုင်းထောင့်လေးမှာကွယ်ရပ်၍ အမုန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အမုန်းက နောက်၁၀ မိနစ်လောက် ကြာသည်အထိ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ငေးမောနေပြီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒီအဖြစ်ကို မိုးစက် မြင်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်ထားလိုက်ရပါသည်။ အမုန်းကိုလည်း ဘာမှမမေး၊ ဂါကိုလည်း ပြန်မပြော။ မိုးစက်မှာသာ ကျိတ်ခံစား ...။ အင်း ... ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုပေပဲလား။

လေဆိပ် အပေါ်ထပ်ကို ဂါတက်သွားပြီမို့ မိုးစက်က ဂါအိမ်သားတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

မိုးစက်ရဲ့ ကားဦးတည်ရာကလော့ အမုန်းထံသို့ပင်။

၂၆၆ ♣ ပုညဝင်

မိုးစက် အမုန်းရှေ့မှာ ရပ်မိတော့ အမုန်းက မျက်
ရည်လည်သော မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် မိုးစက်ကို မော့ကြည့်ရင်း
တိုးတိတ် တုန်ရိသော အသံကလေးဖြင့် မေးလာခဲ့သည်။

“အစ်ကို သွားပြီလားဟင်”

“သွားပြီ အမုန်း...”

အမုန်းက တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ
နှလုံးသားနေရာကလေးကို လက်ဖြင့်ဖိကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက် ကျလာရင်း...

“မမ ... အမုန်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲမှာ
နင့်ပြီး တစ်မျိုးကြီး ခံစားရတယ် ...”

ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုတောင် ဘာရယ်လို့ ခေါင်းစဉ်
တပ်ရမှန်း မသိလေတဲ့ အမုန်းကို မိုးစက်က မျက်ရည်သုတ်ပေး
လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်နဲ့ အမြဲ တွေ့မြင် ရင်းနှီးနေတဲ့ သူက အဝေးကြီး
ကို ထွက်သွားရင် ဒီလိုပဲ ခံစားရတယ် အမုန်းရဲ့၊ မိုးစက်
လည်း အမုန်းလို ခံစားရတာပဲ ...”

“မမကျတော့ ဘာလို့ မငိုလဲ ...”

“တစ်ခါတလေ သိပ်ခံစားလွန်းရင်လည်း ငိုလို့မရတော့
တာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်လေ ...”

“အစ်ကိုနဲ့ တွေ့တာ မကြာသေးတဲ့ အမုန်းတောင် ဒီလို
ခံစားရရင် အစ်ကိုနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တွေ့လာ
တဲ့ မမက ပိုခံစားရမှာပဲနော် ...”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၂၆၇

မိုးစက်က ပြန်မပြောမိပါ။

ငိုနေတဲ့ အမုန်းကို နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့
မိုးစက်ဟာ ကိုယ့်အခန်းထဲရောက်တော့မှ ခုတင်ပေါ် မှောက်ချကာ
အားပါးတရ ငိုချပစ်လိုက်မိသည်။

ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်မပြနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကြီးကို မုန်းသည်။

ဂျပိုရော အမုန်းကိုပါ ချစ်မိနေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
လည်း မုန်းပါသည်။

၂၆၆ ၂၆၆ ၂၆၆

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၃၀)

* * *

ဂါ သင်္ဘောတက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်များမှာ တော့ အမုန်းနှင့် မိုးစက်တို့ရဲ့ သံယောဇဉ်က ပိုမို ခိုင်မာလာရ လေသည်။

မိုးစက်က အမုန်းဆီသို့ နေ့တိုင်းရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အမုန်း ထိုးပေးသည့် သိုးမွေး မာဖလာလေးတွေကို မိုးစက် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးမှာ တင်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။

ညနေချိန်တွေဆို အမုန်းက မိုးစက် ကြိုက်တတ် သည့် မုန့်တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး လုပ်ထားပြီး မိုးစက်ကို ဖျော် စောင့်နေလေ့ရှိသည်။

အမုန်းဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အခန်းပြတိုက် ပေါက်လေးနားမှာ ရပ်တန့်ရင်း အဝေးသို့ငေးကာ ဆွေးရီနေတတ် သည်။

တစ်ရက်မှာ အမုန်းက မိုးစက်ကို မှာသည်။

မူညစ် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၂၆၉

“မမ... ပင်လယ်ပြာကြီးပုံပါတဲ့ ပိုစတာတစ်ခုလောက် ဝယ်ခဲ့ပေးပါနော်၊ အမုန်း နံရံမှာ ကပ်ထားချင်လို့...”

မိုးစက်က ပင်လယ်ပြာပုံ ပိုစတာ ဝယ်လာတော့ အမုန်းက အခန်းနံရံမှာ အကျအနက်ကပ်သည်။ မိုးစက် ရောက်သွား ချိန်တွင်မှာ ထိုပိုစတာကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ငေးကြည့်နေတတ် သော အမုန်းကို တွေ့ရတတ်သည်။

အဲ့ဒီ ပင်လယ်ပြာကြီးထဲက ဂါကို ဖျော်ရည်တွေး တော လွမ်းမောနေမှာကို မိုးစက် သိတာပေါ့...။

တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာ ညတစ်ညမှာတော့ ဂါ ပြော သလို ရာသီဥတု မောက်ပြန်လို့ထင်ရဲ့... ထူးထူးဆန်းဆန်း မိုးတွေ ရွာလာခဲ့သည်။

ထိုညမှာ မိုးစက် အမုန်းနှင့်အတူ လာအိပ်ဖြစ်သည်။

မိုးက သံသံမဲမဲ ရွာတာမဟုတ်၊ မိုးလည်း ခြိမ်းတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဂါကို ပေးလိုက်သည့် ကတိတည်အောင် အမုန်း ဆီမှာ မိုးစက် လာအိပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲ့ဒီညက အမုန်းနဲ့ မိုးစက်က ပြတင်းပေါက်ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မှီထိုင်ကာ လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ ပွဲစွေ နေသည့် မိုးရေစက်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။

“မမ...”

“အင်ဟင်...”

“စံပယ်တွေ ပွင့်သေးလားဟင်...”

မူညစ် စာအုပ်တိုက်

“အမုန်းစိုက်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ရာသီ စံပယ်တွေဆိုတော့ ခဏခဏ ပွင့်ပါတယ်”

“အမုန်း မရှိတော့ မမခေါင်းအုံးပေါ်ကို စံပယ်တွေ ဘယ်သူ လာထားပေးလဲ”

“ဘယ်သူမှ လာထားမပေးပါဘူး အမုန်းရယ်၊ မှန်မှန် ခူးပေးမယ့်သူ မရှိတော့ တစ်ခါတလေ စံပယ်တွေက မြေ ကြီးပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ကြွေကျနေတတ်တာ...”

“နမ္မောပါတယ်”
အမုန်းက တီးတိုးညည်းညူရင်း ငြိမ်သက်သွားပြန် သည်။ ခဏနေတော့ တိုးတိတ်သော အသံကလေး ပေါ်လာပြန် သည်။

“အမုန်း အမြဲ ဒီလိုနေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော် မမ၊ အမုန်းအနေနဲ့ မမတို့ကို တစ်သက်လုံး မှီခိုပြီးနေဖို့ မသင့် တော်ဘူးလို့တော့ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ အမုန်းတို့ မြို့နဲ့ နည်းနည်းဝေးတဲ့ ရွာလေးမှာ အမုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် ရှိတယ်၊ အမုန်း အဲ့ဒီမှာသွားနေပြီး ခြံစိုက်စားရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီကိုသွားရင် မမတို့နဲ့ ခွဲရမှာ လည်း ကြောက်တယ်”

မမ ‘တို့’ တဲ့...။ ဂါကိုပါ ရည်ညွှန်းပြောဆိုမှန်း မိုးစက် သိပါသည်။ အမုန်းဟာ မိုးစက်နဲ့ မခွဲနိုင်သလို ဂါနဲ့လည်း မခွဲနိုင်။

“လောလောဆယ်တော့ ဒီလိုပဲနေပါဦး အမုန်းရယ်၊ တစ်ခါ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တလေကျတော့ လူတွေက မသုံးဖြတ်တတ်တဲ့ တချို့ကိစ္စ တွေကို ကံကြမ္မာက ဝင်သုံးဖြတ်ပေးတတ်ပါတယ်”

မိုးစက် စကားကို နားလည်သလား မလည်သလား တော့ မသိ။ အမုန်းက ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ပြန်သည်။

“မမ...”

“အင်ဟင်...”

“မမ... တစ်မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးသလား ဟင်...”

မိုးစက်က ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ...

“ချစ်ဖူးတယ်...၊ အခု လောလောဆယ်လည်း ချစ်နေ တယ်”

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးလဲဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းခြင်းပေါ့ အမုန်း...”

“အချစ်ကို ရဖို့ လူတိုင်း စောင့်ဆိုင်းကြရတာလား”

“ကံကောင်းတဲ့ တချို့ကျတော့လည်း စောင့်ဆိုင်းစရာ မလို တဲ အချစ်က အလိုလိုရောက်လာတတ်တယ် အမုန်းရဲ့...”

“ဪ...”

အမုန်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နှစ်ယောက်အတူ အပြင်ဘက်က မိုးရေစက်သွေကို မေးမောကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြလေသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၁)

* * *

“ဟဲ့လို...”

ထိုညက ဂါဆီက ဖုန်းဝင်လာတာမို့ မိုးစက် အရမ်း
ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

“ကျန်းမာတော်မူပါစ ခင်ဗျာ...”

“မာပါ... မာပါ၊ ဖုန်းမျှော်မျှော်နေရတာ ဗျိုင်းလည်ပင်း
ဖြစ်တော့မယ် သိလား။”

“ငါလည်း ဆက်လို့ရတဲ့နေရာတိုင်း ဆက်ပါတယ်ဟာ...”

“နင် အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။”

“ပြေတယ်၊ နင်ရော...”

“ငါက ဘာမပြေစရာ ရှိလဲ၊ ပုံမှန်ပဲလေ...”

“အမုန်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား...”

“ပြေပါတယ်၊ ငါလည်း နေ့တိုင်းသွားနေတာပဲ”

“သူ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိရဲ့လား။”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ရှိပါတယ်...”

“နင်တို့ဆီမှာ မိုးရွာသေးလား။”

“ဟိုတလောက နည်းနည်းရွာတယ်”

“နင် အမုန်းဆီ သွားအိပ်ရဲ့လား မိုးစက်”

“အိပ်တယ်လေ...၊ မိုးက အရမ်းမရွာပေမယ့် နင်မှာထား
တဲ့အတိုင်း ငါသွားအိပ်ပါတယ်”

မိုးစက်အကြောင်း ဘာမှမမေးတော့ဘဲ အမုန်း
အကြောင်းချည်း မေးတော့တာမို့ အလိုက်သင့်ဖြေရင်း ရင်ထဲမှာ
နာကျင်လာရသည်။ ခုတော့ မိုးစက်ကို အမုန်းရဲ့ နောက်မှာပဲ
ထားလိုက်ပြီလား ဂါ...။

ငါက သနားစရာမကောင်းတော့ နင် စိတ်ပူပေးဖို့
မလိုဘူးလို့ ယူဆထားတာလား...။ အမုန်းလို ဘဝမျိုးမဟုတ်
ပေမယ့်လည်း နင် ဂရုစိုက်မှုကိုတော့ လိုအပ်ပါတယ် ဂါရယ်။

“နင်တို့ဆီမှာ အခု ဘယ်နှစ်နာရီလဲ မိုးစက်...”

“၈ နာရီထိုးခါနီးပြီ...”

“ဒါဆို စောသေးတာပဲ၊ နင် အမုန်းဆီသွားဦးမှာလား။”

“ညနေက ဝင်လာခဲ့ပြီလေ”

“နင် အပြင်ထပ်ထွက်ဖို့ ရှိသေးလား။”

“မရှိပါဘူး”

“ဪ... ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပါတော့”

“နင် ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ... ပြောလေ ဂါ...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

“ဪ... နင် အမုန်းဆီ ရောက်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ငါ နင့်ဖုန်းကို ထပ်ခေါ်ပြီး အမုန်းနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ...”

“ဪ...”

ပျော့တော့တော့ ‘ဪ’ သံလေးတစ်ချက်ဟာ လည်ချောင်းဝကို မချိမဆုံ တိုးထွက်လာရသည်။

ဒီလောက်တောင်ပဲလား ဂါရယ်...

ကောင်းပါပြီ...။ နင့်ဆန္ဒ ပြည့်ရစေမှာပေါ့...

မိုးစက်က မချီပြီးကလေး ပြုံးမိလိုက်ရင်း...

“ငါ... အမုန်းဆီ ခုပဲသွားလိုက်ပါမယ် ဂါ၊ နောက် နာရီ ဝက်လောက်နေရင် နင် ငါ့ဖုန်းကို ခေါ်လိုက်လေ...”

“တကူးတကကြီးတော့ မသွားပါနဲ့...”

“တကူးတက မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလည်း အမုန်းအတွက် စားစရာတချို့ ပေးစရာရှိလို့ သွားချင်နေတာ...”

“အေး... ဒါဆို အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ငါ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက် မယ်နော်...”

ဂါ ဖုန်းချသွားသည်။ မိုးစက်က ဖုန်းကို ယူကာ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားနှင့်ပင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ကား မောင်းလာရင်း မိုးစက်က သတိလွတ်ကာ ဟက်ခနဲ နာနာကြည်း ကြည်း တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိသေးသည်။

အမုန်းဆီရောက်တော့ အမုန်းလက်ထဲကို ဖုန်းထည့် ပေးလိုက်ပြီး...

“ဂါက အမုန်းနဲ့ ပြောချင်လို့တဲ့”

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ အမုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေ ဆာကပ်သွားလိုက်ပုံက စာဖွဲ့လို့တောင် မမီ...

ထိုခဏမှာ ဖုန်းသံ မြည်လာသည်။

မိုးစက်က အမုန်းလက်ထဲက ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း “ဂါဆီကပဲ၊ ကိုင်လိုက် အမုန်း”

အမုန်းက ဖုန်းကို နားဝမှာ ကပ်လိုက်ရင်း...

“ဟဲလို...၊ ဟုတ်ကဲ့... အမုန်းပါ အစ်ကို...”

အားကိုးတွယ်တာသံကလေးက မိုးစက်ရဲ့ ရင်ကို တရိုက်သည်။

မိုးစက်သည် အမုန်းနားက ခွာလာကာ အမုန်းအသံ ကို မကြားနိုင်သည့် အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်ရင်း နှိုးပြောနေသည့် အမုန်းရဲ့ နောက်ကျောကိုသာ ငေးမောလျက် မိသက်နေလေသည်။

၂၈ ၂၈ ၂၈

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

(၃၂)

* * *

ဂါ. ထွက်သွားပြီး ၄ လအကြာမှာ မိုးစက်တို့အိမ်၌ ကြီးစွာသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အရေးတကြီး အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် နေပြည်တော်သို့ ည ၂ နာရီလောက်ကြီးမှာ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းထွက်သွားခဲ့သော ဖေဖေသည် ကားကို အရှိန်မြှင့်၍မောင်းရာမှ ကားတာယာတွေ ကွဲထွက်ကာ ကားအင်အားခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ခြေတစ်ဖက်ကို ခူးအထက်မှ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရကာ မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာရခဲ့သော ဖေဖေသည် အစပထမမှာ သူ့အဖြစ်ကို သူ ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲခဲ့သော်လည်း နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းစိတ်ဓာတ်ကျကာ ပုံမှန်မဟုတ်သော ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်နေခဲ့လေသည်။

ဖေဖေကို ပြုစုပေးရမှာမို့ ထိုရက်ပိုင်းတွေမှာ အမုန်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဆီကို ရက်ခြားပြီးတော့သာ ခဏတစ်ဖြုတ်လေးပဲ လာနိုင်မယ့် အကြောင်း အမုန်းကို ပြောပြထားရသည်။

ဖေဖေ သတင်းကြားတော့ အမုန်းက ...

“သနားပါတယ်နော်...”

ဟုရှေ့ကိုင်ရင်း ငိုသွားခဲ့သည်။ အမုန်းဆီမှာ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အာယာတလည်း ရှိပုံမရှိပါ။ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမုန်းမှာ ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းဆိုတာ မရှိဘဲ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေခဲ့ပုံပင်။

“ဦးကိုသာ ဂရုစိုက်လိုက်ပါ မမ၊ အမုန်း ကိုယ့်ဘာသာ နေတတ်အောင် နေပါ့မယ်၊ အမုန်းဆီ လာလာနေတဲ့ ကောင်မလေးလည်း ရှိတာပဲ၊ သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး အမုန်းဆီ ခဏခဏ လာခိုင်းလိုက်မှာပေါ့...”

အမုန်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြောတာမို့ မိုးစက် စိတ်အေးရသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ အမုန်းဆီကို တစ်ပတ်တစ်ခါ လောက်ပဲ ရောက်ဖြစ်တော့သည်။ အစားတောင် ကောင်းကောင်း မစားတော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ဖေဖေကို အန်တီမေရာ မိုးစက်ပါ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်နေခဲ့ရသည်။

တစ်ရက်မှာ အန်တီမေက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“မောင်တိုးမင်းဟာ စိတ်မာခဲ့တုန်းက ကြောက်စရာကောင်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ခဲသလောက် ခုလို စိတ်ဓာတ်တွေကျနေတော့လည်း သနားစရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ မိုးစက်ရယ်...”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အန်တီမေရယ်၊ မိုးစက်လည်း ဖေဖေစိတ်တွေ ထူထောင်လာအောင် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“မောင်တိုးမင်း စိတ်ဓာတ်ကျတာ ဟိုမိန်းမကြောင့်လည်း ပါတယ် သမီး”

“ဘယ်မိန်းမလဲ အန်တီမေ...”

“ဘယ်မိန်းမ ရှိရဦးမလဲ၊ သမီး အဖေနားမှာ မြူကပ်ချူစားနေတဲ့ ဟို စက်ကပ်ကြေးပြုတ်မပေါ့”

အန်တီမေက ဖေဖေနှင့် နောက်ဆုံးတွဲခဲ့သော စက္ကထရီဟောင်း အမျိုးသမီးကို ရည်ရွယ်ပြောတာပင်...”

“ငါ့မောင်မှာ အရာရာပြည့်စုံနေတုန်းကတော့ တောက်တဲ့လို ခွာချမရအောင် လိုက်ကပ်နေခဲ့တာလေ၊ အခု ငါ့မောင်လည်း ဒုက္ခဖြစ်ရော ဒင်းက အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားရော...”

“အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားမှန်း အန်တီမေ ဘယ်လိုသိလဲ”

“ဒီလိုပဲ...ဟိုက ဒီက ကြားရတာပေါ့၊ အဲ့ဒီမိန်းမ အခု အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရုံးမှာ အန်တီမေအသိတွေ ရှိပါတယ်၊ ဒင်း နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲခဲ့နေတာလည်း သိတယ်၊ မောင်တိုးမင်း ဒီလိုဘဝရောက်သွားလို့ ဒင်း ကိုယ်လွတ်

ရုန်းသွားတယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေအားလုံးလည်း သိကြပါတယ်...”

“ဒါ မယားငယ်စိတ်ပဲ သမီးရဲ့၊ မယားငယ်ဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာ သူတို့ ရစရာတွေရှိမှ ကပ်တာ၊ သာတုန်းပဲ နားတာ၊ အဲ့ဒီ ယောက်ျား ဘဝမှာ ဒုက္ခတွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ အလွယ်တကူ ကျောခိုင်းသွားနိုင်တယ်၊ မယားကြီးကမှ ကိုယ့်ယောက်ျားနဲ့အတူ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ဝင်ခံပေးနိုင်တာ...”

“ခုနေ အမုန်းသာ ရှိကြည့်ပါလား၊ မောင်တိုးမင်းကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုပေးမှာ၊ ကောင်မလေးက တကယ်ကို ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလို နေနိုင်တာ၊ အမုန်းနဲ့ မောင်တိုးမင်းနဲ့ ကွဲရတာလည်း ဟိုမိန်းမက တွန်းတိုက်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ အဆိုးထဲက အကောင်းလိုဆိုရမှာကတော့ မောင်တိုးမင်း ခုလိုဖြစ်သွားလို့သာ ဒင်း တို့အိမ်ပေါ်ကို ရောက်မလာတာပေါ့၊ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ အမုန်းသာရှိရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲဟယ်၊ ဒါနဲ့ အမုန်းအကြောင်း သတင်းလေး ဘာလေး မကြားမိဘူးလား မိုးစက်ရယ်၊ အဲ့ဒီ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟာလည်း တကယ်ပါပဲ၊ မပြောမဆို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဖုန်းလေးဘာလေးတောင် ဆက်ဖော်မရတော့တာ...”

“အန်တီမေက အမုန်းကို တွေ့ချင်လို့လား”

“အမုန်းအတိုင်း ပြောရရင်တော့ လော့ချင်တာ အမှန်ပဲ၊

၂၈၁ ♣ ပုညခင်

သမီးအဖေနဲ့ ခရီးအတူထွက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားကတည်းက ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ပုံမှန်တော့မဟုတ်ဘူး။ ကွဲမယ် ကွာမယ်ဆိုလည်း တရားသဖြင့်လေးတော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အန်တီမေ့ စိတ်ထဲမှာ မောင်တိုးမင်း အလွန်လို့ပဲ ထင်နေတယ်။ သူ့ အဆင်ပြေပြေရှိရဲ့လားလို့လည်း သိချင်တယ်။ သူ့ဇာတိရပ်ရွာကို လှမ်းပြီး စုံစမ်းလို့ မရဘူးလား မိုးစက်ရယ်။ သမီးအဖေ သြဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ ငြိမ်နေရပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အဲ့ဒီကလေးမလေး အပေါ် တို့တွေ မတရားသဖြင့်များ ဆက်ဆံလိုက်မိသလားလို့ တွေးမိရင် စိတ်ထဲမကောင်းဘူး...”

အန်တီမေ ဒီလိုပြောတော့ အဖြစ်မှန်ကို အန်တီမေ့ကို ပြောပြပြီး အမုန်းရှိသည့် နေရာကို အသိပေးပြောပြချင်သည်။ သို့သော် အမုန်းကို ကတိပေးထားပြီးသားမို့ မိုးစက်က ပွင့်မပြောသေးဘဲ...

“မိုးစက် စုံစမ်းပေးပါ့မယ် အန်တီမေရယ်”

ဟုသာ ပြောလိုက်ရပါသည်။

❖ ❖ ❖

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၃)

* * *

“ရှစ်မိုင်ကို အမြန်နှုန်းနဲ့ မောင်းပေးပါ ကိုယ့်ဆရာ၊ ကားခနစ်ဆပေးဆိုလည်း ပေးပါ့မယ်”

ဂါမဏိက လေဆိပ်ရှေ့မှာထိုးရစ်လာသည့် တက္ကဆီတစ်စီးကို တားကာ အမုန်းရှိနေမည့် တိုက်ခန်းသို့ အရင်မောင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။

တက္ကဆီမောင်းသူက ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် ဂါမဏိကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပဲဗျ၊ ခရီးကပြန်လာရင် ကိုယ့်အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်ကြတာပဲ၊ စိတ်ချ အမြန်နဲ့ မောင်းပေးမယ်၊ ရဲဖမ်းရင် ဒဏ်ကြေးလေးတော့ မင်ဗျားဆောင်...”

ဟု ပြောရင်း မောင်းထွက်လိုက်တာမို့ ဂါမဏိက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပခုံးတစ်ချက်သာ တွန့်လိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အိမ် မဟုတ်တာကို တော့ ရှင်းပြမနေတော့ပါ။

အရင်အခေါက်တွေတုန်းကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲ အရင်ပြန်ချင်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ တော်တော်လေး အရေးပါတဲ့ မိုးစက်ကိုတောင်မှ အရင်သွားတွေ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ခုတော့ ဂါမဏိက မြန်မာ့မြေကို မနင်းရခင်ကတည်းက အမုန်းကို တွေ့ရဖို့ကိုသာ စိတ်စောနေခဲ့ရတာပါ။

ဒါဟာ သံယောဇဉ်လို့ ခေါ်မလား...။ မိုးစက် အပေါ် ထားတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ မတူမုန်းတော့ သိပါသည်။ အမုန်း က သနားစရာကောင်းလွန်းပြီး ကိုယ့်ကို အားကိုးတွယ်တာလွန်း တာကြောင့်လည်း နောက်ဆန်တင်းမိတာ ဖြစ်မည်။

ခရီးထွက်ခါနီးတုန်းက ကိုယ့်ကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အမုန်းရဲ့ အကြည့်ကလေးတစ်ချက်ဟာ ဂါမဏိရင်ကို ငြိပါလာ သည်။ ခရီးသွားနေရတဲ့ အချိန်တွေတိုင်းမှာ ထိုမျက်ဝန်းကလေး တွေကို မြင်ယောင်လာတိုင်း ကိုယ့်နိုင်ငံကိုပဲ ပြန်ပြေးချင်မိတတ် သည်။ တစ်ခါတလေများဆို ပင်လယ်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီးတော့ပဲ လက်ပစ်ကူးကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးချင်သလို ဖြစ်ရတတ် သည်။ ဘဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် တမ်းတ မိတာမျိုး မဖြစ်ဖူးတာမို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် အံ့သြရင်း မိုးစက် ကိုတော့ အားနာနေမိတတ်သည်။

အမုန်းနဲ့သာ မဆုံဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ဆုံသည့်တိုင် အမုန်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးသာ မရှိခဲ့လျှင် သူ့စိတ်တွေ ဒီလိုဖြစ်လာမှာ မဟုတ်...။ တစ်နေ့သောအခါမှာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အရင်းနှီးအတွယ် တာရဆုံး မိုးစက်နှင့်အတူ ဘဝတစ်ခုကို ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူဖြူ ထုထောင်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။

မိုးစက်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ရခြင်းက ကိုယ့်စိတ်ကို အေးငြိမ်းစေသလောက် အမုန်းကို သံယောဇဉ် ဖြစ်ရခြင်းက ကိုယ့်စိတ်ကို ပူလောင်နေစေသည်။ အမုန်းရဲ့ ဘဝကို တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်လည်မိတတ်သည်။

တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးသော ခံစားချက်မို့ ဘာရယ်လို့ လည်း ခေါင်းစဉ်ရဲရဲ မတတ်ဝံ့တာ အမှန်တည်း။

၂၀၂ ၂၀၂ ၂၀၂

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၄)

* * *

မိုးစက်က မရောက်တာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီဖြစ်သော အမုန်းရဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်၍ ဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်တော့ အဖော် ခေါ်ပေးထားသည့် ကောင်မလေးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“မိချို... အမုန်းရော”

“ရေချိုးနေတယ် မမ...”

မိုးစက်က ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် ရင်း...

“ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိလဲ မိချို”

“မရှိပါဘူး မမ...၊ မအမုန်းက အေးအေးဆေးဆေး သိုးမွေးပဲ ထိုးနေတာ၊ တဘက်တွေရော၊ အင်္ကျီတွေရော အများကြီး ပြီးသွားလို့ မိချို လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်မှာ သွား သွင်းပေးလိုက်သေးတယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၂၈၅

“အေး... ကောင်းတယ်၊ သူ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရော ရှိလား”

“ဟိုရက်တွေကတော့ သိပ်မလန်းဘူး မမ၊ ဒီနေ့မနက်တော့ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ အိပ်ရာ ထကတည်းက မျက်နှာ ကလေးကို ပြုံးကြည်နေတာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ပျော်စရာကိစ္စ တစ်ခုခု ရှိသလိုပဲ၊ အစောကြီး ထပြီ စားစရာတွေ အများ ကြီး လုပ်နေတာ၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတွေလည်း လုပ်ထားတယ်၊ တို့ဟူးလည်း ကြော်ထားတယ်၊ မမ လာမယ်မှတ်လို့ ထင် တယ်”

“ဒီနေ့ လာမယ်လို့တော့ ကြိုပြောမထားမိပါဘူးဟယ်”

မိချိုနှင့် စကားပြောနေတုန်းမှာ အမုန်းက အိမ်ရှေ့ သို့ ထွက်လာကာ...

“ဟော... မမ ရောက်နေတာပဲ”

“အံ့မယ်... သနပ်ခါးလေး ဖွေးဖွေးလိမ်းလို့ပါလား၊ မျက် နှာကလေးကလည်း ပြုံးနေတာပဲ၊ ဘာတွေများ ပျော်စရာ ရှိလို့လဲ အမုန်းရဲ့”

“ပျော်ဆို ညက အိပ်မက်ကောင်း မက်ထားတာကိုး မမရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး၊ ဘာတွေများ မက်လို့လဲ”

“အစ်ကို ပြန်လာတယ်လို့ မက်တယ် မမ...”

“ဪ... ”

မိုးစက်မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ရင်ထဲ မှာ နင်သွားပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ညက အိပ်မက်ထဲမှာ အစ်ကိုကို ထွက်သွားတုန်းကပုံစံ အတိုင်းပဲ တွေ့တာ မမရဲ့၊ တံခါးဘဲလ်သံကြားလို့ သွား ဖွင့်ကြည့်တော့ အစ်ကိုကို တွေ့တာပဲ၊ အစ်ကိုက အမုန်းကို ပြီးပြပြီး ဘာလဲမသိဘူး၊ တစ်ခုခု လှမ်းပေးနေတုန်း အမုန်း နီးလာတာ၊ အမုန်းစိတ်ထဲ ဒီနေ့ အစ်ကို ပြန်ရောက်မယ် ပဲ ထင်နေလို့ စားစရာတွေတောင် လုပ်ထားသေးတယ်”

“ဒီနေ့တော့ ပြန်မရောက်လောက်သေးပါဘူး အမုန်းရဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းကတောင် ဂါနဲ့ မိုးစက် ဖုန်းပြောဖြစ် ကြသေးတယ်၊ မိုးစက် ဖေဖေ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်လို့ ဂါအိမ်ကပြောလိုက်လို့ မိုးစက်ကို လှမ်းမေးတာလေ၊ သူ သွားတာ ၆ လပြည့်ရုံပဲ ရှိသေးတော့ ပြန်လာချင်မှလာဦး မှာ၊ ခါတိုင်းဆို ၈ လလောက်အထိတောင် နေတယ် လေ၊ အဟင်း ... ပြီးတော့ ဂါပြန်လာရင် အမုန်း အိပ်မက် ထဲကလို ထွက်သွားတုန်းကပုံအတိုင်း ပြန်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆံပင်တွေ မသပ်မရပ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ် နဲ့ ပြန်လာမှာ”

“ဟုတ်လား ...၊ ဒါဆို အမုန်းအိပ်မက် မှားတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ၊ အဖီး ... အမုန်းက ကိုယ့်အိပ်မက်ကို အယုံလွန်ပြီး မုန့်တွေတောင် လုပ်ထားတာ မမရဲ့၊ အစ်ကို မလာတော့ လည်း မမနဲ့ အမုန်းပဲ စားလိုက်ကြတာပေါ့နော်”

“အေးပါ ... စားတာပေါ့”

“ဦးရော နေကောင်းလား မမ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“လူကတော့ ကောင်းပါတယ် အမုန်းရယ်၊ စိတ်ဓာတ်တော့ ကျနေတာပေါ့၊ ခဏနော် အမုန်း ... မိုးစက် တွှိုင်းလက် ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...၊ အမုန်း မုန့်ပွဲတွေ ပြင်ထားလိုက်မယ်နော် မမ...”

“အေး ... အေး”

မိုးစက်က ထိုင်ရာမှထကာ နောက်ဘက် သန့်စင် ခန်းဆီ လျှောက်သွားလိုက်ပါသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၅)

* * *

အမုန်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားတော့မည့် ဆဲဆဲမှာ တံခါးခေါက်သံတိုးတိုးကို ကြားရလေသည်။ ထိုတံခါး ခေါက်သံလေးက အမုန်းရင်ကို လှုပ်ခနဲ အေးသွားစေခဲ့သည်။ ဒါဟာ အစ်ကိုပဲရယ်လို့ အမုန်းစိတ်မှာ ထင်လိုက်မိသည်။

အစ်ကို အမုန်းဆီ လာတဲ့အခါ ခုလိုပဲ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်တတ်သည်။

“ဘဲလ်မြည်သံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ လန့်စရာ ကောင်းတယ် အမုန်းရဲ့...။ အိမ်ကြီးတွေမှာဆိုရင်တော့ ဘဲလ်သံကျယ်မှ အဆင်ပြေတာပေါ့။ ခုလို တိုက်ခန်းကျဉ်း ကျဉ်းလေးမှာဆို ဘဲလ်မြည်သံက ကျယ်လွန်းတယ်။ အဲ့ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်ကတော့ တံခါးပဲ အရင်ခေါက်တယ်။ တံခါးခေါက်သံမကြားမှ ဘဲလ်နီပ်တာပေါ့။”

အစ်ကို ဒီလိုပြောခဲ့တာမို့...။ ပြီးတော့ တံခါးခေါက်

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

သံကလည်း ခြင်းပြေးသံလို လက်ဆစ်တွေကို ကစားပြီး တစ်ဆက် တည်း ခေါက်သွားသည့်အသံမျိုးမို့...။ ညကလည်း အိပ်မက် မက်ကာ ဒီမနက်မှာ အမုန်းစိတ်တွေ ပျော်နေခဲ့မိလို့ ဒါဟာ အစ်ကိုပဲရယ်လို့ အသေချာကြီး သေချာနေသည်။

“မိချို့ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ရမလားဟင်”

“နေ... နေ၊ အမုန်းပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ မိချို့ မုန့်ပွဲသွား ပြင်ထားလိုက်တော့၊ သုံးယောက်စာ ပြင်လိုက်နော်”

အမုန်းက သုံးယောက်စာဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မှာလိုက် ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အို... အမုန်းပါပဲ...။ အမုန်းထင်တာ အမုန်းပါပဲ။

အစ်ကိုဟာ ညက မြင်ခဲ့ရတဲ့ အပြုံးမျိုးကို ဆင်မြန်း လျက် တံခါးဝမှာ ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။

အမုန်းသည် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော အစ်ကိုမျက်နှာကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့် နေခဲ့မိသည်။

ဂါမဏီသည်လည်း ကိုယ့်ကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာ အငြိမ်ကြီးငြိမ်ကာ ကိုယ့်ကို အငေးကြီးငေးနေသော အမုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငြိတွယ်ကာ မျောမေ့ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရသည်။ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲခွာသွားပြီးနောက် ပြန်တွေ့ရချိန်မှာ ခုလိုမျိုး တွယ်ငင် မူးရီနေမိတာ ဒါ ပထမဆုံးပေါ့...။

ခဏနေတော့မှ ဂါမဏီက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ တာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း...

ပညာစင် စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်တော် အကြောင်းမကြားဘဲ ပြန်ရောက်လာလို့ အမုန်း
အံ့သြနေတာထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ အမုန်းရဲ့၊
ပြန်မယ့်ရက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြိုအကြောင်းမကြားတတ်
ဘူး”

ဂါမဏိက စကားတွေ ပြောလာရင်း ဟန်းကယ်ရီ
အိတ်ထဲက ချောကလက်တစ်ဘူးထုတ်ယူကာ အမုန်းဆီ ကမ်းပေး
လိုက်သည်။

“ရှေး... အမုန်း၊ လေဆိပ်က ဝယ်လာတာ၊ ချောကလက်
လေ၊ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား...”

အမုန်းက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ အိတ်
တွေဖွင့်ပိတ်နေတဲ့ ဂါမဏိရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း
လိုက်ကြည့်နေသော်လည်း စကားကတော့ တစ်ခွန်းမှမပြော...။

ဂါမဏိက နာရီတူးလေး တစ်ဘူးထုတ်ယူကာ အထဲ
က လည်သာကြိုးတပ် လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူ
လာရင်း...

“ဒီမှာ အမုန်းဖို့ နာရီတစ်လုံး ဝယ်လာတယ်၊ လည်သာကြိုး
က အညိုလေးဆိုတော့ အမုန်းကြိုက်မယ်ထင်လို့၊ အမုန်းက
အရောင်ညိုညိုလေးတွေဆို ကြိုက်တတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဂါမဏိက ပြောပြောဆိုဆို နာရီကို အမုန်းရဲ့ ဘယ်
လက်မှာ ပတ်ပေးလိုက်သည်။

အမုန်းက ဘာမှမပြောသေးတာမို့ ဂါမဏိက တစ်
ချက်ရယ်ရင်း...

“ဟ... စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မပြောသေးပါလား...၊
ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အသံဝင်နေလို့လား...”

ဂါမဏိ မေးတော့မှ အမုန်းက မျက်တောင် တဖျတ်
ဖျတ် ခတ်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မတွေ့ရတာကြာတော့ ကြည့်ပဲကြည့်နေချင်လို့ပါ အစ်ကို
ရဲ့...”

ဂါမဏိရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိတော့
ပါ။ အရိုးခံစကားလေးက သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခါလိုက်သလိုပင်
တည်း။

ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သော
မိုးစက်မေဟာ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကြည့်နေကြသော အမုန်းနှင့် ဂါကို
အတွေ့မှာ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဖြောင်းဆန်သွားခဲ့တော့တာပင်...။

အမြဲတမ်း သင်္ဘောပေါ်မှာ ကြာကြာနေချင်တတ်
သော ဂါဟာ ခြောက်လဆို ခြောက်လ အတိအကျ ပြန်ရောက်လာ
ခဲ့ပြီ။ မိုးစက်က မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ ဂျီကျွဲတုန်းကတောင် ရှစ်လ
တော့ နေသေးတဲ့ ဂါဟာ ခုအခေါက်မှာ မိုးစက်က ရှစ်လနေပါ
ဆိုတာတောင် မနေတော့ဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်ရောက်လာခဲ့
တာဟာ ဘာကြောင့်များလဲ ဂါရယ်...။

ပြီးတော့... အမြဲတမ်း ဆံပင်အရှည်ထားကာ မုတ်
ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗရပွန် ပြန်လာတတ်တဲ့ ဂါဟာ ပြန်တော့ ထွက်
သွားစဉ်တုန်းကလိုပဲ ဆံပင်တို သေသေသပ်သပ်နှင့် မျက်နှာပေါ်

မှာလည်း အမွေးအမျှင် မရှိဘဲ ရှင်းသန့်နေခဲ့သည်။ အမုန်းရဲ့ အိပ်မက်က သိပ်မှန်နေခဲ့တာပေါ့ ...။

“ဂါ ...”

“ဟာ ... မိုးစက်လည်း ရောက်နေတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဂါ၊ နောက်ဘက် ခဏဝင်နေတာ”

“အတော်ပဲ၊ တစ်ခါတည်း ဆုံရတာ ကောင်းလိုက်တာ၊

လာ ... မိုးစက်၊ နင့်ဖို့လည်း လက်ဆောင်ပါတယ်”

ဂါမဏိက နောက်ထပ် နာရီဘူးတံခွန်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မိုးစက် ယူပြီးဖွင့်ကြည့်တော့ လည်သာကြိုးတပ် လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံးကို တွေ့သည်။ အမုန်းလက်ထဲမှာ ပတ်ထားနှင့်တဲ့ နာရီလေးနဲ့ ဆင်တူလေး ...။ အမုန်းရဲ့ နာရီကြိုးက အညိုရောင်၊ မိုးစက်ရဲ့ နာရီကြိုးက အနက်ရောင် ...။

“နင်က အနက်ကြိုက်လို့ နင့်ဖို့ အနက်ဝယ်လာတာ၊ နှစ်လုံးဝယ်တော့ ဈေးသက်သာတယ်ဟ၊ ချောကလက်ကတော့ အမုန်းကိုပဲ ပေးလိုက်တယ်၊ နင်က ဝမှာစိုးလို့ မစားဘူး မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... အချို့တွေ ငါ သိပ်မစားတာကြာပြီ၊ နင် ပြန်ရောက်တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အမုန်းက မုန့်တွေ အများကြီး လုပ်ထားတယ်၊ အတူစားကြရအောင်လေ”

“အေး ... စားတာပေါ့၊ အမုန်းလက်ရာကို လွမ်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မိုးစက် နင့်မှာ ကားပါတယ် မဟုတ်လား”

“ပါတယ်လေ”

“ဒါဆို အတော်ပဲပေါ့၊ တက္ကသိုလ်ထွက်ငှားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ နင့်ကားနဲ့ပဲ ငါ ပြန်လိုက်မယ် ...”

မိုးစက်က သက်ပြင်းစိုးလေး ချမိသည်။ အတူပြန်လိုက်မယ်ဆိုလို့ တော်ပါသေးရဲ့ ...။

၂၉ ၂၉ ၂၉

(၃၆)

* * *

မိုးစက်က ကားမောင်းနေရင်းက ဆေးမှာ ထိုင်လိုက်
လာသည့် ဂါကိုမကြည့်ဘဲ...

“ဂါ... နင် မတရားဘူး”

“အင်ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခရီးက ပြန်လာရင် ငါ့အိမ်တောင် အရင်မဝင်တတ်တဲ့
နင်က အမုန်းဆီကိုကျတော့ အရင်ဝင်တယ်”

“သူက ရှစ်မိုင်မှာဆိုတော့ သူ့အိမ်က အရင်လမ်းကြိုနေ
လို့ပါဟာ၊ သူ့ဆီအရင်ဝင်လာတော့ ငါ နောက်တစ်ဆက်
မထွက်ဘဲ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနားလို့ ရသွားတာပေါ့၊
နင်နဲ့က နီးနီးလေးဆိုတော့ ဘယ်အချိန် ကောက်ထသွား
သွား...”

မိုးစက် ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့။ သိသိသာသာ
ကြီး နှိုင်းယှဉ်အတိုရမှာလည်း ရှက်သေးသည်။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၂၉၅

“အန်ကယ်လ်ရော နေကောင်းလား မိုးစက်”

“လူကကောင်းပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်”

“အေးလေ... ကျမှာပေါ့၊ ကျန်းကျန်းမာမာ လန်းလန်း
ဆန်းဆန်းကြီးကနေ ရုတ်တရက် ဒီလိုဖြစ်သွားတော့ လက်
ခံနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းမှာပေါ့...။ နင်လည်း အန်ကယ်လ်တစ်
ဖက်နဲ့ဆိုတော့ အမုန်းဆီ ဘယ်သိပ်ရောက်ဖြစ်မလဲ...။
အခု ငါရောက်ပြီဆိုတော့ နင် အမုန်းအတွက် သိပ်စိတ်မပူ
ရတော့ဘူးပေါ့”

ခုမှ ပိုပြီး စိတ်ပူရတာ နင်မသိလို့ပါ ဂါရယ်...။

“ဂါ...”

“အင်ဟင်...”

“နင် ခုတစ်ခေါက် ပြန်လာတာ မြန်တယ်နော်”

“နင် ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ငါ ဝမ်းသာရမှာလား၊ နင်က ငါ မျှော်နေလို့ မြန်မြန်
ပြန်လာတာမို့လို့လား...”

“အေးပေါ့ဟ...။ နင်က အမြဲ မြန်မြန်ပြန်လာလို့ ပြော
တတ်တာ မဟုတ်လား”

လုံးမချပါနဲ့ ဂါရယ်...။ နင် မြန်မြန်ပြန်လာတာ
ငါ့ကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။

“နင် ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာတာ နည်းနည်းတော့ ထူးခြား
တယ် ဂါ”

“ဆိုပါဦး၊ ဘာများ ထူးခြားနေလို့လဲ”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၂၉၆ ♠ ပုညခင်

“နင် စတိုင်လ်တစ်မျိုး ပြောင်းမလာဘူးလေ၊ အရင်ကဆို ဆံပင်ဘုတ်သိုက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ဗရပျစ်နဲ့ ပြန်လာတာ မဟုတ်လား။”

“အာ... ဒါလား၊ အဟား... သင်္ဘောကဆင်းတော့ စင်ကာ ပူမှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတာနဲ့ သူခေါ်လို့ ဆံပင်လိုက်ညှပ်ဖြစ်တာ၊ ရာသီဥတုကလည်း ပူပြီဆိုတော့ ချွေးတွေထွက်ရင် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက ယားလို့ ရိတ်ပစ် လိုက်တာ”

အမှန်ကို နင်မပြောရဲပါလား၊ ဂါ...။ နင်ပုံကြီးကို အမုန်းမြင်ရင် လန့်သွားမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား...။ နင် အမုန်း ဆီကို အရင်ဝင်ဖို့ အစကတည်းက ရည်ရွယ်လာခဲ့တာ ငါမသိဘဲ နေပါ့မလား။

ရင်ဝမှာ စကားလုံးတွေ ပျို့တက်လာသော်လည်း မိုးစက်က ပြန်မျိုးချထားရင်း ကားကိုသာ အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေ လိုက်ပါသည်။

အေးလေ... နင် အဲဒီလို သိုဝှက်နေတာပဲ ကောင်း ပါတယ် ဂါရယ်။

နင် မသိုဝှက်နိုင်တဲ့နေ့ ရောက်လာမှာကိုသာ ငါ ကြောက်နေရတာပါ။

၃၁ ၃၁ ၃၁

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

(၃၇)

* * *

“မိုးစက်ရေ... သမီးအဖေက သမီးကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ ခေါ်ခိုင်းနေတာ ကြာပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီး သွားလိုက်ပါ့မယ် အန်တီမေ”

ဂါကို ပို့ခဲ့ပြီး ပြန်လာသော မိုးစက်က အပေါ်ထပ် က ကိုယ့်အခန်းသို့ တက်မသွားသေးဘဲ အောက်ထပ် စာကြည့် ခန်းဘေးက ဖေဖေအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ခဏနေ သမီး အဖေဖို့ နွားနို့ပူပူလေး လာပို့ပေးမယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ”

မိုးစက်က အန်တီမေ လှမ်းပြောတာကို ပြန်ပြောရင်း ဖေဖေအခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ ဖေဖေက “ဝင်ခဲ့”ဟု ပြောသည်။

မိုးစက် ဝင်သွားတော့ ပိုးချွေပါမှာ ထိုင်နေသော

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဖေဖေကို တွေ့ရသည်။ ဖေဖေမျက်နှာက သိသိသာသာ ချိုင့်ခွက်လျက် မျက်တွင်းတွေ ညိုနေပါသည်။ ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်မှာတော့ လေးလက်မလောက်ရှည်သည့် ဒဏ်ရာအမာရွတ်တစ်ခု ရှိနေသည်။ နဂို ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာမို့ ရုပ်တအားဆိုးမသွားပေမယ့် အလှကြိုက်သော ဖေဖေကို ထိုဒဏ်ရာက စိတ်ဓာတ်ကျစေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းပါ ဆုံးရှုံးထားတာမို့ ဖေဖေစိတ်ဟာ ခုထိ နာလန့်မထူ...။ အရင်တုန်းက မာန်မာနရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်ကာ ညှိုးငယ်နေသော ဖေဖေဟာ ခုလိုကျတော့လည်း သနားစရာကောင်းလှပါသည်။

“ဖေဖေ... သမီးကို ခေါ်တယ်ဆို၊ သမီး အပြင်သွားနေတာ ခုမှ ပြန်ရောက်လို့ပါ ဖေဖေ”

“သမီးကို ဖေဖေ တောင်းဆိုစရာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဖေဖေ...”

ဖေဖေက သူ့သားက စားပွဲအဆွဲကို ဖွင့်ကာ စာရွက်လေး တစ်ရွက် ထုတ်ယူပြီး မိုးစက်ကို လှမ်းပေးရင်း...

“ဒီလိပ်စာမှာ အမုန်း ရှိမရှိ စုံစမ်းပေးပါ သမီး...”

မိုးစက် ရင်ထဲ ထိတ်သွားကာ လိပ်စာရေးထားသည့် စာရွက်လေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ လိပ်စာက အမုန်းရဲ့ ဇာတိမြို့၊ လိပ်စာ။

“ဖေဖေ... ခုတလော အမုန်းအကြောင်း စဉ်းစားမိရင် စိတ်ထဲ မကောင်းဘူး သမီး၊ အမုန်းနဲ့ လမ်းခွဲကြတုန်းက သူ့အတွက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စီစဉ်မပေးခဲ့မိဘူး၊ သူ့

မြို့ကို သူ ပြန်သွားသလား၊ သူ့မြို့မှာ သူ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိရဲ့လား သိချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကို တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ပြီး တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ သူ့အပေါ် ဖေဖေဘက်က လွန်တာတွေ များခဲ့လို့ပါ...”

မိုးစက်က သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်နှင့်အတူ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောရင် ကောင်းမလား။ အမုန်းလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်မနေရတော့အောင်၊ အမုန်းကို တင့်တင့်တယ်လေး စီစဉ်ပေးနိုင်အောင်၊ ဖေဖေလည်း နောင်တနှင့် အမြဲ ပူလောင်မနေရတော့အောင်၊ မိုးစက်နှင့် အမုန်းလည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွေ့ဆုံရင်းနှီး ပတ်သက်ခွင့်ရအောင်... ဒီအချိန်မှာ ဖွင့်ပြောတာ အသင့်တော်ဆုံးဟု မိုးစက်က စဉ်းစားမိပါသည်။

“အမုန်းက ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေတာပါ ဖေဖေ...”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ သမီး ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“မထင်မှတ်ဘဲပြန်တွေ့ခဲ့တာပါ၊ တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ အဖော်တစ်ယောက်နဲ့ ခဏထားထားပြီး သမီးပဲ စောင့်ရှောက်ပေးထားခဲ့တာပါ...”

ဖေဖေက မိုးစက်ကိုကြည့်နေရင်းက မျက်ရည်တွေ လည်လာကာ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်... ဒါဆို အမုန်းကို ဖေဖေဆီ ခေါ်ခဲ့ပေးပါ၊ အမုန်းကို ဖေဖေ လောင်းပန်ပါရစေ...”

“သူက ဖေဖေကို ကြောက်နေခဲ့တာ”

၃၀၀ ❖ ပုညဝင်

“ဖေဖေက ကြောက်ရမှာပါ၊ ဖေဖေက အမှားလုပ်ခဲ့တဲ့သူ
ဆိုတော့ ဖေဖေက ကြောက်ရမှာပါ သမီးရယ်၊ အမုန်းနဲ့
တွေ့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ ...”

မိုးစက်တို့ စကားပြောနေတုန်းမှာ အန်တီမေလည်း
ဝင်လာခဲ့တာမို့ အကြောင်းစုံကြားကာ ...

“မိုးစက်က အန်တီမေကိုတောင် မပြောဘူးကွယ်”

“အမုန်းက မပြောဖို့ တောင်းပန်ထားလို့ပါ အန်တီမေရယ်၊
မိုးစက် ဒီလိုလုပ်တာကို ဖေဖေ ကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်းမသိ
လို့ ပြန်မပြောရဲခဲ့တာပါ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ခုတော့ ငါ့မောင် သဘောထားတွေလည်း
ပျော့ပျောင်းနေပြီပဲ၊ သူတောင်းပန်ချင်တာ တောင်းပန်ရ
အောင် သွားခေါ်ခဲ့ပါ မိုးစက်ရယ် ...”

“ဒီနေ့တော့ မဖြစ်ဘူး အန်တီမေ၊ နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်
မှ သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပျောင်းဖျပြောဆိုပြီး ခေါ်လို့
ရရင် ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

“မရရအောင် ခေါ်လာခဲ့ပါဟယ်”

“မိုးစက် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

❖ ❖ ❖

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

(၃၈)

* * *

အမုန်းသည် ကိုယ့်လက်မှာ ပတ်ထားသည့် နာရီ
လေးကို မကြာခဏ မြှောက်ကာမြှောက်ကာ ကြည့်ရင်း ပိတ်လေး
တဖြာဖြာဖြစ်နေပါသည်။ နာရီတစ်ခါကြည့်တိုင်းလည်း ...

“အင်း ... ၃ နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပါလား”

“၃ နာရီတော့ ထိုးပြီ”

“၃ နာရီ ၁၅ မိနစ်ရှိပြီ”

စသဖြင့် ရေရွတ်နေတာမို့ မိချိုကပင် အမုန်းကို
ရယ်ချင်လာပုံဖြင့် ...

“မမမုန်းက ဘာအရေးတကြီး လုပ်စရာရှိလို့ နာရီ ၁၈
ခဏ ကြည့်နေတာလဲ”

ဟု မေးတော့မှ အမုန်းက ရှက်သွားကာ ...

“ဪ ... ဒီလိုပဲပေါ့ဟဲ့၊ အချိန်သိရအောင် ကြည့်တာပေါ့၊
လုပ်စရာရှိမှ ကြည့်ရမှာလား”

ပုညဝင် စာအုပ်တိုက်

ဟု ပြန်ပြောရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ကျိတ်ရယ်ရသည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုမြှောက်ကာ နာရီလေးကို ပါးမှာကပ်ထားလိုက်သည်။

နာရီလေးရဲ့ အေးစက်စက် အထိအတွေ့လေးကပင် အမုန်းကို ပျော်ရွှင်နေစေသည်။

အမုန်းက နာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပြန်ရင်း ...

“မိချိုရေ ... အခု လေးနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ လေးနာရီခွဲလောက်တော့ ရေချိုးလို့ပြီးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ဝင်လာတော့ မိချိုက ရယ်ကျန်ခဲ့သည်။

အမုန်း ရေမိုးချိုးပြီးတော့ အရင်ဆုံး နာရီလေးကို ပြန်ပတ်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစားလဲရသည်။

အမုန်း ခေါင်းဖြီးနေတုန်းမှာ မိချိုက အခန်းဝမှာ ရပ်လာကာ ...

“မမမုန်း ... အိမ်ရှေ့မှာ ကိုဂါဂါ ရောက်နေတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

“တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုဂါဂါ ဖြစ်နေတာ၊ မိချို အောက်ထပ်ဆိုင်မှာ အအေးပုလင်း ဆင်းဝယ်လိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်မှာ အအေးကုန်နေလို့၊ ခုပဲ ပြန်လာမယ်နော်”

“အေး ... အေး ...”

အမုန်းက အံ့သြဝမ်းသာစိတ်လေးဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာပါသည်။

မနက်က တစ်ခါဝင်သွားခဲ့ပြီမို့ ဒီညနေတော့ ရောက်မလာတော့ဘူးလို့ပဲ ထင်ထားတာမို့ပင်။

အမုန်း ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဝက်သားတုတ်ထိုးနဲ့ မွေးမွေးကို ပထမဆုံး ရှုရှိုက်လိုက်ရသည်။

ဧည့်ခန်းမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စောင့်နေခဲ့သော အစ်ကိုက သူ့လက်ထဲက ပလတ်စတစ်အိတ်လေးကို မြှောက်ပြရင်း ...

“လမ်းထိပ်မှာ တုတ်ထိုးထွက်စားရင်း အမုန်းကို သတိရလို့ ဝယ်လာဖို့တာ၊ ကျွန်တော် မထိုင်တော့ဘူးနော်၊ မာမို့ကို လိုက်ပို့ပေးစရာ ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားတော့မယ်”

အမုန်းက အိတ်လေးကို လှမ်းယူလိုက်တော့ သူက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

“အစ်ကို ...”

အမုန်းခေါ်တော့ သူက လှည့်ကြည့်သည်။

“ပြောလေ အမုန်း ...”

“ဟိုလေ ... အမုန်း သိချင်တာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“အင်း ... ပြောလေ”

“အစ်ကို နောက်တစ်ခါ ခရီးထွက်ဖို့ ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့ ...”

“ဘယ်တော့လဲဟင် ...”

၃၀၄ ♠ ပုညစင်

“သုံးလေးလ နေရင်ပေါ့”

“မထွက်လို့ မရဘူးလားဟင် ...”

အစ်ကိုက ချက်ချင်းမပြောဘဲ အမုန်းကို စိုက်ကြည့်

နေပြီးမှ ...

“အမုန်းက မထွက်စေချင်ဘူးလား”

“အစ်ကို ရန်ကုန်မှာရှိရင် အမုန်း ပျော်လို့ပါ”

“ဪ ...”

အစ်ကိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း အမုန်း

ကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ...

“ကောင်းပြီလေ ...”

ဟုပြောကာ အမုန်းရှေ့ကနေ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါ

သည်။

၃၁ ၃၁ ၃၁

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

(၃၉)

* * *

မနက်စောစောမှာ ပုန်းမြည်လာတာမို့ မိုးစက် ပုန်း
ကိုင်လိုက်တော့ ဂျီမေမေ အန်တီဝေရဲ့ အသံကို ကြားရသည်။
အန်တီအသံက အထိတ်တလန့် ရှိလှပါသည်။

“သမီးရေ... အန်တီတော့ သေချင်တာပဲဟေ့ ...”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“အိမ်က ဂါမတီပေါ့၊ ဘာစိတ်စူးပေါက်တယ် မသိဘူး၊

စီးပွားရေးတစ်ခုခု လုပ်မလို့တဲ့ ...”

“ဟင် ... ဒါ ကောင်းတာပေါ့ အန်တီရဲ့၊ ဒီမှာ ပြန်နားနေ
တဲ့အချိန်မှာ အားနေတာထက်စာရင် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်
တာ ကောင်းတာပေါ့”

“အဲ့ဒီသဘောဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
သူ့သဘောက သဘောမတက်ချင်တော့တဲ့ သဘောဖြစ်နေ
တာ ...”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၃၀၆ ❀ ပုညခင်

“ဟင်...”

“မကြာခင် ကပ္ပတိန်ဖြစ်တော့မယ့်ဟာကို...၊ ခုမှ သူက သဘောပြန်တက်ရမှာ ပျင်းလို့၊ ပင်လယ်ချည်းပဲ မြင်နေရတာ ရူးချင်လို့တွေ လျှောက်ပြောနေတာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါ့မလား အန်တီရယ်၊ ဂါ နောက်နေတာ ဖြစ်မှာပါ၊ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ချင်တာ ဂါအိပ်မက်ပါ၊ ဂါ ဝါသနာပါလို့ ဒီလမ်းကို ရွေးပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လျှောက်ခဲ့တာပါ”

“အေးလေ... အန်တီလည်း အဲဒါကို အံ့သြနေတာ၊ သူပြောနေပုံကတော့ အတည်ပေါက်ကြီးပဲ သမီးရဲ့၊ နောက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စကန္တ သူသွားရင် သမီး ဝမ်းနည်းပြီးကျန်ခဲ့ရတာတွေကို သနားလို့များ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အလုပ်ကို ပြောင်းလုပ်ချင်လာတာများလား၊ ဂါမဏိတို့က နောက်နောင်ပြောင်ပြောင် နေတတ်ပေမယ့် သမီးအပေါ်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ အန်တီ သိတယ်...”

အန်တီရယ်... အန်တီ မသိတာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်...။ အန်တီတွက်ကိန်းက တက်တက်စင်အောင် လွဲတာပါပဲ...။

“သမီး... ဂါနဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”
ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာ မိုးစက်တစ်ကိုယ်လုံး အပျားတက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အပန်း ❀ ၃၀၇

သလို ပူလောင်ကာ အာခေါင်တွေတောင် ခြောက်လာတာမို့ ရေပြေးသောက်ရသေးသည်။

ဒီလောက်အထိပဲလား...

ဒီလောက်အထိတောင်ပဲလား ဂါရယ်...။

မိုးစက် ရင်ထဲ ကြေမွသွားလိုက်ပုံများ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပါပင်...။

ခုချိန်မှာ အမုန်းလည်း သူ့စိတ်သူ သိချင်မှသိဦးမည်။

ဂါလည်း သူ့ခံစားချက်ကို သူ သေချာနာမည်တပ်တတ်ချင်မှ တပ်တတ်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက မိုးစက်မေကတော့ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို ခံစားမိနေသည်။ ခံစားရသလောက်လည်း ကြေကွဲရပါသည်။

ထိုနေ့က မိုးစက်ဆီကို ဂါရောက်လာတော့ နှစ်ယောက်အတူ စံပယ်ခင်းဘေးမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

မိုးစက်က ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဂါကို ကြည့်ရင်း...

“ဂါ... နင် သဘောမတက်ချင်တော့ဘူးဆို...”

“နင့်ကို မာမိပြောတာလား”

“အေး...”

“မာမိက နင့်ကို စစ်ကူခေါ်ချင်တာ ဖြစ်မယ်၊ ငါ ခရီးချည်း ထွက်နေရတာ ကြာတော့ ညည်းလေ လာလို့ပါဟာ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၃၀၈ ♣ ပုညဝံ

သုံးလလောက်ပဲ နားပြီး ပြန်ပြန်ထွက်နေရတာ၊ ငါ ကောင်းကောင်းနားချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ အလုပ်မျိုးကို ခုကတည်းက အစပျိုးထားရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။”

“ငါ အရမ်းအံ့ဩတယ် ဂါ...၊ ဒီအလုပ်ကို နင် ဝါသနာပါလို့ ရွေးခဲ့တာမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း စိတ်ဆိုတာ ကတော့ ပြောင်းလဲတတ်တာပဲဟာ၊ နင် ငါ့ဘက်က ရပ်တည်မယ် မဟုတ်လား၊ ငါ ခရီးမထွက်ရင် နင်လည်း သဘောကျတယ်မဟုတ်လား၊ နင့်အနားမှာ အမြဲရှိနေတော့ နင်လိုတဲ့အချိန် ခိုင်းလို့ရတာပေါ့။”

“ငါခိုင်းချင်တာ တစ်ခုတည်းအတွက်တော့ နင့်အနာဂတ်ကို မပျက်ဆီးချင်ပါဘူး ဂါရယ်၊ နင်လည်း ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အနာဂတ်ကို မပျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့...”

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အမုန်း စိုက်ထားခဲ့သော စံပယ်နံ့လေးက မွှေးနေ

သည်။

ဂါက တိတ်ဆိတ် ငေးရုံနေခဲ့ပါသည်။

✻ ✻ ✻

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

(၄၀)

* * *

မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော မမမိုးစက်မေတို့ ခြံထဲသို့ အမုန်း ခြေချလိုက်ချိန်မှာ စံပယ်နံ့မွှေးမွှေးကို စတင်ရှူရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

ဟိုတုန်းကတော့ ဒီခြံထဲကို နောက်တစ်ခေါက် ခြေချခွင့် မရတော့ဘူးဟု ထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့... မမခေါ်ဆောင်လို့ အမုန်း ရောက်လာခဲ့ရပြီ...။

ဦးကို နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ဖို့ ကြောက်လှသော်လည်း မမပြောပုံအရဆိုလျှင်တော့ ဦးက အခုအချိန်မှာ သနားဘာကြောင်းနေခဲ့သည်။

“ဖေဖေ စိတ်ဓာတ်တွေ အရမ်းကျနေခဲ့တာပါ၊ အမုန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း နောင်တရနေခဲ့တာပါ၊ အမုန်းကို လောင်းပန်ရုံပါပဲ...”

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

၃၁၀ ♠ ပုညခင်

လက်ခံပေးပါ အမုန်းရယ် နော်...၊ ပေပေ တောင်းပန်ပြီး တာနဲ့ အမုန်းကို မမ ပြန်ပို့မှာပါ။ အမုန်းကို လုံးဝစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူး။ မိုးစက် ကတိပေးပါတယ်။ မိုးစက်ကို ယုံပါ။”

အမုန်းက မမကို တကယ်ယုံတာမို့သာ ခုလိုလိုက်လာရဲခဲ့တာပင်။

ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးပါပဲ။

ဦးအပေါ် အာဃာတတွေ ကြီးမားနေတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ဦးနဲ့ ခဏခဏ မဆုံချင်တော့ပါ။

“အမုန်း... လာလေ...”

မိုးစက်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လေး ဖြစ်နေသော အမုန်းရဲ့ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး အိမ်ဘက်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

မိုးစက်တို့ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ မညွန့်က ဆီးကြိုသည်။

“မညွန့်... ပေပေရော”

“ရေချိုးမယ်လို့ပြောပြီး ခုနလေးကပဲ အခန်းထဲဝင်သွားတယ် မမ”

“ဪ... ဒါဆို နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်ထင်တယ်။ အမုန်း ခဏစောင့်ပေးနော်”

“ဂျပီတယ် မမ၊ အမုန်း ခြံထဲဆင်းပြီး စံပယ်တွေ ခူးလိုက်ဦးမယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် မမခေါင်းအုံးပေါ်မှာ စံပယ်တွေ ထားသွားပေးချင်တယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၃၁၁

“ဒါဆို မိုးစက်လည်း အပေါ်တက်ပြီး ရေချိုးလိုက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ...”

အမုန်းက ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြေပေါ်မှာ စံပယ်တွေ ကြွေသက်နေတာကို တွေ့သည်။ တချို့ စံပယ်တွေက ကြွေပေမယ့် လန်းဆန်းမွှေးဖျံ့နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း အမုန်းက မြေပေါ်က စံပယ်ကို မကောက်ဘဲ အပင်ပေါ်က စံပယ်ကိုသာ ရွေးချွတ်လိုက်သည်။ ဘုရားပန်းကပ်ဖို့နှင့် မမ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ထားပေးဖို့ဆိုတာ အပင်ပေါ်က စံပယ်နှင့်သာ သင့်တော်တာမို့ပင်။

စံပယ်လက်တစ်ဆုပ်စာ ရတော့မှ အမုန်းက မမ အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အမုန်း မမအခန်းရှေ့မှာ ရပ်မိသည်။

အခန်းတွင်းက စကားသံတွေ ကြားရတာမို့ အမုန်းက တံခါးမခေါက်မိသေးဘဲ ခဏရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

စကားသံတွေက တိုးရာမှ ကျယ်လာသည်။

“ဂါမဏီ အမေလည်း ခုပဲ ဖုန်းဆက်သွားတာ၊ ဝေက သမီးနဲ့ ဂါမဏီကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ချင်ပြီတဲ့၊ ဒါမှ ဂါမဏီလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်နိုင်မှာတဲ့...”

“ဂါမဏီ သင်္ဘောမတက်ချင်ဘူးဘူးဆိုတာကလည်း ညည်းနဲ့ မခွဲချင်တော့လို့ပဲဘာ ရှင်းနေတာပဲ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ညည်းက သူထွက်ခါနီးတိုင်း ဂျီပူဂျီမူလုပ်နေကျဆိုတော့ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့...”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီမေရယ်၊ ဂါ ဒီလိုပြောတာ မိုးစက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“မိုးစက်ကြောင့် မဟုတ်ရင် တခြား ဘာဖြစ်နိုင်တာ ရှိလို့လဲ...၊ သူ့အိမ်ကလည်း သူ့ကို မသွားပါနဲ့လို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ့မှာ တခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိဦးမှာပါ၊ ဂါက မိုးစက်ကို ရည်းစားစကားတောင်မှ မပြောသေးတာ၊ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မပြောသေးပေမယ့် သူ ချစ်ချင်ချစ်နေမှာပေါ့၊ ပြောစရာ မလိုတော့အောင် နားလည်ပြီးသားလို့ ယူဆချင်လည်း ယူဆမှာပေါ့၊ ညည်းလည်း ဒီလောက်ချစ်နေတာအေ ... လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကိုသာ ခေါင်းသာညိတ်လိုက်ပါ...”

“မိုးစက်ချစ်တာက လက်ထပ်ရမှ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီမေ၊ လက်မထပ်ရလည်း မိုးစက် အချစ်ကို တိတ်တိတ်လေး သိမ်းထားလိုက်လို့ ရပါတယ်၊ ဂါ စိတ်မပါဘဲနဲ့တော့ မင်္ဂလာကိစ္စကို မစီစဉ်ပါရစေနဲ့...၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ကို ဂရုစိုက်ပေးရဦးမယ်၊ ဖေဖေ ဒီလိုဖြစ်နေချိန်မှာ မိုးစက် ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားသေးဘူး”

“ဒါနဲ့ အမုန်းရောက်နေပြီလား...”

“ရောက်နေပြီ အန်တီမေ၊ ခြံထဲဆင်းသွားတယ်”

“အမုန်းကို ညည်းက သေချာ နားချပေးပေါ့”

“ရှင်၊ ဘာကို နားချရမှာလဲ”

“မောင်တိုးမင်းကို ပြန်လက်ခံဖို့ပေါ့၊ မောင်တိုးမင်းကြည့်ရတာ ခုမှ နောင်တတွေ ရပြီး အမုန်းအပေါ် သနားစိတ်နဲ့ စိတ်ပြန်လည်လာပုံပဲ၊ အမုန်းသာ လက်ခံရင် ပြန်ပေါင်းမှာပဲ...၊ အဲဒါဆို အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ၊ အမုန်း ပြန်ရောက်လာပြီဆို ညည်း အဖေအတွက်လည်း မပူရတော့ဘူး၊ ညည်းလည်း ဂါမထီနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်တော့ပေါ့...”

“ဒီလိုတော့ မတရား မလုပ်ပါနဲ့ အန်တီမေရယ်၊ ဖေဖေ ဒီလိုဖြစ်တော့မှ အမုန်းကို ပြန်ပေါင်းခိုင်းရင် တရားပါ မလား၊ မိုးစက်တို့က ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကြည့်သလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ အမုန်းမှာလည်း သူချစ်တဲ့သူဆိုတာ ရှိလာဦးမှာပါ၊ သူ့ကို အတင်းအကြပ် နားမချသင့်ပါဘူး”

အမုန်းက ခေါင်းငုံ့ရပ်နေခဲ့တာမို့ မျက်ရည်စက်တွေက လက်ခုပ်ထဲက စံပယ်တွေပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားသည်။

အမုန်း လှည့်ထွက်လာတော့ အခန်းရှေ့မှာ စံပယ်တချို့ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

(၄၁)

* * *

“ဟင်...”

အခန်းထဲက လှမ်းထွက်လိုက်သော မိုးစက်သည် အခန်းဝ ကြမ်းပြင်ပေါ်က စံပယ်ပွင့်တချို့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံက ဒီန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ရသည်။

အမုန်း...။ အမုန်း ဒီကိုလာသွားတာလား...။

မိုးစက်တို့ ပြောနေတာကို ကြားသွားပြီလား။

မိုးစက်သည် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လျက် လှေကားအတိုင်း ခပ်မြန်မြန်လေး ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ဧည့်ခန်းဆိုဟပေါ်မှာထိုင်နေသော အမုန်းက မိုးစက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။ အမုန်းရဲ့ အပြုံးက ကြည်ကြည်လင်လင်မို့ မိုးစက်ပင် ဧဝဧဝါဖြစ်သွားရသည်။

အမုန်း မိုးစက်တို့ စကားတွေကို ကြားမသွားဘူးထင်ပါရဲ့။ ကြားမသွားပါစေနဲ့...။

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

မိုးစက် အမုန်းဆီ လျှောက်လာနေချိန်မှာပဲ ဖေဖေ အခန်းတံခါး ဖွင့်သွားကာ ဖေဖေက သူ့ဝှံ့ချဲ့ကို သူ့ဘာသာတွန်း၍ ထွက်လာပါသည်။

“ဖေဖေ... ဒီမှာ အမုန်း ရောက်နေပါပြီ”

ဖေဖေက အမုန်းရှေ့ထိ ဝှံ့ချဲ့ကို တွန်းသွားလိုက်ပြီး ရပ်တန့်ထားလိုက်ပါသည်။

“မုန်းကို ကိုယ် တောင်းပန်ချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းရတာပါ။ ကိုယ် မုန်းအပေါ် အမှားတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ် ခုလိုဖြစ်ရတာ ဟာလည်း မုန်းအပေါ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့လို့ ဒဏ်ပြန်ခတ်ခံရတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် တောင်းပန်တာကိုတော့ လက်ခံပေးပါ”

“အမုန်း ဦးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

အမုန်းက မဆိုင်းမတွ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ မိုးစက် အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ ခုနတုန်းကတောင် ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေသေးတဲ့ အမုန်းဟာ ခုတော့ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့သလို ရဲဝံ့နေသည်။

အမုန်းက ထိုင်ရာမှထကာ ဖေဖေရှေ့မှာ ရပ်၍ ဖေဖေလက်တွေကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ရင်း...

“ပြီးတော့... ဦးက လက်ခံမယ်ဆိုရင် ဒေသနာ ဦးနားမှာနေပြီး ဦးကို တစ်သက်လုံး ပြုစုပေးလွှားချင်ပါတယ်”

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

၃၁၆ ♣ ပုညဝံ

“အမုန်း...”

မိုးစက်က အမုန်းကို အထိတ်တလန့် လှမ်းခေါ်
လိုက်မိသည်။

ဟင်အင်း... အမုန်း ဒီလိုမလုပ်ရဘူး။

အမုန်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုဘူး...။

အမုန်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ မိုးစက်
သိတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့။

မိုးစက်အတွက် ဒီလောက်အထိ မပေးဆပ်ပါနဲ့
အမုန်းရယ်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မုန်းရယ်၊ ကိုယ် ဒီစကားကို ပြော
ချင်နေခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က အလွန်တွေ
ရှိခဲ့လို့ မပြောဝံ့ခဲ့တာပါ...”

ဟင်အင်း...။ အမုန်း ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့...။

မိုးစက် ရင်ထဲမှာ ငြောင်းဆန်နေသော်လည်း အမုန်း
ကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းသည်။

အန်တီမေက သဘောတွေကျနေကာ...

“အမုန်း ရောက်လာပြီဆိုတော့ အန်တီမေလည်း စိတ်အေး
ရပြီပေါ့...။ အန်တီမေ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

“အမုန်း...”

မိုးစက် ထပ်ခေါ်တော့ အမုန်းက မိုးစက်ကို လှည့်
ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်လေး တစ်ချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်များစွာဖြင့်

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

မျက်လှစွာသော အမုန်း ♣ ၃၁၇

ပြည့်နှက်နေခဲ့သည်။ နားလည်မှု၊ ပေးဆပ်မှု၊ ခွင့်လွှတ်မှုနှင့် ချစ်
ခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေသော ထိုအကြည့်ကလေးက မိုးစက်ကို
တိတ်ဆိတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုနေလေသည်။

အမုန်းရယ်...။

၃၁၆ ၃၁၆ ၃၁၆

ပုညဝံ စာအုပ်တိုက်

(၄၂)

* * *

မိုးစက်နှင့် အမုန်းတို့ စံပယ်ခင်းဘေးမှာ မတ်တတ်
ရပ်မိကြသည်။

“အမုန်း...”

မိုးစက်က အမုန်းရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း
ခေါ်လိုက်မိသည်။

မိုးစက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောမိမှာပင် အမုန်းက
မိုးစက်ကို ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြုံးပြလာရင်း...

“ဦးကို သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်လို့ အမုန်း ပြန်လက်ခံလိုက်
တာပါ။ အမုန်း ဒီနေ့ အရမ်းပျော်ပါတယ်”

ဟင့်အင်း... အမုန်း ညာတာ...။ မိုးစက် သိပါ
တယ် အမုန်းရယ်...။

“အမုန်း ဘဝအတွက်လည်း မပူရတော့ဘူး၊ မမနဲ့လည်း

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်လှစွာသော အမုန်း ♠ ၃၁၉

မခွဲရတော့ဘူးဆိုတော့ အမုန်း တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်ရတာ
ပါ”

အမုန်းကို ကြည့်ရင်း မိုးစက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိခဲ့။

အမုန်းက ခေါင်းကလေးစောင်းငဲ့ကာ မြေပေါ်ကျ
ကြွနေသည့် စံပယ်တွေကို ငေးကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကြည့်ပါဦး မမရယ်... စံပယ်အကြွေတွေကလည်း လှ
တုန်း၊ ဓွေးတုန်းပဲနော်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရားတင်ဖို့နဲ့ ခေါင်းအုံး
ပေါ်မှာထားဖို့ကျတော့လည်း မြေပေါ်က စံပယ်ကို ကောက်
မယ့်အစား အပင်ပေါ်က စံပယ်ကိုပဲ ခူးသင့်ပါတယ်”

ဟု တိုးဖွဲ့ ညင်သာစွာ ပြောခဲ့လေသည်။

“အမုန်းရယ်...”

မိုးစက်က အမုန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်
ရင်း ငိုကြွေးခဲ့မိလေသည်။

၃၁၉ ၃၁၉ ၃၁၉

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

(၄၃)

* * *

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ မိုးစက်တို့ အိမ်မှာ မိသားစု
ထမင်းစားပွဲလေးတစ်ပွဲ လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုထမင်းစားပွဲကို အမုန်းက စီစဉ်ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့
ပါသည်။ ဧည့်သည်အဖြစ် ဂါမဏိတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဖိတ်
ကြားထားခဲ့သည်။

ဂါမဏိ ရောက်လာချိန်မှာ အမုန်းက ဦးတိုးမင်းနှင့်
အတူ ဤအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်မနေရာမှ ဆီးကြိုဧည့်ခံခဲ့သည်။

ဂါမဏိကလည်း ကြေကွဲနာကျင်ခြင်းများကို ပီရိစ္ဆာ
ဖုံးကွယ်လျက် မိသားစု ထမင်းပိုင်းလေးမှာ အတူဝင်စားပေးခဲ့ပါ
သည်။

အဲဒီနောက် သုံးလအကြာမှာ ဂါမဏိက သင်္ဘော
တက်ရန် စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

၃၈ ၃၈ ၃၈

ပုညစင် စာအုပ်တိုက်

နောက် ၅ နှစ် ကြာသောအခါ...

www.burmeseclassic.com

(၄၄)

* * *

“သားရေ... မိုးမိုးကြီးနဲ့ ဘွားဘွားလေး လာတယ်ဟေ့”

မိုးစက်နဲ့ ဂါမဏီတို့ မိသားစု သီးသန့်နေကြသည့် တိုက်ပုကလေးရှေ့မှာ ဖေဖေကား ရပ်လာတာမို့ မိုးစက်က အိမ် နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသည်။

သားလေး မဏီစည်သူက တောက်တောက်တောက် တောက်နှင့် ရှေ့ကနေ ပြေးထွက်လာပြီး ဂါက သူ့သားနောက် သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

“မိုးစက်ရေ... မင်းမပြောလည်း မင်းသားက ကားသံကြား တာနဲ့ ပြေးထွက်လာပြီးသား...”

“သားက ဖေဖေကားသံကို မှတ်မိတယ် သိသေး...”

မိုးစက်က သားကို ကျောက်ခိုပြီး ဖေဖေတို့ကို ကြိုဖို့ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာတော့ ဂါက လှောက်ကနေ သူ့သားကို လှမ်းစ ချောမြူရင်း လိုက်လာသည်။

ပုညစင် အောင်စိုက်

ရှည်လာပြီဖြစ်သော ဆံပင်တွေကို နဖူးပြောင်သိမ်း၍
နောက်မှာ ကလစ်နှင့်ညှပ်ကာ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေး ဝတ်ထား
သော အမုန်းက ဖေဖေကို တွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“သမီးရေ... မုန်းကတော့ သားသားဆီ တစ်ပတ်တစ်ခါမှ
မလာရရင် ပူလို့ပွမ်လို့ မဆုံးတာနဲ့ ဖေဖေမှာ နားညည်း
မခံနိုင်လို့ လိုက်ပို့ရတာဟေ့...”

မိုးစက်က အမုန်းကို ပြုံးကြည့်မိရင်းက သားကို
ချပေးကာ ဖေဖေဆီ ပြေးသွားတဲ့ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွားလေး၊ ဘွားဘွားလေးကို ချစ်တယ်”

သားက အမုန်းဆီ လက်ဆန့်တန်းကာ ပြေးသွား
တာမို့ အမုန်းက ပီတိတွေ ဝှမ်းဆီထိသွားကာ...

“ကြည့်... ကြည့်... သားသားလေးက မုန်းကို ပိုချစ်တာ
တွေ့လား...”

ဟု ပြောရင်း သားကို ကောက်ချိန်းမွှေးလိုက်သည်။
ဂါက ရယ်မောရင်း...

“ချစ်မှာပေါ့... သူ့ဘွားဘွားလေးက သူနဲ့အတူ ဆော့တာ
ကိုး၊ သူ့အဘွားနဲ့သူက ရွယ်တူလို့ ဖြစ်နေတာကိုး...”

“မမရေ... အမုန်း သမက်က အမုန်းကို မရိုမသေ
ပြောနေပြန်ပြီ”

အမုန်း စကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မောမိကြသည်။

မိုးစက်က သားကို ထိန်းပေးနေသည့် မိုးစက်ရဲ့
မိတ္တူလေး အမုန်းကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ဆေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။

မိုးစက်ဘဝမှာ ဂါရဲ့ ချစ်မြတ်နိုး ပေးမမှုတွေကို
ခံယူရလေတိုင်း... တစ်ချိန်က လှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးသော ဂါနှလုံးသား
လေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးရင်း ချစ်လှစွာသော အမုန်းကိုလည်း ရင်နှင့်
အမျှ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတလေမှာ...

မြေခနေတဲ့ စံပယ်တွေကလည်း လှနေတတ်သည်

လေ...။

